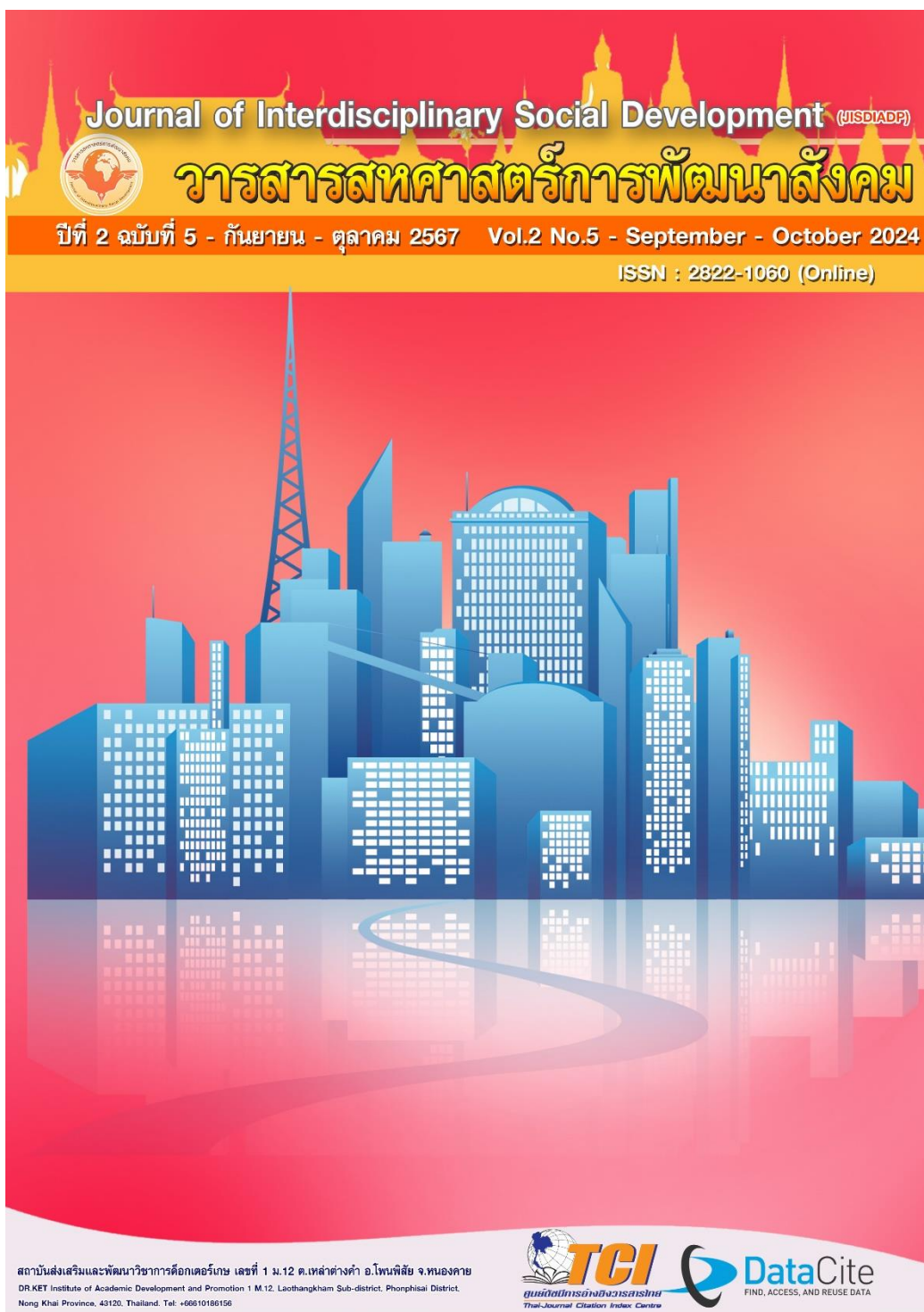

สถาบันส่งเสริมและพัฒนานิชาการดอกเตอร์เกษ เลขที่ 1 ม.12 ต.เหล่าต่างคำ อ.โนนพิสัย จ.หนองคาย
DR.KET Institute of Academic Development and Promotion 1 M.12. Laothangkhām Sub-district. Phonphaisal District.
Nong Khai Province, 43120. Thailand. Tel: +66610186156

วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม

Journal of Interdisciplinary Social Development

ปีที่ 2 ฉบับที่ 5 (กันยายน - กันยายน 2567)

Vol 2 No.5 (September - October 2024)

ISSN : 2822-1060 (Online)

📖 วัตถุประสงค์

วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม เป็นวารสารในกลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการศึกษาค้นคว้า และเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่บทความวิจัย บทความวิชาการ บทความปริทัศน์ บทความหนังสือ แก่นักวิชาการ นักวิจัย คณาจารย์ นักศึกษาทุกระดับ และผู้สนใจทั่วไป ในมิติทางด้านศาสนาและปรัชญา วัฒนธรรมและประเพณี ท้องถิ่น นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ การศึกษา สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา รวมทั้งสหวิทยาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ บทความที่ได้รับการพิจารณาให้ตีพิมพ์เผยแพร่ได้ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer Review) อย่างน้อย 2 ใน 3 ท่าน พิจารณาตีพิมพ์บทความทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ผลงานที่ส่งมาจะต้องไม่เคยตีพิมพ์หรืออยู่ระหว่างการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตีพิมพ์ในวารสารอื่น ผู้เขียนบทความจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การเสนอบทความวิชาการหรือบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ในวารสาร อย่างเคร่งครัด รวมทั้งระบบการอ้างอิงต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของวารสาร

ทัศนะและข้อคิดเห็นที่ปรากฏในบทความวารสาร ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนบทความนั้น มิใช่ความคิดของคณะผู้จัดทำ และไม่ถือเป็นทัศนะและความรับผิดชอบของกองบรรณาธิการ ทั้งนี้กองบรรณาธิการไม่สงวนลิขสิทธิ์ในการคัดลอก แต่ให้อ้างอิงแสดงที่มา

กำหนดออกวารสารปีละ 6 ฉบับ เป็นราย 2 เดือน

ฉบับที่ 1 เดือน มกราคม - กุมภาพันธ์ (เผยแพร่ฉบับเต็มทางเว็บไซต์ 28 กุมภาพันธ์)

ฉบับที่ 2 เดือน มีนาคม - เมษายน (เผยแพร่ฉบับเต็มทางเว็บไซต์ 30 เมษายน)

ฉบับที่ 3 เดือน พฤษภาคม - มิถุนายน (เผยแพร่ฉบับเต็มทางเว็บไซต์ 30 มิถุนายน)

ฉบับที่ 4 เดือนกรกฎาคม – สิงหาคม (เผยแพร่ฉบับเต็มทางเว็บไซต์ 30 สิงหาคม)

ฉบับที่ 5 เดือนกันยายน – ตุลาคม (เผยแพร่ฉบับเต็มทางเว็บไซต์ 30 ตุลาคม)

ฉบับที่ 6 เดือน พฤศจิกายน – ธันวาคม (เผยแพร่ฉบับเต็มทางเว็บไซต์ 30 ธันวาคม)

เจ้าของ

สถาบันส่งเสริมและพัฒนาวิชาการดีออกเตอร์เกซ เลขที่ 1 หมู่ที่ 12 ตำบลเหล่าต่างคำ

อำเภอโพธิ์ชัย จังหวัดหนองคาย 43120 โทร 061-0186156, 082-9356452

E-mail : journalsocialdevelopment@gmail.com

ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์ ดร.สัญญา เคนาภูมิ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

E-mail: zumsa_17@hotmail.com

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-9833-4759>

Google Scholar: <https://scholar.google.com/citations?user=Ex2SJ-8AAAAJ&hl=th>

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เกษฎา ผาทอง

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

กองบรรณาธิการ

พระมหาบุญเลิศ อินทปญฺโญ, ศาสตราจารย์ ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ศาสตราจารย์ ดร. บุญทัน ดอกไธสง

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ศาสตราจารย์ ดร.ธีรภัทร์ เสรีรังสรรค์

มหาวิทยาลัยรังสิต

รองศาสตราจารย์ ดร.สัญญา เคนาภูมิ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

รองศาสตราจารย์ ดร.ธโสธร ตูทองคำ

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

รองศาสตราจารย์ ดร.ประภาส ปิ่นตบแต่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วินิจ ผาเจริญ

มหาวิทยาลัยแม่โจ้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ดำเนิน

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ดร.สมพงษ์ พิพัฒน์เอกสกุล

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ

ดร.ประภาส แก้วเกตุพงษ์

มหาวิทยาลัยขอนแก่น

พระมหาจันทน์ ผมไผ่, ดร.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภูษิต ปุณัณรมย์

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เรียงดาว ทวะชาติ

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ศรีเสด็จ กองแกน

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

พระนัสชนะ ส่างช้าง, ดร.

นักวิชาการอิสระ

พระมหาฐิติวัธน์ หมั่นกิจ, ดร.

โรงเรียนพระเทพบัณฑิตวิทยานุสรณ์

พระครูสุทธิเมธาวัฒน์, ดร.

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

 ผู้ช่วยกองบรรณาธิการ

พิชญ์ ศรีพรรณ

สถาบันส่งเสริมและพัฒนาวิชาการต๋อเกอ์เคอ

 ฝ่ายประสานงานและจัดการ

วรรณภา บุปผาโสภ

โทร.061-0186156, Line ID: Ketsada11

e-mail: ketsada.iadp@gmail.com

 ฝ่ายกฎหมาย

นายชัยวิทย์ ฤทธิพิชัยวัฒน์

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง

 พิสูจน์อักษร

สมศักดิ์ พะปะเสน

โรงเรียนพระเทพบัณฑิตวิทยานุสรณ์ จังหวัดหนองคาย

 ออกแบบปก

นายสุริยาทิศ โพธิ์ประสิทธิ์

นักวิชาการอิสระ

จัดรูปเล่ม

นายสมศักดิ์ พะปะเสน

โรงเรียนพระเทพบัณฑิตวิทยานุสรณ์ จังหวัดหนองคาย

พิมพ์ที่

ศูนย์เรียนรู้การผลิตและจัดการธุรกิจสิ่งพิมพ์ดิจิทัล มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์ เลขที่ 1 หมู่ 20 ถนนพหลโยธิน ตำบลคลองหนึ่ง อำเภอคลองหลวง
จังหวัดปทุมธานี 13180 โทรศัพท์ 0 2529 0574 7, 0 2909 1633 www.vru.ac.th

บทบรรณาธิการ

วารสารฉบับนี้เป็นปีที่ 2 ฉบับที่ 5 (กันยายน - ตุลาคม) ปีพุทธศักราช 2567 บทความที่ได้รับการคัดเลือกให้เผยแพร่ในวารสารฉบับนี้ มีเนื้อหาสาระของบทความที่หลากหลาย มีจำนวนบทความทั้งหมด จำนวน 5 เรื่อง เป็นบทความวิจัย จำนวน 1 เรื่อง บทความวิชาการ จำนวน 4 เรื่อง วารสารกำลังพัฒนาปรับปรุงรูปแบบและประเด็นหลักของวารสารเพื่อให้เป็นไปตามเกณฑ์การประเมินคุณภาพวารสารในฐานข้อมูล TCI เพื่อรองรับการประเมินจากศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (Thai Journal Citation Index-TCI) และเพื่อให้คุณภาพของบทความเป็นไปตามเงื่อนไข และกติกาสากล จึงเปิดโอกาสให้นักวิชาการ นักวิจัยและนักศึกษาระดับทุกระดับ ได้เผยแพร่บทความทางวิชาการ บทความวิจัย บทความปริทัศน์ และบทวิจารณ์หนังสือ ซึ่งกองบรรณาธิการได้ดำเนินการตามกระบวนการเชิงหลักการเผยแพร่บทความตามเกณฑ์สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาทุกประการ

กองบรรณาธิการวารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม ขอขอบคุณท่านผู้เขียน ท่านสมาชิก และท่านผู้อ่านที่ให้ความสนใจและไว้วางใจวารสารของเราเป็นอย่างดีตลอดมาและหวังเป็นอย่างยิ่งว่าบทความที่ได้เลือกสรรมาตีพิมพ์มีประโยชน์ต่อผู้อ่านทุกท่าน บรรณาธิการขอขอบพระคุณท่านผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้ให้ความกรุณาอ่านและแนะนำการปรับแก้บทความวิจัยให้มีคุณภาพทางวิชาการยิ่งขึ้น

สุดท้ายนี้กองบรรณาธิการหวังอย่างยิ่งว่าเนื้อหาในวารสารฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านบ้างตามสมควร หากผู้อ่านจะมีข้อเสนอแนะในการปรับปรุงวารสารนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น กองบรรณาธิการขอน้อมรับไว้ด้วยความยินดียิ่ง

บรรณาธิการ

สารบัญ

บรรณาธิการ	(ก)
บทบรรณาธิการ	(ข)
สารบัญ	(ช)
การส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครู สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี	1-18
PROMOTING TEACHERS' SKILLS IN USING TECHNOLOGY OFFICE OF THE BASIC EDUCATION COMMISSION SARABURI	
ฉัตรชัย ดีพิมาย และ ณฐาพัชร วรพงศ์พัชร	
ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลในสังคมไทย	19-29
DIGITAL INEQUALITY IN THAI SOCIETY	
พระมหาอำพล ธนปญโญ (ชัยสารี), พระกฤษฎา ปญญาวโร (รูปดี), พระมหานิธิชัย ธมฺมปาโล (สุวรรณาติ), สามเณรปิยะวัฒน์ วงคำจันทร์ และ ไตรวิทย์ เทษะนอก	
สัมพันธ์ลักษณ์ของผู้บริหารท้องถิ่นในศตวรรษที่ 21	30-43
LOCAL EXECUTIVES' RELATIONSHIPS IN THE TWENTY-FIRST CENTURY	
บุษราภรณ์ พวงปัญญา	
การเมืองและปฏิรูปการศึกษาในประเทศไทย: วิเคราะห์ผลกระทบของทุนจีนและ กลยุทธ์การปรับตัวของมหาวิทยาลัยและนักศึกษา	44-58
POLITICS AND EDUCATIONAL REFORM IN THAILAND: ANALYZING THE IMPACT OF CHINESE CAPITAL AND THE ADJUSTMENT STRATEGIES OF UNIVERSITIES AND STUDENTS	
กฤษฎา แสงบัวคำ และ สัณญา เคนาภูมิ	
การปกครองระบอบประชาธิปไตยกับสถาบันทางการเมืองไทยในยุครัฐธรรมนูญ 2560	59-68
DEMOCRACY AND THAI POLITICAL INSTITUTIONS IN THE CONSTITUTIONAL ERA 2560	
อนันต์ คติยะจันทร์, พระกิตติศักดิ์ สีลสาโร, สามเณร ทรงพล ศรีบุญจู, สุขสุวรรณ สีทา และ วรัญญา บุดสะดี	
คำแนะนำสำหรับผู้เขียน	69-92

การส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครู สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี* PROMOTING TEACHERS' SKILLS IN USING TECHNOLOGY OFFICE OF THE BASIC EDUCATION COMMISSION SARABURI

ฉัตรชัย ดีพิมาย¹ และ ณฐาพัชร วรพงศ์พัชร²

Chatchai Deepimay¹ and Ntapat Worapongpat²

¹⁻²ศูนย์ถ่ายทอดองค์ความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรมชุมชน ผู้ประกอบการ การท่องเที่ยว และการศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีภาคตะวันออกแห่งสุวรรณภูมิ

¹⁻² Center for Knowledge Transfer, Technology, Community Innovation, Entrepreneurship, Tourism and
Education Eastern Institute of Technology Suvarnabhumi (EITS)

Corresponding author E-mail: dr.thiwat@gmail.com

Received 9 June 2023; Revised 14 September 2024; Accepted 20 September 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อศึกษาการส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครู สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี เครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพธนบุรี 2. เพื่อเปรียบเทียบการส่งเสริมทักษะของครูด้านการใช้เทคโนโลยีสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี เครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพธนบุรี ตามการประเมินของครู จำแนกตาม อายุ และประสบการณ์การสอนตามการประเมินของครู จำแนกตามอายุ และประสบการณ์การสอน

Citation:

* ฉัตรชัย ดีพิมาย และ ณฐาพัชร วรพงศ์พัชร. (2567). การส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครู สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี. วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม, 2(5), 1-18.

Chatchai Deepimay and Ntapat Worapongpat. (2024). Promoting teachers' skills in using technology Office of the Basic Education Commission Saraburi. Journal of Interdisciplinary Social Development, 2(5), 1-18.;

DOI: <https://doi.org/10.14456/jisdiadp.2024.12>

Website: <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JISDIADP/>

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ประชากรในการวิจัย ได้แก่ ครูในโรงเรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรีเครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพธนบุรีตามการประเมินของครู จำแนกตาม อายุ และประสบการณ์การสอน ปีการศึกษา 2566 จำนวน 128 คน กำหนดขนาดตัวอย่างตามตารางของเครจซี่และมอร์แกน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ได้ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นครู 1. เพื่อศึกษาการส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครู สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี เครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพธนบุรีตามการประเมินของครู จำแนกตาม อายุ และประสบการณ์การสอนปีการศึกษา 2566 จำนวน 97 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า (1) การส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครูในศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี เครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพธนบุรี โดยภาพรวมและรายด้าน อยู่ในระดับมาก และ (2) ผลการเปรียบเทียบการส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครูในศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี เครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพธนบุรีตามการประเมินของครู จำแนกตามอายุ และประสบการณ์การสอน โดยรวมและรายด้าน ไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ: การส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครู, ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี, เครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพธนบุรี

Abstract

The objectives of this research are 1. To study the promotion of teachers' skills in using technology. Office of the Basic Education Commission Special Education Center, Saraburi Province, Academic Network, Education, Bangkok Thonburi 2. To compare the promotion of teachers' skills in the use of technology, the Office of the Basic Education Commission. Saraburi Provincial Special Education Center Bangkok Thonburi Educational Academic Network

According to teachers' assessments, classified by age and teaching experience.
According to teachers' assessments, classified by age and teaching experience.

This research is a survey research. The research population includes school teachers. Office of the Basic Education Commission Saraburi Provincial Special Education Center, Bangkok Thonburi Academic Network, according to teacher evaluations, classified by age and teaching experience, academic year 2023, number of 128 people, sample size determined according to Crejcie and Morgan's table. by simple random method The sample used in this research was teacher 1. To study the promotion of teachers' skills in using technology. Office of the Basic Education Commission Saraburi Provincial Special Education Center Bangkok Thonburi Educational Academic Network According to teachers' evaluations, classified by age and teaching experience in the academic year 2023, there were 97 people. The research instrument was a 5-level rating scale questionnaire. Statistics used in data analysis included frequency, percentage, mean, and standard deviation. and t-test

The results of the research found that (1) promoting skills in using the technology of teachers in special education centers in Saraburi Province Bangkok Thonburi Educational Academic Network Overall and each aspect is at a high level and (2) comparative results of promoting teachers' skills in using technology in special education centers in Saraburi Province Bangkok Thonburi Educational Academic Network based on teachers' evaluations, classified by age and teaching experience. Overall each aspect is no different.

Keywords: Promoting teachers' skills in using technology, Saraburi Provincial Special Education Center, Bangkok Thonburi Educational Academic Network

บทนำ

ในปัจจุบัน เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) Chatchai Deepimay and Ntapat Worapongpat (2023) ได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันของผู้คนในหลายด้าน Liu JianFeng and Ntapat Worapongpat (2024) ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินชีวิตประจำวัน การทำงาน หรือแม้กระทั่งการศึกษา Budsakorn Srimora Jutharat Nirundorn, ThansayaThassopon and Worapongpat.N. (2022) การพัฒนาทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วได้ผลักดันให้หน่วยงานต่าง ๆ โดยเฉพาะกระทรวงศึกษาธิการตระหนักถึงความจำเป็นในการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาปรับใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการด้านการศึกษา Xunan, L., & Worapongpat, N. (2023) ซึ่งมุ่งเน้นให้เกิดการจัดการศึกษาผ่านระบบดิจิทัลที่สะดวก รวดเร็ว คุ่มค่า และสามารถเข้าถึงได้ทุกที่ ทุกเวลา ผ่านอุปกรณ์ต่าง ๆ Min, Y., & Worapongpat, N. (2023) และ Zi Yun, H, & Worapongpat, N. (2023)

การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดังกล่าวยังช่วยให้เกิดการเชื่อมโยงการทำงานของหน่วยงานภายในกระทรวงศึกษาธิการผ่านฐานข้อมูลเดียวกัน TianShu, M., Worapongpat., N. (2022) ทำให้ผู้บริหารและบุคลากรสามารถเข้าถึงข้อมูลขนาดใหญ่ได้อย่างรวดเร็วและเป็นปัจจุบัน ส่งผลให้การตัดสินใจในเชิงบริหารจัดการมีความแม่นยำและสามารถติดตามผลการดำเนินงานหรือโครงการต่าง ๆ Dongling, Z., & Worapongpat, N. (2023) ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงนี้ Ning, L, Worapongpat, N ,Wongkumchai, T, Zidi, X, Jiewei, W, Mingyu, Z. (2023) กระทรวงศึกษาธิการได้จัดทำแผนปฏิบัติการดิจิทัลเพื่อการศึกษา Worapongpat, N., Wongkumchai, T., Saikham. S.,Boonchuay.,P., Chotiwongso, Bhasabutr,P., (2023) กำหนดกรอบและทิศทางการส่งเสริมและพัฒนาเทคโนโลยีดิจิทัลในระบบการศึกษาให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลพื้นที่การวิจัยในครั้งนี้มุ่งเน้นไปที่การศึกษาการนำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) Chongwen., G., Worapongpat., N. (2020) และ Jianzh.,X, Worapongpat., N. (2020)

มาใช้ในการพัฒนาการศึกษาในบริบทของประเทศไทย โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนและนักศึกษาที่มีกประสบปัญหาในการเข้าถึงเทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพ Worapongpat., N., (2023) แม้จะมีนโยบายมากมายที่สนับสนุนการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการศึกษา Worapongpat., N., Phakamach., P., Choothong., R., Tuachob.,S. (2020) แต่ยังคงมี ปัญหาและอุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานการพัฒนา ICT โดยเฉพาะในด้านโครงสร้างพื้นฐาน

และความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา Worapongpat., N., (2023) และ Phunahha.R , Worapongpat., N., (2023)

ผู้วิจัยมีประสบการณ์และได้มีส่วนร่วมในพื้นที่ของการศึกษานี้มาเป็นระยะเวลาหนึ่ง โดยเฉพาะในด้านการประเมินความต้องการและปัญหาของกลุ่มเป้าหมาย Worapongpat., N., Phakamat.P. Darunee Panja Rattanakorn. (2020) ซึ่งเป็นนักเรียนและครูในเขตชนบทที่ยังไม่สามารถเข้าถึงเทคโนโลยีได้อย่างเต็มที่ Worapongpat., N., Suriya Wachi Ruang Phaisan , Phakamat.P. , Jira Nan Yai Lamyong. (2022) การวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ผ่านมา มีการศึกษาเกี่ยวกับการนำ ICT มาใช้ในโรงเรียนชนบทและผลกระทบต่อการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของนักเรียน Worapongpat., N., Yaowalak Jirayu , Supaphit Tirayananamwong. (2023) ที่พบว่าการพัฒนาทักษะดิจิทัลในพื้นที่ชนบทยังมีข้อจำกัด เนื่องจากการขาดแคลนทรัพยากรและการสนับสนุนจากภาครัฐ Worapongpat., N., Benjamat Muensai (2023) ครูและบุคลากรในพื้นที่ชนบทยังขาดความรู้และทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศอย่างสร้างสรรค์และเหมาะสมกับความต้องการของนักเรียน Worapongpat., N, Barnee Sopha (2023)

ปัญหาหลักในพื้นที่การวิจัยนี้ได้แก่ (1) การเข้าถึงเทคโนโลยีและการใช้ประโยชน์จาก ICT ของนักเรียนและครูยังไม่เพียงพอและต่อเนื่อง Worapongpat., N., Rawiporn Yuwaree, Jariya Rujongsaw Jang Bovorn . (2023) (2) ความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาผ่านเทคโนโลยียังมีอยู่มาก (3) ขาดเครือข่ายความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการพัฒนาเทคโนโลยีการศึกษา (4) บุคลากรด้านการศึกษาในพื้นที่ยังขาดทักษะและสมรรถนะที่เหมาะสม และ (5) การพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อการวิจัยและการเรียนรู้ที่ยั่งยืนยังไม่เกิดขึ้นอย่างเพียงพอ Worapongpat., N., Thiwaporn Waranya, Teerawat Sarawut, Phrakru Paladbunchuay Chotivam So , Sunthorn Saikham (2023)

วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้คือเพื่อศึกษาความพร้อมและแนวทางการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการจัดการศึกษาภายในสถานศึกษาในศตวรรษที่ 21 Worapongpat., N., Natthanaree Jutha Wan, Channakarn Se Ta Wuttisuwana (2023) โดยมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน เช่น การแก้ปัญหา การปรับตัว การสื่อสาร และการทำงานร่วมกับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ Worapongpat., N., Supachai Phosri (2024) การวิจัยจะดำเนินการในสถานศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษา

Maneeploypairin Pitchapo , Worapongpat., N. (2024) โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เพื่อรวบรวมข้อมูลจากบุคลากรและนักเรียนภายในโรงเรียน ตลอดจนวิเคราะห์ผลกระทบของการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการศึกษา Venus Rungrachana, Worapongpat., N. (2023)

สาเหตุที่ต้องทำการวิจัยนี้เนื่องจากสถานศึกษาหลายแห่งยังขาดความพร้อมและแนวทางที่ชัดเจนในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ Anant Pramathikul , Worapongpat., N. (2023) ทั้งในด้านโครงสร้างพื้นฐานและการพัฒนาทักษะบุคลากร หากสามารถระบุปัญหาและแนวทางการพัฒนาได้ชัดเจน JianFeng, L., & Worapongpat, N. (2024) จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อหน่วยงานด้านการศึกษาในการพัฒนาแนวทางและนโยบายในการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาประยุกต์ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ Ruamjit, C., Noymanee, N., & Watcharatanakon, K. (2023) ผลลัพธ์จากงานวิจัยนี้จะช่วยให้สถานศึกษามีแนวทางที่ชัดเจนในการเตรียมความพร้อมและพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ (ณฐาพัชร วรพงศ์พัชร, 2566) เพิ่มโอกาสและความเสมอภาคในการเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพ ซึ่งจะเป็นประโยชน์กับทั้งสถานศึกษา นักเรียน ครูผู้สอน (ณฐาพัชร วรพงศ์พัชร, 2566)

บทความวิจัยนี้นำเสนอการศึกษาการส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครูในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ณฐาพัชร วรพงศ์พัชร (2565) ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี และเครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพธนบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานะปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการในการพัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยีของครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน รวมถึงเสนอแนวทางการส่งเสริมทักษะด้านเทคโนโลยีที่สอดคล้องกับกรอบกลยุทธ์ของโรงเรียนและแผนปฏิบัติการดิจิทัลเพื่อการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการเนื้อหาของบทความนี้จะครอบคลุมหัวข้อสำคัญ ได้แก่ (1) การวิเคราะห์ความพร้อมของครูในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนการสอน (2) การพัฒนาแนวทางส่งเสริมทักษะการใช้เทคโนโลยีเพื่อการศึกษา (3) ผลกระทบของการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการปรับปรุงคุณภาพการศึกษาตามบริบทของแต่ละโรงเรียน และ (4) ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงระบบและโครงสร้างพื้นฐานเพื่อสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีในสถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพสูงสุด

ผลการวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ต่อวงการวิชาการในด้านการพัฒนาการศึกษาด้วยเทคโนโลยีดิจิทัล ช่วยส่งเสริมการออกแบบนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะเทคโนโลยี

ของครู รวมถึงสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นในสถานศึกษาเพื่อให้การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครู การวิจัยนี้มุ่งเน้นไปที่การวิเคราะห์สภาพปัจจุบันและการพัฒนาทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครูในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี โดยสำรวจความพร้อม ความรู้ ความสามารถ และความต้องการในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนการสอน รวมถึงการสนับสนุนจากเครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพมหานครบุรี เพื่อส่งเสริมประสิทธิภาพในการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในกระบวนการศึกษา

2. เพื่อเปรียบเทียบการส่งเสริมทักษะของครูด้านการใช้เทคโนโลยีการวิจัยนี้ยังมุ่งเปรียบเทียบระดับการส่งเสริมทักษะการใช้เทคโนโลยีของครูในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี เครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพมหานครบุรี โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล เช่น อายุ และประสบการณ์การสอน เพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างในด้านการสนับสนุนและการพัฒนาทักษะตามกลุ่มประชากรที่หลากหลาย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ครูสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี และเครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพมหานครบุรี ที่ปฏิบัติงานปีการศึกษา 2566 จำนวน 128 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ครูสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี เครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพมหานครบุรี ที่ปฏิบัติงานปีการศึกษา 2566 จำนวน 97 คน โดยใช้ตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของเครซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970) โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในเรื่องการส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครูสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี เครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพมหานคร เป็นแบบสอบถามจำนวน 1 ฉบับ แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ตัวแปรอิสระ ได้แก่ อายุและประสบการณ์การสอนซึ่งออกแบบในลักษณะแบบสอบถามประเภทปลายปิด (Closed form)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครูสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี เครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพมหานคร ใน 4 ด้าน มีลักษณะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)

3. วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาลักษณะ แนวคิดทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วนำผลการศึกษามาสร้างเป็นเครื่องมือตามกรอบแนวคิดของการวิจัย เพื่อนำไปศึกษาการส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครูสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี เครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพมหานคร เพื่อนำไปประกอบในการสร้างแบบสอบถาม จากนั้นนำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยใช้วิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม มีเกณฑ์การพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกณฑ์ค่าความสอดคล้องที่ยอมรับได้ต้องมีค่าตั้งแต่ 0.67 ขึ้นไป จากนั้นนำแบบสอบถามที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแล้วมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ และนำไปทดลองใช้ (Try out) กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี เครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน ได้ค่าความเชื่อมั่น .981 จัดส่งแบบสอบถาม จำนวน 97 ฉบับ ผ่านระบบออนไลน์ พร้อมหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยไปยังสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี เครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และทำการเก็บรวบรวมแบบสอบถามกลับมาทั้งหมด 97 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 จากนั้นผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบความถูกต้องให้ครบถ้วน

เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปต่อไป โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t-test (independent)

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามเกี่ยวกับการส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครูในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี เครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพมหานคร พบว่ามีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 100 โดยครูที่มีอายุตั้งแต่ 40 ปีขึ้นไปมีจำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 63.92 ส่วนครูที่อายุน้อยกว่า 40 ปีมีจำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 36.08 สำหรับประสบการณ์การสอน พบว่าครูที่มีประสบการณ์ 10 ปีขึ้นไปมีจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 56.70 ขณะที่ครูที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 10 ปีมีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 43.30

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครูในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี เครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพมหานคร พบว่า:

2.1 ทักษะบุคลากรทางเทคโนโลยีสารสนเทศ: การบูรณาการเทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาและประเมินการปฏิบัติงานมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ การสร้างแรงจูงใจและโอกาสความก้าวหน้า รวมถึงการกำหนดแผนอบรม ส่วนการมีบุคลากรรับผิดชอบงานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

2.2 การจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ: การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคโนโลยีที่หลากหลายตรงตามความต้องการของผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ การส่งเสริมการจัดทำและเผยแพร่สื่อการเรียนรู้ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ การติดตามและประเมินผลการจัดการเรียนการสอน

2.3 โครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยีสารสนเทศ: การสนับสนุนจากหน่วยงานต้นสังกัดในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ การสนับสนุนงบประมาณและการจัดทำแหล่งเรียนรู้ ส่วนความเพียงพอด้านซอฟต์แวร์มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

2.4 การบริหารจัดการและบริการด้านการศึกษา: การกำหนดแผนพัฒนาการบริหารจัดการด้านเทคโนโลยีในแผนปฏิบัติราชการมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ การจัด

ห้องปฏิบัติการและการรวบรวมสื่อวัตกรรม ส่วนการติดตามและประเมินผลการจัดการศึกษาและบริการด้านการศึกษาโดยใช้เทคโนโลยีมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด

ผลการเปรียบเทียบการส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครู: ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า การประเมินการส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครูในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี เครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพมหานคร ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเมื่อพิจารณาตามอายุและประสบการณ์การสอนของครู ทั้งในภาพรวมและรายด้าน

อภิปรายผล

วัตถุประสงค์ที่ 1: การส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครูในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับสูง ดังนี้:

1.1 ทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากร: ผลการวิจัยพบว่าการส่งเสริมทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของครูอยู่ในระดับสูง โดยเฉพาะการบูรณาการเทคโนโลยีในการพัฒนาและประเมินการปฏิบัติงาน ขณะที่การมีบุคลากรที่รับผิดชอบด้านเทคโนโลยีสารสนเทศโดยตรงมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด อาจเนื่องจากการมุ่งเน้นในการใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาและประเมินการปฏิบัติงานมากกว่าการจัดการบุคลากรโดยตรง งานวิจัยของชนิตาภา กลีบทอง (2565) และนธิยา ภัทรวังฟ้า, นัญจรี เจริญสุข และ สถาพร สังข์ขาวสุทธิรักษ์ (2563) สนับสนุนผลนี้

1.2 การจัดการเรียนการสอนด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ: การส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศอยู่ในระดับสูง โดยเฉพาะการใช้เทคโนโลยีที่หลากหลายตามความต้องการของผู้เรียน ขณะที่การติดตามประเมินผลการเรียนการสอนมีค่าเฉลี่ยต่ำ อาจเป็นเพราะเน้นการใช้เทคโนโลยีในการเรียนการสอนจริงมากกว่า งานวิจัยของนธิยา ภัทรวังฟ้า, นัญจรี เจริญสุข และสถาพร สังข์ขาวสุทธิรักษ์ (2563) รวมถึงศรุตตา แวสุวรรณ และอุไร สุทธิแย้ม (2564) สนับสนุนผลนี้

1.3 โครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยีสารสนเทศ: การส่งเสริมโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยีสารสนเทศอยู่ในระดับสูง โดยเฉพาะการสนับสนุนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและงบประมาณ ขณะที่ความเพียงพอของซอฟต์แวร์และโปรแกรมมีค่าเฉลี่ยต่ำ อาจเพราะการ

มุ่งเน้นที่การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานมากกว่า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องยืนยันความสำคัญของการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในการส่งเสริมทักษะด้านเทคโนโลยี

2. ผลการเปรียบเทียบการส่งเสริมทักษะการใช้เทคโนโลยีของครูการเปรียบเทียบการส่งเสริมทักษะการใช้เทคโนโลยีของครูในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี เครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพธนบุรี ตามการประเมินของครู จำแนกตามอายุและประสบการณ์การสอน พบว่า: การประเมินตามอายุและประสบการณ์การสอน: ครูทุกช่วงอายุและประสบการณ์การสอนประเมินการส่งเสริมทักษะด้านเทคโนโลยีโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งสะท้อนถึงความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี มีการส่งเสริมทักษะการใช้เทคโนโลยีเป็นอย่างดีการสนับสนุนในระดับสูง: ผลการวิจัยตรงกับงานของศรุตตา แวสุวรรณ และอุไร สุทธิไธยม (2564) ซึ่งพบว่าครูที่มีคุณวุฒิและประสบการณ์การสอนต่างกัน ยังมีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของผู้บริหารในการส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีทางการศึกษาไม่แตกต่างกันสอดคล้องกับงานวิจัยอื่น: ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานของ สุไลมาน อาแว (2564) ที่ศึกษาการส่งเสริมทักษะการใช้เทคโนโลยีของครูในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 1 ซึ่งพบว่าการประเมินทักษะการใช้เทคโนโลยีของครูที่มีอายุและประสบการณ์การสอนต่างกันก็ไม่แตกต่างกันเช่นกัน

องค์ความรู้ใหม่

จากการวิจัยเรื่องการส่งเสริมทักษะการใช้เทคโนโลยีของครูในสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดสระบุรี เครือข่ายทางวิชาการศึกษาศาสตร์กรุงเทพธนบุรี พบว่า:

การบูรณาการเทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาบุคลากร: การบูรณาการเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาบุคลากรและการประเมินผลการปฏิบัติงาน การสร้างแรงจูงใจและโอกาสความก้าวหน้าในสายการงานช่วยให้การส่งเสริมทักษะมีความสำเร็จ

การส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ: การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในรูปแบบที่หลากหลายช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ และการปฏิบัติงานจริงช่วยเพิ่มความเข้าใจและการจดจำเนื้อหา

การสนับสนุนโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยีสารสนเทศ: การสนับสนุนด้านโครงสร้างพื้นฐานและงบประมาณสำหรับแหล่งเรียนรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศมีผลต่อการส่งเสริมทักษะการใช้เทคโนโลยีของครู

การประเมินทักษะการใช้เทคโนโลยี: การประเมินทักษะการใช้เทคโนโลยีของครูตามอายุและประสบการณ์การสอนไม่แตกต่างกัน ซึ่งยืนยันว่าการส่งเสริมทักษะมีความสำคัญในทุกกลุ่มอายุและประสบการณ์

องค์ความรู้ใหม่เหล่านี้สามารถใช้ในการพัฒนานโยบายและกลยุทธ์ในการส่งเสริมทักษะเทคโนโลยีของครู และการปรับปรุงการศึกษาให้ตอบสนองต่อความต้องการและการเปลี่ยนแปลงในยุคดิจิทัล

สรุป/ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ ประกอบด้วย

ด้านทักษะบุคลากรทางเทคโนโลยีสารสนเทศ: โรงเรียนควรมุ่งพัฒนาทักษะทางเทคโนโลยีของครูให้ทันสมัยและมีประสิทธิภาพสูงสุด โดยการจัดอบรมและฝึกทักษะที่ตรงกับความต้องการในยุคดิจิทัล

ด้านการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ: ควรเสริมการใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ในการจัดการเรียนการสอน เช่น หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ และมีการติดตามประเมินผลอย่างต่อเนื่องเพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ

ด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยีสารสนเทศ: ควรจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพและเพียงพอต่อการใช้งานของครู

ด้านการบริหารจัดการและการบริการด้านการศึกษาโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ: ควรกำหนดให้การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผลงานบุคลากร และติดตามผลอย่างต่อเนื่องเพื่อปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนและการบริหารการศึกษาในอนาคต

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การวิจัยการส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครู: ควรดำเนินการวิจัยในโรงเรียนภายใต้สังกัดต่างๆ เพื่อตรวจสอบสภาพการส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีของครูในแต่ละแห่ง และนำข้อมูลที่ได้มาพัฒนาการส่งเสริมทักษะอย่างยั่งยืน

2.2 การศึกษาความแตกต่างของประสิทธิภาพในการเรียนการสอน: ควรศึกษาความแตกต่างในประสิทธิภาพการเรียนการสอนระหว่างโรงเรียนที่มีการส่งเสริมทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของครูและโรงเรียนที่ไม่มีการส่งเสริม

2.3 การวิจัยเทคโนโลยีสารสนเทศที่จำเป็น: ควรวิจัยเทคโนโลยีสารสนเทศที่ครูต้องการใช้ โดยมุ่งเน้นประสิทธิภาพและความจำเป็นที่สอดคล้องกับงบประมาณของแต่ละโรงเรียน

เอกสารอ้างอิง

- บุญชม ศรีสะอาด และคณะ. (2558). พื้นฐานการวิจัยการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กภาพสินธุ์: ตักสิลาการพิมพ์.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). การวัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาสน์.
- ณฐาพัชร วรพงศ์พัชร. (2566). การบริหารงานวิชาการเพื่อการพัฒนาการสอนออนไลน์ วิชา นวัตกรรมและเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษา ด้วยเทคนิคการเรียนรู้ร่วมกัน สำหรับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน ในประเทศไทย. วารสารสหวิทยาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 6(6), 3011-3028.
- ณฐาพัชร วรพงศ์พัชร. (2566). การบริหารงานวิชาการการจัดการเรียนการสอนเทคโนโลยี (วิทยาการคำนวณ) เรื่อง การสร้างผลงาน ในหัวข้อประเพณีแห่งเทียนพรรษาโดยใช้เกมส์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนบ้านโคมประดิษฐ์ จังหวัดอุบลราชธานี. วารสารชัยภูมิปริทรรศน์ วิทยาลัยสงฆ์ชัยภูมิ, 6(2), 24-35.
- ณฐาพัชร วรพงศ์พัชร. (2565). การบริหารงานวิชาการบทเรียนสำเร็จรูปของชั้นประถมศึกษา โรงเรียนบ้านหนองชุมพุกจังหวัดชัยภูมิ. วารสารครุทรรศน์, 2(3), 41-52.
- ณฐาพัชร วรพงศ์พัชร. (2566). การบริหารงานวิชาการและการพัฒนาระบบบริหารจัดการ การสร้างสื่อการเรียนประเภทภาพยนตร์การ์ตูน 2 มิติเรื่อง วันออกพรรษา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านห้วยชัน อำเภอบ้านนาสาร จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วารสารพุทธาเซียนศึกษามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 8(2), 47-56.

- Chatchai Deepimay, Ntapat Worapongpat. (2023). Participation Of Parents In Organizing Activities For The Development Of Students With Disabilities A Case Study Of The Saraburi Special Education Center. Bua Bundit Journal of Educational Administration, 23(2), 79-98.
- Liu JianFeng, Ntapat Worapongpat. (2024). Rural Head Teachers' Leadership In Local Education Curriculum Under The Perspective Of Educational Modernization In Xi'an Province. Journal of Interdisciplinary Social Development, 2(3), 1-25.
- Budsakorn Srimora, Jutharat Nirundorn, Thansaya Thassopon and Worapongpat. N., (2022). Participative Administration of School Administrator as Perceived by Teachers of School under Suphanburi Primary Educational Service Area. Journal Of Social Science For Local Rajabhat Mahasarakham University, 3(6), 109-117
- Xunan, L., & Worapongpat, N. (2023). The Transformation Leadership Administration of Fit Middle School in Anhui Province. International Journal of Multidisciplinary in Educational & Cultures Studies, 1(1), 14–27.
- Min, Y., & Worapongpat, N. (2023). Creative Leadership and School of Zhonghar Vocational and Technical College. International Journal of Multidisciplinary in Educational & Cultures Studies, 1(1), 1–13.
- Zi Yun, H., & Worapongpat, N. (2023). The Impacts of New Media on Classroom Teaching Management of Administrators in Educational Management Taking Guangdong University as an Example. Journal of Multidisciplinary in Humanities and Social Sciences, 6(1), 22-39.
- TianShu, M., Worapongpat., N. (2022). The Hybrid Teaching Management System on Art Education Subjects In Haizhou Senior Middle School of Fuxin City. UBRU International Journal Ubon Ratchathani Rajabhat University, 3(1), 25-37.

- Dongling, Z., & Worapongpat, N. (2023). Academic Leadership of Administrator Influence Learning Organization of Case Study of The University, Hong Kong. *International Journal of Multidisciplinary in Educational & Cultures Studies*, 1(2), 12–20.
- Ning, L, Worapongpat, N ,Wongkumchai, T, Zidi, X, Jiewei, W, Mingyu, Z. (2023). Admininstration Music Courses For Sustainable Success Case Study Jiangling Town Central High School Dazhou City. *UBRU International Journal Ubon Ratchathani Rajabhat University*, 3(2), 21-39.
- Worapongpat, N., Wongkumchai, T., Saikham. S.,Boonchuay.,P., Chotiwongso, Bhasabutr,P., (2023). Educational Innovation Management of Education Administrators under the COVID -1 9 Pandemic of Liaoning University China, *Journal of MCU Philosophy Review*, 6(1), 1-15.
- Chongwen., G., Worapongpat., N. (2020). The Management of Environmental Design Major at the Undergraduate Level of Shenyang City University in Shenyang, China, *Buddhamak Journal*, 7(2), 63-81
- Jianzh.,X, Worapongpat., N. (2020). Adaptability Of Freshmen In Dalian Luxun Academy Of Fine Arts. *Buddhamak Journal*, 7(2), 51-62
- Worapongpat., N., (2023). Institutional Strategy Planning To Develop The Marketability of The Doctor of Philosophy Degree Program Universities in Bangkok, *International Journals Ubon Ratchathani Rajabhat University*, 3(3), 27-39.
- Worapongpat., N., Phakamach., P., Choothong., R., Tuachob.,S. (2020). The Role of Knowledge Management in Digital Education, *Journal of Management Science Udon Thani Rajabhat University*, 6(5), 65-81
- Worapongpat., N., (2023). Marketing Strategies Influencing Decision Making for Private Universities in Bangkok, *UBRU International Journal Ubon Ratchathani Rajabhat University*, 3(1), 1-7.

- Ratchawin Phunahha , Worapongpat., N., (2023). Creative academic leadership with vision and school administration . Kalasin Secondary Educational Service Area Office. Kho Phayom Journal, 34(1), 67-85.
- Worapongpat., N., Phakam at.P. Darunee Panja Rattanakorn . (2020). Components of innovative leadership for administrators of vocational education institutions in the northeastern region of Thailand. Journal of Administrative Science Ubon Ratchathani University, 9(2), 128-143.
- Worapongpat., N., Suriya Wachi Ruang Phaisan, Phakamat.P., Jira Nan Yai Lamyong. (2022). Guidelines for developing adaptive leadership of executives of professional vocational education institutions . Under the situation of the new normal and the next normal in the eastern region of Thailand , Buddha Thammakkha Journal, 7(1), 193-207.
- Worapongpat., N., Yaowalak Jirayu, Supaphit Tirayananamwong. (2023). Emotional intelligence of leadership of educational institution administrators in the 21st century between the Kalasin Primary Educational Service Area Office 3 and the Private Education Promotion Office. Rayong Provincial Education Officer , Bua Bundit Educational Administration Journal , 23(2), 19-31.
- Worapongpat., N., Benjamat Muensai. (2023). Transformational leadership and skills in the digital age of school administrators under the Educational Service Area Office . Krung Phet Ranakhon, MCU Kanchanaparitha Journal, 3(3), 198-206.
- Worapongpat., N, Barnee Sopha. (2023). Leadership of educational institution administrators towards the development of team building of Group of schools: Roi, Phan , Sakhon , Buri , Khrut Rason Journal, 3(3), 112-135.
- Worapongpat., N., Rawiporn Yuwaree, Jariya Rujongsaw Jang Bovorn. (2023). Educational administration leadership in the digital age of school administrators in Chan Chon Krung. Journal Education Panyapat Surin Rajabhat University, 1(2), 125-148.

- Worapongpat., N., Thiwaporn Waranya , Teerawat Sarawut, Phrakru Paladbunchuay Chotivam So , Sunthorn Saikham. (2023). Creative leadership and management of people. Administering educational institutions of the Saha Campus Group, Pathom Dvaravati, Khanom Talay Ngam, Ong Mangkorn , Rattanakosin Journal of Social Sciences and Humanities , 5(3), 25-40.
- Worapongpat., N., Natthanaree Jutha Wan , Channakarn Se Ta Wuttisuwanan. (2023). Transformational leadership of administrators and teachers' performance motivation in educational institutions in Trang, Surat, and Kanchanaburi provinces , ASEAN Buddhist Studies Journal , 8(2), 9-20.
- Worapongpat., N., Supachai Phosri. (2024). Transformational leadership of administrators and the use of information and communication technology in educational institutions, Sakon Chum Sin School Group. Pattanasin Academic Journal, 7(2), 39-52.
- Maneeploypairin Pitchapo , Worapongpat., N. (2024). Innovative leadership of administrators of educational institutions under the Nakhon Ratchasima Primary Educational Service Area Office 3. Journal of Education. Laiya Alongkorn Rajabhat University , 6(7), 22-33.
- Venus Rungrachana , Worapongpat., N., (2023). Leadership of educational institution administrators. Under the jurisdiction of the Kanchanaburi Secondary Educational Service Area Office. Journal of Future Education Innovation, 2(2), 90-103.
- Anant Pramathikul , Worapongpat., N., (2023). Ethical leadership of educational institution administrators in Bo Rai District under the Trat Primary Educational Service Area Office. Bua Bundit Educational Administration Journal, 23(2), 65-78.
- Cronbach, L. J. (1951). Coefficient alpha and the internal structure of tests. Psychometrika, 16(3), 297–334.

JianFeng, L., & Worapongpat, N. (2024). Rural Head Teachers'leadership In Local Education Curriculum Under The Perspective Of Educational Modernization In Xi'an Province. Journal of Interdisciplinary Social Development, 2(3), 1-25.

Ruamjit, C., Noymanee, N., & Watcharatanakon, K. (2 0 2 3). Academic administration of school administrators that affects the quality of students in schools in the Office of the Primary Education Area 2, Samut Prakan. Journal of Graduate School, Pitchayat, Ubon Ratchathani Rajabhat University, 18(3), 159-168.

ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลในสังคมไทย*

DIGITAL INEQUALITY IN THAI SOCIETY

พระมหาอำพล ธนปณฺโญ (ชัยสารี)¹, พระภคฺษุภา ปณฺญาวโร (รูปดี)², พระมหานิธิชัย ธมฺมปาโล (สุวรรณาติ)³, สามเณรปิยะวัฒน์ วงคำจันทร์⁴ และ ไตรวิทย์ เทษะนอก⁵

Phramaha Ampol Dhanapaño (Chaisaree)¹, PhraKrissada Phanyawaro (Rupdee)²,

Phramaha NithichaiThammapalo (Suwannachat)³, Novice Piyawat Wongkumchan⁴ and Traiwit Thesanak⁵

¹⁻⁵มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

¹⁻⁵Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand

Corresponding Author's Email: ampol.cha@mcu.ac.th

Received 20 September 2023; Revised 2 October 2024; Accepted 3 October 2024

บทคัดย่อ

ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลในประเทศไทยเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการศึกษา เศรษฐกิจ และสังคม โดยเฉพาะในกลุ่มประชากรที่มีรายได้น้อยและอยู่ในพื้นที่ห่างไกล ปัญหานี้ทำให้เกิดช่องว่างในการเข้าถึงข้อมูลและโอกาสในการพัฒนา ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตและการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างมีนัยสำคัญ การแก้ไขปัญหาจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพื่อสร้างสังคมที่มีความเท่าเทียมและโอกาสในการเข้าถึงเทคโนโลยีสำหรับทุกคน แนวทางการแก้ไขรวมถึงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การเสริมสร้างทักษะดิจิทัล และการร่วมมือจากทุกภาคส่วน เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืนในประเทศไทย โดยการแก้ไขความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลจะช่วย กระตุ้นการเติบโตทางเศรษฐกิจและสร้างสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขและมีความเสมอภาค

คำสำคัญ: ความเหลื่อมล้ำ, ดิจิทัล, สังคมไทย

Citation:

* พระมหาอำพล ธนปณฺโญ (ชัยสารี), พระภคฺษุภา ปณฺญาวโร (รูปดี), พระมหานิธิชัย ธมฺมปาโล (สุวรรณาติ), สามเณรปิยะวัฒน์ วงคำจันทร์ และ ไตรวิทย์ เทษะนอก. (2567). ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลในสังคมไทย. วารสารสหศาสตร์ การพัฒนาสังคม, 2(5), 19-29.

Phramaha Ampol Dhanapaño (Chaisaree), PhraKrissada Phanyawaro (Rupdee), Phramaha Nithichai Thammapalo (Suwannachat), Novice Piyawat Wongkumchan and Traiwit Thesanak. (2024). Digital Inequality in Thai Society. Journal of Interdisciplinary Social Development, 2(5), 19-29.;

DOI: <https://doi.org/10.14456/jisdiadp.2024.13>

Website: <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JISDIADP/>

Abstract

Digital inequality in Thailand is a significant issue that impacts education, economy, and society, particularly among low-income populations and those in remote areas. This problem creates gaps in access to information and opportunities for development, adversely affecting quality of life and economic growth. Therefore, addressing this issue is crucial for fostering a more equitable society where everyone has access to technology. Proposed solutions include developing infrastructure, enhancing digital skills, and fostering collaboration among all sectors. By addressing digital inequality, Thailand can stimulate economic growth and create a peaceful society characterized by equality and inclusivity.

Keywords: Inequality, Digital, Thai Society

บทนำ

ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจากความแตกต่างในการเข้าถึงและใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ซึ่งส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลและบริการที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน ในประเทศไทย ปัญหานี้เริ่มชัดเจนขึ้นตั้งแต่ช่วงต้นศตวรรษที่ 21 เมื่อการใช้งานอินเทอร์เน็ตและอุปกรณ์ดิจิทัลเริ่มขยายตัวอย่างรวดเร็ว แต่ยังมีประชากรจำนวนมากที่ไม่สามารถเข้าถึงเทคโนโลยีเหล่านี้ได้ โดยเฉพาะในพื้นที่ชนบทและกลุ่มประชากรที่มีรายได้น้อย

ในปี 2021 รายงานของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (National Statistical Office) ระบุว่า ประชาชนในเขตเมืองมีอัตราการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตสูงกว่าในชนบทถึง 40% (National Statistical Office, 2021) ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างที่ชัดเจน นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่นๆ เช่น การศึกษาและทักษะการใช้เทคโนโลยีที่ทำให้ความเหลื่อมล้ำนี้ทวีความรุนแรงขึ้น โดยผู้ที่ขาดโอกาสในการเรียนรู้และพัฒนาทักษะจะมีความยากลำบากในการแข่งขันในตลาดงานที่ต้องการทักษะด้านดิจิทัล

ความสำคัญของปัญหานี้มีหลายด้าน อย่างแรก ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลสามารถส่งผลกระทบต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะในยุคที่เทคโนโลยีเป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนการเติบโตของเศรษฐกิจ (World Economic Forum, 2020) นอกจากนี้ ยังมีผลต่อ

การศึกษาและการเข้าถึงบริการสุขภาพ ที่กลายเป็นสิ่งสำคัญในช่วงวิกฤตการณ์โควิด-19 ซึ่งทำให้ความต้องการการเรียนรู้ออนไลน์และการเข้าถึงข้อมูลทางสุขภาพเพิ่มสูงขึ้น

ในที่สุด ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลจึงเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน เพื่อให้ทุกคนสามารถเข้าถึงโอกาสทางการศึกษา การงาน และการบริการอย่างเท่าเทียมกัน ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาสังคมที่ยั่งยืนในอนาคต

ความหมายและประเภทของความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล

ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล (Digital Divide) หมายถึง ความไม่เท่าเทียมในการเข้าถึงและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) เช่น อินเทอร์เน็ต อุปกรณ์ดิจิทัล รวมถึงทักษะในการใช้เทคโนโลยีดังกล่าว ความเหลื่อมล้ำนี้เกิดขึ้นจากหลายปัจจัย เช่น ระดับเศรษฐกิจ สถานะทางสังคม การศึกษา อายุ และพื้นที่ภูมิศาสตร์ ปัญหานี้ไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบต่อโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร แต่ยังมีผลกระทบทางสังคม เศรษฐกิจ และการศึกษาในระยะยาว (OECD, 2018)

ประเภทของความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล

1. ความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึง (Access Divide) หมายถึง ความแตกต่างในการเข้าถึงเทคโนโลยีพื้นฐาน เช่น คอมพิวเตอร์ สมาร์ทโฟน และการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต ความเหลื่อมล้ำประเภทนี้มักพบในกลุ่มผู้มีรายได้น้อย ชนบท หรือประเทศกำลังพัฒนา ที่มีโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยีที่จำกัด ทำให้ประชาชนไม่สามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงหรือบริการดิจิทัลอื่น ๆ ได้ (World Bank, 2019)

2. ความเหลื่อมล้ำในการใช้ประโยชน์ (Usage Divide) ไม่เพียงแต่การเข้าถึงเทคโนโลยี แต่ยังรวมถึงความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเหล่านั้นอย่างมีประสิทธิภาพ ความเหลื่อมล้ำประเภทนี้มักเกิดจากปัจจัยด้านทักษะและการศึกษา ผู้ที่มีทักษะด้านดิจิทัลต่ำหรือขาดการศึกษาที่เกี่ยวข้องจะไม่สามารถใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีได้เท่าเทียมกับผู้ที่มีทักษะสูงกว่า (van Dijk, 2005)

3. ความเหลื่อมล้ำในการสร้างประโยชน์ทางสังคมและเศรษฐกิจ (Outcome Divide) ความเหลื่อมล้ำประเภทนี้เกิดจากผลลัพธ์ที่แตกต่างกันระหว่างผู้ที่สามารถใช้เทคโนโลยีเพื่อสร้างประโยชน์ทางสังคมและเศรษฐกิจได้ เช่น การเรียนออนไลน์ การทำงาน

ระยะไกล หรือการเข้าถึงบริการสุขภาพดิจิทัล ในขณะที่กลุ่มประชากรที่ขาดทักษะด้านดิจิทัล หรือไม่สามารถเข้าถึงเทคโนโลยีได้ จะถูกทิ้งไว้ข้างหลังในกระบวนการพัฒนา (OECD, 2020)

กล่าวโดยสรุป ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล หมายถึง ความไม่เท่าเทียมในการเข้าถึงและ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เช่น อินเทอร์เน็ตและอุปกรณ์ดิจิทัล ซึ่งมีผลกระทบต่อการพัฒนา เศรษฐกิจ สังคม และการศึกษา ความเหลื่อมล้ำนี้เกิดจากปัจจัยหลายประการ เช่น รายได้ ระดับการศึกษา และพื้นที่ที่อาศัย ทำให้บางกลุ่มมีโอกาสด้านการเข้าถึงข้อมูลและเทคโนโลยี ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในขณะที่อีกกลุ่มหนึ่งอาจขาดโอกาสดังกล่าว ส่งผลให้เกิดความ แตกต่างในการพัฒนาศักยภาพและการสร้างโอกาสใหม่ ๆ ในสังคม

สถานการณ์ปัจจุบันของความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลในสังคมไทย

สถานการณ์ปัจจุบันของความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลในสังคมไทยยังคงเป็นปัญหาที่ส่ง ผลต่อการพัฒนาในหลายด้าน ทั้งในเชิงเศรษฐกิจ สังคม และการศึกษา แม้ว่าการเข้าถึง อินเทอร์เน็ตในประเทศไทยจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จากการขยายโครงข่ายและการสนับสนุนจาก ภาครัฐและเอกชน แต่ความเหลื่อมล้ำยังคงปรากฏชัดในกลุ่มประชากรที่อยู่ในชนบทหรือพื้นที่ ห่างไกล รวมถึงกลุ่มผู้สูงอายุและกลุ่มผู้มีรายได้น้อย

จากข้อมูลของสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ETDA) พบว่าประเทศไทยมี ประชากรที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้นทุกปี โดยเฉพาะในเขตเมืองที่ใช้เทคโนโลยีเป็นไป อย่างกว้างขวาง แต่ในเขตชนบทและพื้นที่ห่างไกล ความสามารถในการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต ยังคงจำกัด เนื่องจากโครงสร้างพื้นฐานไม่เพียงพอหรือมีค่าใช้จ่ายสูงเกินกว่าที่ประชากรจะ สามารถจ่ายได้ นอกจากนี้ การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตที่ไม่ทั่วถึงยังสะท้อนให้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำ ในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้และการประกอบอาชีพ ซึ่งกลายเป็นอุปสรรคในการพัฒนา ศักยภาพของประชากรในพื้นที่เหล่านั้น

ในเชิงเศรษฐกิจ กลุ่มที่ไม่สามารถเข้าถึงเทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างเท่าเทียมกับกลุ่มอื่น ๆ มีโอกาสน้อยในการใช้ประโยชน์จากการทำธุรกรรมทางออนไลน์ การค้าอิเล็กทรอนิกส์ หรือ การทำงานทางไกล นอกจากนี้ ผลกระทบของความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลยังปรากฏในด้าน การศึกษา โดยเฉพาะในช่วงการแพร่ระบาดของ COVID-19 ซึ่งทำให้โรงเรียนหลายแห่งต้องหัน ไปใช้การเรียนการสอนออนไลน์ กลุ่มนักเรียนที่ไม่มีอุปกรณ์ดิจิทัลหรือการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต

ที่มีประสิทธิภาพกลับต้องพลาดโอกาสทางการศึกษา และเกิดช่องว่างทางการเรียนรู้ที่กว้างขึ้นระหว่างกลุ่มนักเรียนที่เข้าถึงเทคโนโลยีกับกลุ่มที่ไม่สามารถเข้าถึงได้อย่างเท่าเทียม

ดังนั้น แม้ว่าประเทศไทยจะมีความก้าวหน้าในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัล แต่ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลยังคงเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไขอย่างจริงจังเพื่อสร้างความเท่าเทียมในการเข้าถึงโอกาสทางสังคมและเศรษฐกิจ

สาเหตุของความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล

ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล (Digital Divide) เกิดจากปัจจัยหลายประการที่ส่งผลให้ประชากรบางกลุ่มไม่สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างเท่าเทียมกัน ปัจจัยเหล่านี้สามารถจำแนกได้ดังนี้

1. **การเข้าถึงโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัล** หนึ่งในสาเหตุหลักของความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลคือความไม่เท่าเทียมในการเข้าถึงโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยี เช่น อินเทอร์เน็ตความเร็วสูง โทรศัพท์มือถือ และคอมพิวเตอร์ แม้ว่าประเทศไทยจะมีการขยายโครงข่ายอินเทอร์เน็ตในช่วงหลายปีที่ผ่านมา แต่พื้นที่ชนบทและพื้นที่ห่างไกลยังคงประสบปัญหาการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตไม่ทั่วถึง หรือมีคุณภาพต่ำ ส่งผลให้ประชาชนในพื้นที่เหล่านี้ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากการทำธุรกรรมออนไลน์ การเรียนการสอนทางไกล หรือการทำงานทางไกลได้อย่างเต็มที่ (National Statistical Office, 2020)

2. **ค่าใช้จ่ายและรายได้** ค่าใช้จ่ายในการเข้าถึงเทคโนโลยีดิจิทัลเป็นอีกสาเหตุสำคัญของความเหลื่อมล้ำ ประชากรในกลุ่มผู้มีรายได้น้อยหรือกลุ่มเปราะบางทางสังคม เช่น ผู้สูงอายุ หรือผู้พิการ มักประสบปัญหาในการซื้ออุปกรณ์ดิจิทัลหรือชำระค่าบริการอินเทอร์เน็ตที่มีค่าใช้จ่ายสูง การขาดทรัพยากรทางการเงินทำให้กลุ่มคนเหล่านี้ขาดโอกาสในการเข้าถึงเทคโนโลยีและบริการต่าง ๆ ที่ใช้เทคโนโลยีเป็นสื่อกลาง (UNDP, 2021)

3. **ความรู้และทักษะทางดิจิทัล** นอกจากการเข้าถึงเทคโนโลยีแล้ว การขาดความรู้และทักษะทางดิจิทัลก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำ ประชาชนกลุ่มที่มีการศึกษาไม่สูง หรือขาดทักษะในการใช้เทคโนโลยีไม่สามารถใช้เครื่องมือดิจิทัลในการทำงาน การศึกษา หรือการดำรงชีวิตประจำวันได้อย่างเต็มที่ ส่งผลให้ไม่สามารถเข้าถึงโอกาสที่เทคโนโลยีสามารถนำเสนอได้ (OECD, 2019) ในประเทศไทย การขาดทักษะดิจิทัลในกลุ่มคนทำงานที่มีอายุมาก

ยังเป็นประเด็นที่มีความสำคัญ โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับคนรุ่นใหม่ที่มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีมากกว่า

4. ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม วัฒนธรรมและทัศนคติของบางกลุ่มในสังคมมีผลต่อการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ประชาชนบางส่วน โดยเฉพาะผู้สูงอายุ อาจไม่สนใจหรือไม่เห็นความสำคัญของการใช้เทคโนโลยี ทำให้พวกเขาเลือกที่จะไม่พัฒนาทักษะทางดิจิทัล นอกจากนี้ บทบาททางสังคม เช่น เพศ ก็มีผลต่อความสามารถในการเข้าถึงและใช้งานเทคโนโลยี ผู้หญิงในหลายประเทศ รวมถึงประเทศไทย อาจเผชิญกับข้อจำกัดในการเข้าถึงการศึกษาหรือการทำงานทางดิจิทัลมากกว่าผู้ชาย (GSMA, 2020)

ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลจึงเกิดจากหลายปัจจัยร่วมกัน ทั้งด้านโครงสร้างพื้นฐาน เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม การแก้ไขปัญหาจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่าย เพื่อให้ประชาชนทุกกลุ่มสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีได้อย่างเท่าเทียม

ผลกระทบของความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล

ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลส่งผลกระทบต่อสังคมในหลายมิติ ทั้งด้านเศรษฐกิจ การศึกษา และการเข้าถึงบริการทางสังคม โดยเฉพาะในยุคดิจิทัลที่การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีสารสนเทศกลายเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิตของประชากร

1. ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ

ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลทำให้ประชากรกลุ่มที่ขาดการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตหรือมีความรู้ทางดิจิทัลน้อยไม่สามารถเข้าถึงโอกาสทางเศรษฐกิจที่มาพร้อมกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้ เช่น การทำงานทางไกล (Remote Work) การใช้เทคโนโลยีเพื่อการค้าขายออนไลน์ หรือการเข้าถึงบริการทางการเงิน (OECD, 2019) ทำให้กลุ่มคนเหล่านี้ถูกทิ้งไว้เบื้องหลังในกระบวนการพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล

2. ผลกระทบต่อการศึกษา

การศึกษาในยุคปัจจุบันมีการใช้อินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีในการเรียนการสอนมากขึ้น ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลส่งผลให้เด็กและเยาวชนในพื้นที่ที่ขาดแคลนอินเทอร์เน็ตหรืออุปกรณ์ไม่สามารถเข้าถึงการศึกษาที่มีคุณภาพได้อย่างเท่าเทียมกับผู้ที่อยู่ในเมืองหรือมีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย (UNDP, 2021) ส่งผลให้ความแตกต่างทางการศึกษามีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

3. ผลกระทบต่อการเข้าถึงบริการทางสังคม

ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลยังส่งผลกระทบต่อการเข้าถึงบริการทางสังคม เช่น การเข้าถึงบริการสาธารณสุข บริการของรัฐ และข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิต โดยเฉพาะในช่วงการระบาดของ COVID-19 ที่การเข้าถึงบริการทางออนไลน์มีความสำคัญสูงขึ้น (GSMA, 2020) กลุ่มประชากรที่ขาดการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตจึงมีโอกาสน้อยในการเข้าถึงบริการเหล่านี้

4. ผลกระทบต่อความไม่เท่าเทียมในสังคม

ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลยังเป็นปัจจัยที่เร่งให้เกิดความไม่เท่าเทียมในสังคมเพิ่มขึ้น เนื่องจากกลุ่มคนที่เข้าถึงเทคโนโลยีสามารถใช้ประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงทางดิจิทัลเพื่อพัฒนาตนเอง ขณะที่กลุ่มที่ขาดโอกาสนี้กลับถูกจำกัดให้เข้าถึงเพียงข้อมูลและบริการพื้นฐาน (National Statistical Office, 2020)

ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อหลายมิติในสังคมไทย ทั้งในด้านเศรษฐกิจ การศึกษา และการเข้าถึงบริการทางสังคม ในยุคที่เทคโนโลยีดิจิทัลมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและชีวิตประจำวัน ความสามารถในการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีสารสนเทศกลายเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่ง การที่บางกลุ่มของประชากรขาดโอกาสนี้ทำให้พวกเขาไม่สามารถเข้าถึงโอกาสทางเศรษฐกิจที่มาพร้อมกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้ เช่น การทำงานระยะไกลหรือการใช้ประโยชน์จากแพลตฟอร์มออนไลน์ในการทำธุรกิจ ส่งผลให้ความแตกต่างทางรายได้และโอกาสทางเศรษฐกิจจะห่างไกลระหว่างกลุ่มผู้ที่เข้าถึงเทคโนโลยีและกลุ่มที่ไม่ได้เข้าถึงยิ่งขยายตัวมากขึ้น

นอกจากนี้ ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลยังส่งผลต่อการศึกษายิ่งชัดเจน เด็กและเยาวชนในพื้นที่ที่ขาดแคลนอินเทอร์เน็ตหรืออุปกรณ์ดิจิทัลไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ที่มีคุณภาพหรือเทคโนโลยีที่จำเป็นต่อการศึกษา ทำให้ความแตกต่างทางการศึกษาระหว่างผู้ที่อยู่ในเขตเมืองและชนบทเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งการเข้าถึงบริการทางสังคมก็ได้รับผลกระทบเช่นกัน โดยเฉพาะในช่วงการระบาดของโรค COVID-19 ที่ทำให้บริการของรัฐและสาธารณสุขหลายอย่างต้องดำเนินการผ่านช่องทางดิจิทัล กลุ่มคนที่ขาดการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตหรือไม่สามารถใช้เทคโนโลยีได้ถูกจำกัดให้เข้าถึงบริการเหล่านี้อย่างไม่เต็มที่ ซึ่งยิ่งตอกย้ำปัญหาความไม่เท่าเทียมในสังคม

ผลกระทบเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงการเชื่อมโยงระหว่างความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลกับความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคม ที่ทั้งสองปัจจัยส่งเสริมซึ่งกันและกัน ความไม่เท่าเทียม

ในการเข้าถึงเทคโนโลยีเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้กลุ่มประชากรบางกลุ่มถูกทิ้งห่างจากโอกาสและการพัฒนาทางสังคม

แนวทางการแก้ไขความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล

การแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลในสังคมไทยจำเป็นต้องดำเนินการในหลายมิติ ทั้งด้านการเข้าถึงเทคโนโลยี โครงสร้างพื้นฐาน ความรู้และทักษะในการใช้เทคโนโลยี รวมถึงการส่งเสริมความตระหนักรู้เกี่ยวกับประโยชน์ของเทคโนโลยีดิจิทัล แนวทางสำคัญที่มีการนำเสนอเพื่อแก้ไขปัญหาเหล่านี้มีดังนี้

1. การขยายโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัล การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงและเครือข่ายดิจิทัลเป็นปัจจัยสำคัญในการลดความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางดิจิทัล โดยเฉพาะในพื้นที่ห่างไกลและชนบท เพื่อให้ประชาชนในทุกพื้นที่สามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ นโยบายขยายโครงข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงไปยังชุมชนต่างๆ ทั่วประเทศของรัฐบาลไทยเป็นตัวอย่างของการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญ (World Bank, 2021)

2. การส่งเสริมทักษะดิจิทัล (Digital Literacy) การศึกษาและฝึกอบรมเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลให้กับประชาชน โดยเฉพาะกลุ่มผู้สูงอายุและคนในชนบท เป็นวิธีที่สำคัญในการลดความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงและการใช้เทคโนโลยี รัฐบาลและภาคเอกชนควรสนับสนุนโครงการฝึกอบรมและการศึกษาเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยี เพื่อให้ประชาชนสามารถใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งในการทำงาน การศึกษา และการเข้าถึงบริการสาธารณะ (United Nations, 2020)

3. การสนับสนุนอุปกรณ์ดิจิทัล ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลเกิดจากความสามารถที่ไม่เท่ากันในการเข้าถึงอุปกรณ์ดิจิทัล เช่น คอมพิวเตอร์และสมาร์ทโฟน ดังนั้นรัฐบาลควรสนับสนุนการจัดหาอุปกรณ์ดิจิทัลที่มีราคาย่อมเยาให้กับกลุ่มประชากรที่มีรายได้น้อย และส่งเสริมการรีไซเคิลอุปกรณ์ดิจิทัลเก่าให้กลายเป็นทรัพยากรที่นำกลับมาใช้ใหม่ได้ เพื่อเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงเทคโนโลยี (OECD, 2019)

4. การสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน การแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลควรเป็นความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม โดยเฉพาะในเรื่องการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การสนับสนุนทรัพยากรและงบประมาณ และการให้

ความรู้เกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ความร่วมมือเหล่านี้จะช่วยให้สามารถกระจายทรัพยากรและโอกาสให้กับประชาชนอย่างทั่วถึง (ITU, 2021)

5. การออกนโยบายที่ส่งเสริมความเท่าเทียมทางดิจิทัล การออกนโยบายที่เน้นการส่งเสริมความเท่าเทียมในการเข้าถึงเทคโนโลยี โดยเฉพาะนโยบายที่ให้การสนับสนุนทางการเงินแก่กลุ่มประชากรที่มีรายได้น้อย จะช่วยลดช่องว่างทางดิจิทัลในระยะยาว นอกจากนี้ยังควรมีการติดตามและประเมินผลนโยบายอย่างต่อเนื่อง เพื่อปรับปรุงและแก้ไขปัญหาในกระบวนการดำเนินงาน (United Nations, 2021)

ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลในสังคมไทยเป็นปัญหาที่สำคัญและส่งผลกระทบในหลายมิติ แนวทางการแก้ไขความเหลื่อมล้ำนี้จึงจำเป็นต้องคำนึงถึงหลายปัจจัยด้วยกัน การขยายโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัล เช่น การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงในพื้นที่ชนบท เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการเปิดโอกาสให้ประชาชนทุกกลุ่มสามารถเข้าถึงเทคโนโลยีได้อย่างเท่าเทียม รัฐบาลควรลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานที่สามารถเชื่อมโยงประชาชนทุกภาคส่วนเข้าถึงอินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างทั่วถึง

นอกจากนี้ การพัฒนาทักษะดิจิทัล หรือ digital literacy เป็นอีกหนึ่งประเด็นสำคัญในการลดความเหลื่อมล้ำ ประชาชนควรได้รับการส่งเสริมให้มีความรู้และความเข้าใจในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อประโยชน์ในชีวิตประจำวัน การศึกษาและฝึกอบรมในด้านเทคโนโลยีจะช่วยให้ประชาชนสามารถนำทักษะไปปรับใช้ในการทำงาน การศึกษา และการเข้าถึงบริการต่างๆ ซึ่งสามารถเพิ่มโอกาสในการพัฒนาตนเองและสังคมโดยรวมได้

อีกหนึ่งแนวทางที่สำคัญคือการสนับสนุนการเข้าถึงอุปกรณ์ดิจิทัล โดยการจัดหาอุปกรณ์ในราคาถูกมาให้กับกลุ่มประชากรที่มีรายได้น้อย และการส่งเสริมให้มีการนำอุปกรณ์ดิจิทัลที่ไม่ใช้แล้วกลับมารีไซเคิลเพื่อใช้ใหม่ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้ที่มีทรัพยากรน้อยมีโอกาเข้าถึงเทคโนโลยีได้มากขึ้น รวมทั้งการสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมทรัพยากร และการให้ความรู้ในเรื่องเทคโนโลยีดิจิทัล จะช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งในการแก้ไขปัญหา

การออกนโยบายที่ส่งเสริมความเท่าเทียมทางดิจิทัล เช่น การสนับสนุนทางการเงินและการติดตามประเมินผลนโยบาย จะช่วยลดช่องว่างทางดิจิทัลในระยะยาว การแก้ไขความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลจึงต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบและยั่งยืน เพื่อสร้างสังคมที่ทุกคนสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างเท่าเทียม

สรุป

ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลเป็นปัญหาสำคัญที่เกิดจากความแตกต่างในการเข้าถึงและใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ซึ่งมีผลกระทบต่อความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลและบริการที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะในประเทศไทย ความเหลื่อมล้ำนี้เริ่มชัดเจนตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 21 และมีอัตราการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตที่แตกต่างกันระหว่างเขตเมืองและชนบทอย่างมาก นอกจากนี้ ความเหลื่อมล้ำยังถูกกระทบจากการศึกษาและทักษะการใช้เทคโนโลยี ซึ่งส่งผลให้ผู้ขาดโอกาสในการเรียนรู้มีความยากลำบากในการแข่งขันในตลาดงานที่ต้องการทักษะด้านดิจิทัล

ความสำคัญของปัญหานี้ส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ การศึกษา และการเข้าถึงบริการสุขภาพ โดยเฉพาะในช่วงวิกฤตการณ์โควิด-19 ที่ความต้องการการเรียนรู้ออนไลน์และข้อมูลสุขภาพเพิ่มสูงขึ้น ดังนั้น ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลจึงเป็นปัญหาที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน เพื่อให้ทุกคนสามารถเข้าถึงโอกาสทางการศึกษา การงาน และบริการต่าง ๆ อย่างเท่าเทียมกัน

ในส่วนของสาเหตุ ความเหลื่อมล้ำนี้เกิดจากหลายปัจจัย เช่น การเข้าถึงโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัล ค่าใช้จ่ายและรายได้ที่สูงเกินไป ความรู้และทักษะทางดิจิทัลที่ต่ำ และปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อการใช้อินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะในกลุ่มประชากรที่มีรายได้น้อยหรือผู้สูงอายุ

ผลกระทบของความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลส่งผลต่อเศรษฐกิจ การศึกษา และการเข้าถึงบริการทางสังคม ทำให้กลุ่มประชากรที่ขาดการเข้าถึงเทคโนโลยีมีโอกาสด้านเศรษฐกิจน้อยลง และทำให้ความแตกต่างทางการศึกษาขยายตัว ในขณะที่การเข้าถึงบริการสาธารณะและสุขภาพก็ถูกจำกัด

แนวทางการแก้ไขความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัลต้องรวมถึงการขยายโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัล การส่งเสริมทักษะดิจิทัล การสนับสนุนอุปกรณ์ดิจิทัลที่มีราคาเหมาะสม และการสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน รวมถึงการออกนโยบายที่ส่งเสริมความเท่าเทียมในการเข้าถึงเทคโนโลยี เพื่อให้ประชาชนทุกกลุ่มสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัลได้อย่างเท่าเทียมในอนาคต

เอกสารอ้างอิง

- GSMA. (2020). The Mobile Gender Gap Report 2020. GSMA. Retrieved from <https://www.gsma.com/mobilefordevelopment/wp-content/uploads/2020/05/GSMA-The-Mobile-Gender-Gap-Report-2020.pdf>
- International Telecommunication Union (ITU). (2021). Digital inclusion: Best practices and policy considerations. ITU Publications.
- National Statistical Office. (2020). The 2020 Household ICT Survey Report. Ministry of Digital Economy and Society. Retrieved from <http://www.nso.go.th>
- National Statistical Office. (2021). Report on Internet Usage in Thailand.
- OECD. (2019). Bridging the digital divide: Include, upskill, innovate. OECD Digital Economy Papers.
- UNDP. (2021). Digital Transformation: Accelerating Development in Asia and the Pacific. United Nations Development Programme. Retrieved from <https://www.asia-pacific.undp.org>
- United Nations. (2020). Digital technology and inclusion: Addressing the digital divide in the 21st century. United Nations Report.
- World Bank. (2021). Thailand digital economy: Building inclusive and resilient digital infrastructure. World Bank Group Report.
- World Economic Forum. (2020). The Global Competitiveness Report.

สัมพันธลักษณ์ของผู้บริหารท้องถิ่นในศตวรรษที่ 21*

LOCAL EXECUTIVES' RELATIONSHIPS IN THE TWENTY-FIRST CENTURY

บุษราภรณ์ พวงปัญญา

Bussaraphon Phuangpanya

สำนักบริการวิชาการชุมชน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

Office of Community Academic Services, Ubon Ratchathani Rajabhat University, Thailand

Corresponding Author's Email: bussaraphon.p@ubru.ac.th

Received 20 August 2024; Revised 25 August 2024; Accepted 5 September 2024

บทคัดย่อ

ในศตวรรษที่ 21 บทบาทของผู้บริหารท้องถิ่นมีความสำคัญและซับซ้อนมากขึ้นกว่าที่เคยเป็นมา ผู้บริหารท้องถิ่นไม่เพียงแต่มีหน้าที่ในการบริหารจัดการทรัพยากรในพื้นที่ของตนเอง แต่ยังต้องตอบสนองต่อความต้องการและความคาดหวังของประชาชนในบริบทที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ผู้บริหารท้องถิ่นต้องมีความสามารถในการปรับตัวและมีวิสัยทัศน์ที่ยาวไกล เพื่อสร้างความยั่งยืนและพัฒนาชุมชนให้ก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคง หนึ่งในความท้าทายหลักที่ผู้บริหารท้องถิ่น ต้องเผชิญคือการจัดการกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี เทคโนโลยีดิจิทัลมีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและการทำงานของผู้คน การบริหารจัดการทรัพยากรและการให้บริการสาธารณะในรูปแบบนอกจากนี้ ผู้บริหารท้องถิ่นยังต้องมีความสามารถในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและ

Citation:

* บุษราภรณ์ พวงปัญญา. (2567). สัมพันธลักษณ์ของผู้บริหารท้องถิ่นในศตวรรษที่ 21. วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม, 2(5), 30-43.

Bussaraphon Phuangpanya. (2024). Local executives' relationships in the twenty-first century. Journal of Interdisciplinary Social Development, 2(5), 30-43.;

DOI: <https://doi.org/10.14456/jisdiadp.2024.14>

Website: <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JISDIADP/>

สิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและปัญหาสิ่งแวดล้อมเป็นเรื่องที่มีความสำคัญมากขึ้นในศตวรรษที่ 21 ผู้บริหารท้องถิ่นต้องวางแผนและดำเนินนโยบายที่สอดคล้องกับหลักการพัฒนายั่งยืน เพื่อปกป้องทรัพยากร ธรรมชาติและสร้างความสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ในด้านสังคม ผู้บริหารท้องถิ่นต้องมีความบทบาทในการสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่สังคมมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เช่น การย้ายถิ่นฐาน การเปลี่ยนแปลงทางประชากร และการเพิ่มขึ้นของความหลากหลายทางวัฒนธรรม การส่งเสริมความร่วมมือและการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการตัดสินใจและการพัฒนาชุมชนเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้บริหารท้องถิ่นต้องให้ความสำคัญเพื่อสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและความสามัคคีในชุมชน ผู้บริหารท้องถิ่นในศตวรรษที่ 21 ต้องเผชิญกับความท้าทายที่หลากหลายและมีความซับซ้อนมากขึ้น

คำสำคัญ : สัมพันธลักษณ์, ผู้บริหารท้องถิ่น, ศตวรรษที่ 21

Abstract

Local governments play a more significant and intricate role in the twenty-first century than they have in the past. In addition to overseeing local resources, local governments are in charge of meeting the demands and expectations of the populace in the face of swift changes in the social, political, and environmental spheres. For local governments to build communities and establish sustainability, they need to be flexible and have a long-term vision. Managing technology change is one of the main issues local governments faces. The way people live and work is changing significantly due in large part to digital technologies. Local governments must be knowledgeable about, able to use, and proficient in new methods of managing resources and providing public services. In the twenty-first century, environmental issues and climate change are becoming more and more significant. Protecting natural resources and striking a balance between environmental preservation and economic development require local officials to develop and carry out policies that are in line with the ideas of sustainable development. Local administrators have a

social responsibility to build stronger communities Promoting cooperation and citizen participation in decision-making and community development is an important issue that local administrators must focus on in order to create unity and harmony in the community, especially in a situation where society is changing rapidly due to factors like migration, demographic shifts, and increasing cultural diversity. The challenges facing local administrators in the twenty-first century are becoming more varied and intricate.

Keywords: Relationship, Local Executive, 21st century

บทนำ

ในยุคศตวรรษที่ 21 เป็นยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในหลายด้าน ทั้งด้านเทคโนโลยี สังคม และเศรษฐกิจ การศึกษาในศตวรรษที่ 21 จึงต้องปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ โดยมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับอนาคต ทั้งการคิดวิเคราะห์ การทำงานร่วมกัน และการใช้เทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพในยุคนี้ การเรียนรู้ไม่เพียงแต่เน้นที่ความรู้พื้นฐาน แต่ยังต้องพัฒนาทักษะที่เกี่ยวข้องกับการทำงานในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เช่น ทักษะการสื่อสาร การแก้ปัญหา และการปรับตัวต่อสถานการณ์ใหม่ ๆ นอกจากนี้ ศตวรรษที่ 21 ยังเป็นยุคที่มีความสำคัญต่อการสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ และการพัฒนาที่ยั่งยืน เป็นยุคที่ท้าทายและเต็มไปด้วยโอกาสสำหรับการพัฒนาและการเติบโตในทุกด้านของชีวิต ในศตวรรษนี้ทักษะที่จำเป็นสำหรับการทำงานและการใช้ชีวิตได้เปลี่ยนแปลงไป โดยมีการเน้นที่ทักษะการคิดวิเคราะห์ การทำงานร่วมกัน และการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง นอกจากนี้ ยังมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะที่สำคัญเพื่อเตรียมความพร้อม อนาคต การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจในศตวรรษที่ 21 ยังส่งผลให้เกิดความต้องการในการสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศและการพัฒนาที่ยั่งยืน ทักษะที่สำคัญสำหรับการดำเนินชีวิตในศตวรรษที่ 21 ยังรวมถึงทักษะระหว่างบุคคลและการร่วมมือประสานกัน (Interpersonal and Collaborative Skits) รู้จักการทำงานเป็น ทีมและภาวะผู้นำ การปรับตัวในบทบาทและความรับผิดชอบที่แตกต่างการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ (Productivity) กับผู้อื่น การเห็นอกเห็นใจ การเคารพในมุมมองที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ในการทำงานร่วมกันจะต้องมีการระบุปัญหา การกำหนดและการแก้ปัญหา (Problem Identification, Formulation and Solution)

ความสามารถในการกำหนดขอบข่ายของปัญหา วิเคราะห์ และแก้ปัญหาอีกด้วย สิ่งสำคัญอีกประการคือ การกำกับตนเอง (Self-Direction) กำกับดูแลความเข้าใจของตนเองและเรียนรู้ความต้องการ ระบุแหล่งเรียนรู้ที่เหมาะสม การถ่ายโอน สิ่งทีเรียนรู้จากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง นอกจากนี้ในศตวรรษที่ 21 มีการเน้นเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคม(Social Responsibility) จะต้องใส่ใจต่อชุมชนขนาดใหญ่อย่างมีความรับผิดชอบ ตระหนักในพฤติกรรม ทางเชื้อชาติในบริบทของชุมชน ที่ทำงานและรายบุคคลอีกด้วย (วิจารณ์ พานิช, 2555)

ในขณะที่การเปลี่ยนแปลงทางสังคม และการดำรงชีวิตของมนุษย์ในยุคศตวรรษที่ 21 ก็มีความเปลี่ยนแปลงไปจากรูปแบบการดำรงชีวิตในลักษณะเดิมมาก เนื่องด้วยความเจริญก้าวหน้า และวิวัฒนาการที่ดีขึ้นของเทคโนโลยี ทำให้การดำรงชีวิตต้องพึ่งพิงเทคโนโลยีอย่างมาก ซึ่งกลายเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญของชีวิตมนุษย์ในยุคปัจจุบัน แต่อย่างไรก็ตาม ภายใต้เงื่อนไขดังกล่าวนี้ มนุษย์กลับต้องเผชิญหน้ากับปัญหาเรื่องความปลอดภัย และความเป็นส่วนตัว ซึ่งอาจจะสามารถรู้ไว้ไกล หรือถูกตรวจสอบได้ง่าย ภายใต้การเข้าถึงเทคโนโลยีที่ทันสมัยดังกล่าวในสถานการณ์เช่นนี้ ความปลอดภัยในการดำรงชีวิตอยู่ของมนุษย์ จึงมีความหมายที่เปลี่ยนแปลงไปจากความปลอดภัยของชีวิตในยุคอดีตที่ผ่านมา หากพิจารณาด้วยเงื่อนไขที่กล่าวมานั้น จะพบได้ว่า โลกในยุคศตวรรษที่ 21 อาจจะถือได้ว่าเป็นโลกในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงโดยแท้จริง ซึ่งถึงแม้จะมีรากฐานการพัฒนามาจากโลกในยุคอดีต หากแต่ในโลกยุคสมัยดังกล่าวนี้ กลับกลายเป็นโลกซึ่งถูกพัฒนาขึ้นโดยมีความแตกต่างอย่างมีนัยยะที่สำคัญจากพัฒนาการของโลกในอดีตที่ผ่านมา ดังนั้น มนุษย์ซึ่งดำรงชีวิตอยู่ในโลกยุคศตวรรษที่ 21 จึงต้องสามารถปรับตัว เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ให้รอดท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว ในศตวรรษนี้ ผู้บริหารท้องถิ่นมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาชุมชนและการบริหารจัดการทรัพยากรในระดับท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วผู้บริหาร ท้องถิ่นต้องมีทักษะและความสามารถที่หลากหลาย เพื่อให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนและการพัฒนาที่ยั่งยืน ภาพลักษณ์จึงมีความสำคัญสำหรับทุกองค์กรเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะภาพลักษณ์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งจะมีความสัมพันธ์กับระดับความสำเร็จในการดำเนินงานบริหารจัดการในพื้นที่ โดยภาพลักษณ์ที่ดีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะนำไปสู่การเกิดทัศนคติทางบวกและกระตุ้นให้เกิดความร่วมมือร่วมใจจากประชาชนในพื้นที่ นำไปสู่ความราบรื่นในการบริหารจัดการและผลประโยชน์ในการพัฒนาชุมชน

บทบาทผู้บริหารท้องถิ่นในศตวรรษที่ 21

ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นบุคคลที่ทำหน้าที่เป็นฝ่ายบริหารในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้บริหารส่วนท้องถิ่นคือ นายกเทศมนตรี ที่มาจากการเลือกตั้ง เป็นผู้มีความสำคัญมากที่สุดในการบริหารองค์กร เพราะเป็นผู้ที่มีความสำคัญในการกำหนดนโยบาย วางแผน และกำหนด เป้าหมายตลอดจนวิธีการดำเนินงาน เปรียบเป็นเข็มทิศนำทาง เพื่อให้การบริหารองค์กรบรรลุผลสอดคล้อง กับวัตถุประสงค์และนโยบายของรัฐ และจะต้องรับผิดชอบในการดำเนินงาน เป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการ กำหนดนโยบายและน่านโยบายไปสู่การปฏิบัติ รวมทั้งการติดตาม ประเมินผลการปฏิบัติงาน การปรับปรุง คุณภาพ ต้องเป็นผู้ที่สร้างวัฒนธรรม โดยการให้รางวัลแก่ผู้ที่ทำงานประสบผลสำเร็จนำไปสู่การพัฒนาตนเอง ผู้บริหารต้องแสดงออกอย่างชัดเจนและสม่ำเสมอเกี่ยวกับวัฒนธรรมขององค์กรเพื่อให้ผู้ร่วมงานเกิด ความมั่นใจในการปฏิบัติงานสามารถเลือกการกระทำที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมจนสามารถสร้างความสำเร็จ ให้แก่บุคลากรทุกคน จนเกิดภาพความเป็นผู้นำในทุกระดับและนำไปสู่องค์กรแห่งการเรียนรู้อย่างแท้จริง (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2543)

การปกครองท้องถิ่นเป็นความสัมพันธ์ในเชิงอำนาจของการจัดสรรทรัพยากรให้กับท้องถิ่นเป็นลักษณะการจัดทำบริการสาธารณะในท้องถิ่นภายใต้การถ่ายอำนาจจากรัฐบาลกลางสู่การตัดสินใจ ของประชาชน มีเป้าหมายคือการส่งเสริมให้ประชาชนสามารถปกครองตนเอง ซึ่งโดยทั่วไปแล้วเป็นการมุ่งเน้น และให้ความสำคัญกับการกระจายอำนาจการปกครอง การกำหนดสัดส่วน อำนาจของการปกครอง และความเป็นอิสระในการบริหารงานระหว่างรัฐบาลกลางกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้เหมาะสม โดยที่การปกครอง ในระบอบประชาธิปไตยนั้นความเข้มแข็งของประชาชนและศักยภาพของการปกครองท้องถิ่นจะเป็นตัวชี้ให้เห็นว่าอำนาจอธิปไตยย่อมเป็นของประชาชน โดยที่หน่วยการปกครองท้องถิ่นมีการเลือกตั้งโดยอิสระ เพื่อเลือกผู้ที่มีหน้าที่บริหารการปกครองท้องถิ่น มีอำนาจอิสระ พร้อมความรับผิดชอบ (อุทัย หิรัญโต, 2523) โดยรูปแบบการปกครองในลักษณะกระจายอำนาจปกครองจากส่วนกลางไปให้ท้องถิ่นดำเนินการเองมีความสำคัญและจำเป็นต่อการพัฒนาชุมชนและการปกครองในระบอบประชาธิปไตย กล่าวคือการปกครอง ส่วนท้องถิ่นจะมีส่วนร่วมแบ่งเบาภาระของรัฐบาลกลางในแง่ที่ว่า ผู้ที่อาศัยในท้องถิ่นและผู้นำส่วนท้องถิ่นจะเป็นผู้ที่มีความสำคัญ คือ ทำให้ท้องถิ่นรู้จักแก้ปัญหาด้วยตนเอง (ลิขิต ธีรเวคิน, 2539) การบริหารงานของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาจึงมีความสำคัญเนื่องจาก

ผู้บริหารต้องรับมือกับปัญหาที่เกิดขึ้นมากมาย จากเหตุการณ์ต่าง ๆ เช่น ปัญหาทางด้านการเมือง ทางด้านเศรษฐกิจ สังคมที่มีความแตกแยกทางความคิดสูงในปัจจุบัน องค์กรจึงต้องการผู้บริหารที่มี ภาวะผู้นำสามารถบริหารจัดการองค์กรให้ดำรงอยู่ได้ความสามารถของการเป็นผู้นำก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ในองค์กร นำไปสู่การทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมายขององค์กร (โกวิทย์ พวงงาม, 2552)

บทบาทของผู้บริหารท้องถิ่นในศตวรรษที่ 21 ได้เปลี่ยนแปลงไปตามการพัฒนาเทคโนโลยีและความต้องการของประชาชนที่เปลี่ยนแปลงไป ผู้บริหารท้องถิ่นมีบทบาทสำคัญในการบริหารจัดการและพัฒนาท้องถิ่นให้ตอบสนองต่อความต้องการที่หลากหลายและการเปลี่ยนแปลงในสังคมปัจจุบัน ต้องมีความยืดหยุ่นและพร้อมที่จะรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งมุ่งเน้นการพัฒนาท้องถิ่น ให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนและการเปลี่ยนแปลงในยุคดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ บทบาทเหล่านี้ประกอบด้วย

1. พฤติกรรมของผู้บริหารท้องถิ่น ควรแสดงออกในลักษณะ ดังต่อไปนี้ (1) มีการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการบริหารงาน ผู้บริหารท้องถิ่นต้องสามารถใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการจัดการข้อมูลและบริหารงาน เช่น การใช้ระบบข้อมูลภูมิสารสนเทศ (GIS) ในการวางแผนพัฒนาเมือง หรือการใช้แพลตฟอร์มออนไลน์เพื่อให้บริการประชาชนการใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อสื่อสารกับประชาชน และเปิดโอกาส ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและเสนอแนะความคิดเห็น (2) การพัฒนาอย่างยั่งยืนผู้บริหารท้องถิ่นต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยต้องคำนึงถึงทั้งเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมในการวางแผนและดำเนินโครงการต่าง ๆ การส่งเสริมการใช้พลังงานสะอาด การจัดการขยะอย่างมีประสิทธิภาพ และการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติภายในพื้นที่ (3) การบริหารจัดการเตรียมพร้อมรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉินในยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยธรรมชาติเกิดขึ้นบ่อยครั้ง ผู้บริหารท้องถิ่นต้องมีแผนการจัดการความเสี่ยงที่ครอบคลุม และเตรียมพร้อมรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉิน การสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนในการเตรียมความพร้อมและการฟื้นฟูหลังภัยพิบัติ (4) การสร้างความเท่าเทียมและการรวมกลุ่มในสังคม ผู้บริหารท้องถิ่นต้องส่งเสริมความเท่าเทียมในชุมชน เช่น การจัดการบริการสาธารณะที่เข้าถึงได้สำหรับทุกกลุ่มประชาชน รวมถึงกลุ่มผู้สูงอายุ คนพิการ และชนกลุ่มน้อยการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการตัดสินใจทางการเมืองและการบริหาร (5) การกระตุ้น

เศรษฐกิจท้องถิ่นการส่งเสริมธุรกิจขนาดเล็กและกลาง (SMEs) ในพื้นที่ รวมถึงการสนับสนุนเศรษฐกิจสร้างสรรค์และการท่องเที่ยวการพัฒนาทักษะแรงงานในท้องถิ่นให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานยุคใหม่ เช่น การอบรมและพัฒนาทักษะดิจิทัล (6) การสร้างพันธมิตรและความร่วมมือระหว่างประเทศผู้บริหารท้องถิ่นควรสร้างความสัมพันธ์กับเมืองหรือเขตท้องถิ่นในประเทศอื่น ๆ เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ และแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุด การสร้างเครือข่ายความร่วมมือในระดับนานาชาติสามารถช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการบริหารจัดการและพัฒนาเมืองในระดับท้องถิ่น (7) การบริหารจัดการด้วยความโปร่งใสและมีความรับผิดชอบความโปร่งใสและความรับผิดชอบเป็นหัวใจสำคัญของการบริหารงานที่มีประสิทธิภาพ ผู้บริหารท้องถิ่นควรเปิดเผยข้อมูลและให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงาน (8) การพัฒนาเมืองอัจฉริยะ (Smart City) ผู้บริหารท้องถิ่นต้องมีความรู้และความเข้าใจในการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ โดยใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารงานและการให้บริการประชาชนการสร้างโครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ เช่น ระบบขนส่งสาธารณะอัจฉริยะ การจัดการพลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ

2. ทักษะของผู้บริหารท้องถิ่น

ทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้บริหารในศตวรรษที่ 21 ที่ส่งเสริมให้เป็นผู้ที่มีประสิทธิภาพสูงประกอบด้วยทักษะ ดังต่อไปนี้ 1) ทักษะการสร้างทีมงานที่มีประสิทธิภาพสูง (Highly Effective Team Building Skill) 2) ทักษะการแก้ปัญหา (Problem- Solving Skills) 3) ทักษะการวางแผนโครงการ (Planning – Project Skills) 4) ทักษะการกำกับ การปฏิบัติงาน (Performance Monitoring Skills) 5) ทักษะการสื่อสารที่ดี (Communication and Climate set Skills) 6) ทักษะการสร้างสัมพันธ์ (Relationship Building up Skills) 7) ทักษะการสอนงาน (Coaching Skills) 8) ทักษะทางสังคม (Social Skill) 9) ทักษะการตัดสินใจ (Decision making Skill) 10) ทักษะการกระตุ้นใจ (Motivational Skills) 11) ทักษะการคิดเชิงสะท้อนผล (Reflective & Thinking Skills) 12) ทักษะการจัดการตนเอง (Self – Management Skills) 13) ทักษะด้านการใช้เทคโนโลยี (Technological Skills) 14) ทักษะด้านการเรียนการสอน (Pedagogical Skills) และ 15) ทักษะด้านความฉลาดทางอารมณ์ (Emotional Intelligence Skills) (Puccio, Murdock and Mance, 2011)

ภาพลักษณ์ของผู้บริหารท้องถิ่น

ภาพลักษณ์ของผู้บริหารท้องถิ่น หมายถึง การรับรู้และความคาดหวังของประชาชน และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่อบทบาทและพฤติกรรมของผู้บริหารท้องถิ่น ภาพลักษณ์ที่ดีมีความสำคัญอย่างยิ่งในการสร้างความเชื่อมั่นและความไว้วางใจจากประชาชน ซึ่งส่งผลต่อความสำเร็จในการบริหารและพัฒนาชุมชน

1. ความเป็นผู้นำที่มีความรับผิดชอบ: ภาพลักษณ์ของผู้บริหารท้องถิ่นควรสะท้อนถึงความเป็นผู้นำที่มีความรับผิดชอบ มีความสามารถในการตัดสินใจที่ดี และสามารถรับมือกับปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้บริหารควรแสดงให้เห็นถึงความใส่ใจในปัญหาของชุมชนและพร้อมที่จะลงมือแก้ไขโดยไม่ลังเล ความรับผิดชอบ ยังรวมถึงการแสดงความโปร่งใสในการทำงาน การรายงานผลการดำเนินงานอย่างเปิดเผย และการยอมรับผิดเมื่อเกิดข้อผิดพลาด

2. ความเป็นธรรมและความโปร่งใส: ผู้บริหารท้องถิ่นควรมีภาพลักษณ์ของความเป็นธรรม ไม่ลำเอียงหรือเลือกปฏิบัติ ความโปร่งใสในการทำงานและการตัดสินใจเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความไว้วางใจจากประชาชน การที่ประชาชนรู้สึกว่าคุณบริหารดำเนินงานอย่างยุติธรรม และโปร่งใสจะช่วยให้เกิดความร่วมมือและการสนับสนุนจากชุมชนในการดำเนินโครงการต่าง ๆ

3. ความใกล้ชิดและการเข้าถึงได้: ผู้บริหารท้องถิ่นควรมีภาพลักษณ์ของความเป็นมิตร ใกล้ชิดกับประชาชน และสามารถเข้าถึงได้ง่าย ผู้บริหารที่สามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับประชาชนและเข้าใจปัญหาและความต้องการของพวกเขาก็จะสามารถบริหารจัดการชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ความใกล้ชิดนี้ยังช่วยให้ประชาชนรู้สึกว่าคุณมีส่วนร่วมในการพัฒนาและการตัดสินใจในชุมชน

4. ความสามารถและวิสัยทัศน์: ภาพลักษณ์ของผู้บริหารท้องถิ่นที่มีความสามารถและวิสัยทัศน์ที่ชัดเจนเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความมั่นใจในอนาคตของชุมชน ผู้บริหารควรแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในปัญหาและแนวทางการพัฒนาที่สามารถนำพาชุมชนไปสู่ความเจริญก้าวหน้าได้ การมีวิสัยทัศน์ที่ยาวไกลและการดำเนินงานตามแผนที่วางไว้อย่างเป็นระบบจะช่วยเสริมสร้างภาพลักษณ์ของความเป็นผู้นำที่มีประสิทธิภาพ

5. การมีส่วนร่วมและการเปิดกว้าง: ผู้บริหารท้องถิ่นที่เปิดรับฟังความคิดเห็นของประชาชนและมีการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจจะได้รับการยอมรับและสนับสนุนจากชุมชนมากขึ้น การที่ผู้บริหารแสดงให้เห็นถึงการเปิดกว้างและพร้อมที่จะรับฟังและปรับปรุงการทำงาน

ตามข้อเสนอแนะของประชาชน จะช่วยสร้างภาพลักษณ์ของการเป็นผู้นำที่เอาใจใส่และเป็นมิตรกับประชาชน ภาพลักษณ์ของผู้บริหารท้องถิ่นที่ดีจะต้องประกอบด้วยคุณสมบัติหลายประการ ทั้งความรับผิดชอบ ความเป็นธรรม ความใกล้ชิดกับประชาชน ความสามารถในการบริหาร และการเปิดกว้างในการรับฟังความคิดเห็น การมีภาพลักษณ์ที่ดีจะช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นและความไว้วางใจจากประชาชน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการประสบความสำเร็จในการบริหารและพัฒนาท้องถิ่น

ภาพลักษณ์ของผู้บริหาร (Executive) ผู้บริหารจะต้องเป็นที่ยอมรับของสาธารณชนว่าเป็นคนเก่งมีจริยธรรมในการทำงาน ดำเนินธุรกิจอยู่บนรากฐานของความถูกต้องยุติธรรม เคารพกฎหมาย ซื่อสัตย์ เป็น คนคนทันสมัย ใจกว้าง เป็นประชาธิปไตยให้โอกาสแก่ลูกน้อง ริเริ่มสิ่งใหม่ๆ อยู่ในระดับแนวหน้าของสังคม สามารถทำให้องค์กรมีความเจริญก้าวหน้าด้วยความสามารถ มีวิจรรย์ญาณที่ดี มีวิสัยทัศน์ (อัมพวรรณ โลพิศ, 2562) คุณลักษณะของผู้บริหารที่สำคัญซึ่งจะส่งผลต่อความสำเร็จในการ บริหารจัดการและภาพลักษณ์ขององค์กร โดยทั่วไปประกอบด้วย (1) คุณลักษณะของ ผู้นำด้านความรู้ความสามารถ อาทิความมีพลังและความทะเยอทะยาน (Energy and ambition) ความปรารถนาที่จะนำผู้อื่น (Thedesire to lead) ความซื่อสัตย์มีจริยธรรม ยึดมั่นหลักการ (Honesty and integrity) ความเชื่อมั่นตนเอง (Self-confidence) ความเฉลียวฉลาด (Intelligence) ความรอบรู้ในงาน (Job – relevant knowledge) และ (2) ด้านคุณธรรม หมายถึง การยึดมั่น ความถูกต้องดีงาม ส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนพัฒนาตนเอง เพื่อให้มีความซื่อสัตย์ จริงใจ ขยัน อดทน มีระเบียบวินัย ประกอบอาชีพสุจริต (ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ. 2542)

สรุป ภาพลักษณ์ของผู้บริหารท้องถิ่น หมายถึง การรับรู้และความประทับใจที่ประชาชนมีต่อผู้บริหารในท้องถิ่นซึ่งครอบคลุมหลายด้าน เช่น ความสามารถในการบริหารจัดการ ความซื่อสัตย์และโปร่งใส ความใกล้ชิดกับประชาชน การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ การมีวิสัยทัศน์ในการพัฒนา ความเป็นผู้นำในการตัดสินใจ และการรับผิดชอบต่อสังคม ภาพลักษณ์ที่ดีช่วยสร้างความเชื่อมั่นและการยอมรับจากประชาชน ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืนภาพลักษณ์จึงมีความสำคัญสำหรับทุกองค์กรเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะภาพลักษณ์ของผู้บริหารท้องถิ่นซึ่งจะมีความสัมพันธ์กับระดับความสำเร็จในการดำเนินงานบริหารจัดการในพื้นที่ โดยภาพลักษณ์ที่ดีของผู้บริหารท้องถิ่นจะนำไปสู่การเกิดทัศนคติ

ทางบวกและกระตุ้นให้เกิดความร่วมมือร่วมใจจากประชาชนในพื้นที่นำไปสู่ความราบรื่นในการบริหารจัดการและผลประโยชน์ชุมชน

สัมพันธลักษณ์ผู้บริหารท้องถิ่นในศตวรรษที่ 21

สัมพันธลักษณ์ของผู้บริหารท้องถิ่นในศตวรรษที่ 21 ที่ผู้เขียนได้เสนอไว้นี้เป็นแนวคิดที่มุ่งเน้นการสร้างและรักษาความสัมพันธ์เชิงบูรณาการระหว่างผู้บริหารกับกลุ่มต่าง ๆ ในชุมชน ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็น ในโลกที่มีความซับซ้อนและการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน ความสำเร็จในการบริหารท้องถิ่นไม่สามารถเกิดขึ้นได้เพียงลำพัง แต่ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ

บทบาทที่ผู้บริหารท้องถิ่นควรมีทักษะเพื่อนำองค์กรไปสู่ทิศทางที่สามารถแข่งขันในยุคของสังคมแห่งความรู้ได้ทันที่สำคัญดังนี้

1. การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและการมีส่วนร่วมของประชาชน: ในศตวรรษที่ 21 การสื่อสารของผู้บริหารท้องถิ่นต้องมีความโปร่งใส ชัดเจน และสามารถเข้าถึงได้ง่าย ผู้บริหารต้องสามารถใช้สื่อดิจิทัลและเทคโนโลยีต่าง ๆ ในการเชื่อมโยงกับประชาชน รวมถึงการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการตัดสินใจและการพัฒนาชุมชน การเปิดโอกาสให้ประชาชนมีบทบาทในการกำหนดนโยบายและการจัดการทรัพยากรในท้องถิ่นจะช่วยสร้างความไว้วางใจและความร่วมมือที่ดีขึ้น

2. การสร้างเครือข่ายความร่วมมือ: ผู้บริหารท้องถิ่นในศตวรรษที่ 21 ต้องมีความสามารถในการสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับองค์กรต่าง ๆ ทั้งในและนอกชุมชน การทำงานร่วมกับองค์กรภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรไม่แสวงหาผลกำไร และชุมชนท้องถิ่นเป็นสิ่งสำคัญในการขับเคลื่อนโครงการต่าง ๆ และแก้ไขปัญหาที่มีความซับซ้อน ความสามารถในการประสานงานและสร้างพันธมิตรเชิงกลยุทธ์จะช่วยให้ผู้บริหารสามารถบริหารจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้ดีขึ้น

3. การจัดการความขัดแย้งและการสร้างความเป็นหนึ่งเดียวกัน: ในสังคมที่มีความหลากหลายและความคิดเห็นที่แตกต่าง การบริหารความขัดแย้งอย่างมีประสิทธิภาพเป็นสิ่งจำเป็น ผู้บริหารท้องถิ่นต้องมีทักษะในการเจรจาและการแก้ไขปัญหาความขัดแย้ง โดยมุ่งเน้นไปที่การสร้างความเป็นหนึ่งเดียวกันในชุมชนการสร้างบรรยากาศที่เอื้ออำนวยต่อการร่วมมือและการสนทนอย่างสร้างสรรค์จะช่วยลดความตึงเครียดและสร้างความมั่นคงในสังคม

4. การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง: ในศตวรรษที่ 21 การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี สังคม และสิ่งแวดล้อมเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ผู้บริหารท้องถิ่นต้องมีความสามารถในการปรับตัวและพัฒนาตนเองให้สอดคล้อง กับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง การเรียนรู้ตลอดชีวิตและการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้ในกระบวนการบริหารเป็นสิ่งสำคัญผู้บริหารต้องมีความยืดหยุ่นและสามารถรับมือกับความท้าทายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. การส่งเสริมความยั่งยืนและความรับผิดชอบต่อสังคม: ในศตวรรษที่ 21 ผู้บริหารท้องถิ่นต้องมีบทบาทในการส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนและการรับผิดชอบต่อสังคม การวางแผนและดำเนินนโยบายที่คำนึง ถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและความเป็นอยู่ของประชาชนในระยะยาวเป็นสิ่งจำเป็น ผู้บริหารต้องสามารถสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อสร้างชุมชนที่เข้มแข็งและยั่งยืน

ผู้เขียนสรุปการปฏิบัติงานด้วยสัมพันธลักษณ์ที่ดีเป็นกุญแจสำคัญในการนำพาชุมชนไปสู่ความเจริญก้าวหน้าอย่างยั่งยืนดังภาพ

ภาพที่ 1 สัมพันธลักษณ์ผู้บริหารท้องถิ่นในศตวรรษที่ 21

สรุป

สัมพันธลักษณ์ของผู้บริหารท้องถิ่น คือแนวคิดที่ผู้เขียนมองว่าผู้บริหารท้องถิ่นไม่เพียงแต่มีบทบาทในการบริหารจัดการองค์กรหรือหน่วยงานที่ตนรับผิดชอบ แต่ยังต้องมีความสามารถในการสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือกับกลุ่มต่าง ๆ ทั้งในและนอกชุมชน เพื่อให้เกิดการพัฒนาและการแก้ไขปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพ แนวคิดนี้สะท้อนถึงความสำคัญของการเชื่อมโยงและการประสานงานระหว่างผู้บริหารกับประชาชน หน่วยงานรัฐบาล องค์กรเอกชน และชุมชนต่าง ๆ การสื่อสารและการมีส่วนร่วม เป็นองค์ประกอบสำคัญของสัมพันธลักษณ์ของผู้บริหารท้องถิ่น ผู้บริหารที่ดีต้องเปิดโอกาสให้ประชาชนได้แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจ การรับฟังและการตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความไว้วางใจและความร่วมมือ การสื่อสารที่ชัดเจนและโปร่งใสจะ

ช่วยให้ประชาชนรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการพัฒนาและสร้างความรู้สึกร่วมเป็นเจ้าของในชุมชน นอกจากการสื่อสารแล้ว การสร้างเครือข่ายความร่วมมือ ก็เป็นอีกหนึ่งส่วนสำคัญของสัมพันธลักษณ์ ผู้บริหารท้องถิ่นต้องสามารถสร้างพันธมิตรกับองค์กรต่างๆทั้งในภาครัฐและเอกชน เพื่อขับเคลื่อนโครงการหรือแก้ไขปัญหาที่มีความซับซ้อน การทำงานร่วมกันในลักษณะนี้จะช่วยให้เกิดการแบ่งปันทรัพยากรและความรู้ และสามารถตอบสนองต่อความต้องการของชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ในด้าน ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ผู้บริหารท้องถิ่นต้องมีความสามารถในการบริหารความขัดแย้งและการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกลุ่มคนที่มีความคิดเห็นและผลประโยชน์ที่แตกต่าง การมีทักษะในการเจรจาและการทำงานร่วมกันอย่างสร้างสรรค์จะช่วยลดความตึงเครียดและสร้างบรรยากาศที่เหมาะสมในการทำงานร่วมกัน เพื่อบรรลุเป้าหมายร่วมกัน สัมพันธลักษณ์ของผู้บริหารท้องถิ่นคือ การสร้างและรักษาความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้บริหารกับกลุ่มต่าง ๆ ในชุมชนซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความสำเร็จในการบริหารจัดการท้องถิ่น การเข้าใจและประยุกต์ใช้ สัมพันธลักษณ์อย่างถูกต้อง จะช่วยให้ผู้บริหารท้องถิ่นสามารถนำพาชุมชนไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

- โกวิทย์ พวงงาม. (2548). การปกครองท้องถิ่นไทยหลักการและมิติใหม่ในอนาคต. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญชน.
- ลิขิต อีระเวคิน. (2539). การเมืองการปกครองไทย.(พิมพ์ครั้งที่3).กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21.กรุงเทพมหานคร : มูลนิธิสดศรี - สฤษดิ์วงศ์.
- สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. (2543). การบริหารมุ่งผลสัมฤทธิ์.กรุงเทพมหานคร:สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน.
- สำนักนายกรัฐมนตรี. (2542). ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ.2542.กรุงเทพมหานคร.สำนักนายกรัฐมนตรี.

อัมพวรรณ โลพิศ. (2562). ทักษะคติของประชาชนต่อภาพลักษณ์ขององค์การบริหารส่วนตำบลดอนยาง อำเภอบะพือ จังหวัดชุมพร. ใน วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

อุทัย หิรัญโต. (2523). การปกครองท้องถิ่น. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

Puccio, Gerard J., Mance, Marie and Murdock, Mary C. Creative leadership: Skills that drive change. Thousand Oaks. CA: Sage Publications, 2011.

การเมืองและปฏิรูปการศึกษาในประเทศไทย: วิเคราะห์ผลกระทบของทุน
จีนและกลยุทธ์การปรับตัวของมหาวิทยาลัยและนักศึกษา*

POLITICS AND EDUCATIONAL REFORM IN THAILAND: ANALYZING
THE IMPACT OF CHINESE CAPITAL AND THE ADJUSTMENT
STRATEGIES OF UNIVERSITIES AND STUDENTS

นิพนธ์ จริยะนรวิชัย¹ และ สันญา เคนาภูมิ²

Nipon Jariyanoravisse¹ and Sanya Kenaphoom²

¹⁻² คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

¹⁻² Faculty of Political Science and Public Administration, Rajabhat Maha Sarakham University, Thailand

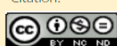
Corresponding Author's Email: tungnipon@gmail.com

Received 25 August 2024; Revised 29 September 2024; Accepted 2 October 2024

บทคัดย่อ

การไหลเข้ามาของเงินทุนจากจีนส่งผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อเศรษฐกิจและระบบการศึกษาของประเทศไทย ผู้ย้ายถิ่นฐานชาวจีนมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศไทยมาอย่างยาวนาน โดยการลงทุนและสร้างความมั่งคั่งผ่านธุรกิจของพวกเขา ในศตวรรษที่ 20 เงินทุนจากจีนได้ขยายอิทธิพลไปสู่ภาคส่วนต่างๆ มากมาย รวมถึงการศึกษา การส่งเสริมภาษา และวัฒนธรรมจีนทั่วประเทศไทย อย่างไรก็ตาม การมาถึงของเงินทุนจากจีนทำให้เกิดความ

Citation:

* นิพนธ์ จริยะนรวิชัย และสันญา เคนาภูมิ. (2567). การเมืองและปฏิรูปการศึกษาในประเทศไทย: วิเคราะห์ผลกระทบของทุนจีนและกลยุทธ์การปรับตัวของมหาวิทยาลัยและนักศึกษา. วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม, 2(5), 44-58.

Nipon Jariyanoravisse and Sanya kenaphoom. (2024). Politics and Educational Reform in Thailand: Analyzing the Impact of Chinese Capital and the Adjustment Strategies of Universities and Students.

Journal of Interdisciplinary Social Development, 2(5), 44-58.;

DOI: <https://doi.org/10.14456/jisdiadp.2024.15>

Website: <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JISDIADP/>

กังวลเกี่ยวกับความเป็นอิสระของสถาบันการศึกษา การขาดความโปร่งใส และความเป็นไปได้ของการทุจริต ซึ่งทั้งหมดนี้จะต้องได้รับการติดตามอย่างใกล้ชิด

ผลการศึกษา พบว่า การลงทุนของจีนในสถาบันการศึกษาของไทยได้เปลี่ยนภูมิทัศน์ทางการศึกษา จำเป็นต้องมีการปรับปรุงและเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของมหาวิทยาลัยของไทย การลงทุนนี้ก่อให้เกิดประโยชน์ เช่น โครงสร้างพื้นฐานและการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมที่ดีขึ้น แต่ยังทำให้เกิดความกังวลเกี่ยวกับการสูญเสียอำนาจอธิปไตยและอิทธิพลทางการศึกษาของไทยในระยะยาว เนื่องจากความร่วมมือกับต่างประเทศและหลักสูตรเฉพาะทางทำให้การกำกับดูแลและเนื้อหาเปลี่ยนแปลงไป

คำสำคัญ: ปฏิรูปการศึกษา, ทุนจีน, กลยุทธ์การปรับตัว

Abstract

The influx of Chinese capital has had a significant impact on Thailand's economy and education system. Chinese immigrants have long had an impact on Thailand's economy, investing and building wealth through their businesses. In the twentieth century, Chinese capital expanded its influence into a wide range of sectors, including education, promoting Chinese language and culture throughout Thailand. However, the arrival of Chinese capital has raised concerns about the independence of educational institutions, a lack of transparency, and the possibility of corruption, all of which must be closely monitored.

According to the analysis, Chinese investment in Thai educational institutions has changed the educational landscape, necessitating improvements and increasing Thai universities' competitiveness. This investment has yielded benefits such as improved infrastructure and cultural exchanges, but it has also raised concerns about the long-term loss of Thai educational sovereignty and influence, as foreign collaboration and specialized curricula alter governance and content.

Keywords: Education Reform, Chinese Capital, Adaptation Strategy

บทนำ

การมาถึงของทุนจีนในประเทศไทยมีบทบาทสำคัญในการกำหนดภูมิทัศน์ทางเศรษฐกิจของประเทศ ในประวัติศาสตร์ ผู้อพยพชาวจีนเริ่มเดินทางมาถึงประเทศไทย (ซึ่งในขณะนั้นเรียกว่าสยาม) ตั้งแต่ศตวรรษที่ 14 โดยส่วนใหญ่เดินทางผ่านเส้นทางการค้าทางทะเล เมื่อเวลาผ่านไป ผู้อพยพเหล่านี้ได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของสังคมไทย ก่อตั้งธุรกิจและมีส่วนสนับสนุนเศรษฐกิจในท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม การไหลบ่าเข้ามาของทุนจีนอย่างมีนัยสำคัญนั้นชัดเจนยิ่งขึ้นในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 และต้นศตวรรษที่ 20 ในช่วงเวลานี้ ผู้อพยพชาวจีนจำนวนมากได้สะสมความมั่งคั่งผ่านการค้า การเกษตร และการเงิน ส่งผลให้พวกเขามีอิทธิพลทางเศรษฐกิจภายในประเทศเพิ่มมากขึ้น จิตวิญญาณผู้ประกอบการและไหวพริบทางธุรกิจของพวกเขาก็ทำให้พวกเขามีอำนาจเหนือหลายภาคส่วนของเศรษฐกิจ รวมถึงการค้าข้าว การค้าปลีก และการผลิต (Skinner, 1957) ในศตวรรษที่ 20 ทุนจีนยังคงขยายอิทธิพลในประเทศไทย โดยเฉพาะหลังสงครามโลกครั้งที่สอง เศรษฐกิจที่เฟื่องฟูหลังสงครามในประเทศไทยสร้างโอกาสใหม่ๆ สำหรับการลงทุนและการร่วมทุน ซึ่งชุมชนชาวจีนได้ใช้ประโยชน์ ในช่วงเวลาดังกล่าว ธุรกิจจีนได้ขยายไปสู่ภาคส่วนต่างๆ เช่น ธนาคาร อสังหาริมทรัพย์ และอุตสาหกรรม ซึ่งทำให้อำนาจทางเศรษฐกิจในประเทศแข็งแกร่งยิ่งขึ้น รัฐบาลไทยตระหนักถึงความสำคัญของทุนจีนในเศรษฐกิจของประเทศ จึงได้ดำเนินนโยบายที่อำนวยความสะดวกในการดำเนินธุรกิจของชุมชนชาวจีน ในช่วงเวลาดังกล่าว ยังได้เห็นการเกิดขึ้นของกลุ่มบริษัทจีน-ไทยที่มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนาสมัยใหม่ของประเทศไทย (Chua, 2003) ในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา ความสัมพันธ์ระหว่างทุนจีนและประเทศไทยได้พัฒนาไปในบริบทของโลกาภิวัตน์และการบูรณาการทางเศรษฐกิจในภูมิภาค การเติบโตของจีนในฐานะมหาอำนาจทางเศรษฐกิจระดับโลกส่งผลให้กระแสการลงทุนจากจีนแผ่นดินใหญ่ไหลเข้าสู่ประเทศไทยเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคโครงสร้างพื้นฐาน อสังหาริมทรัพย์ และเทคโนโลยี ทุนจีนมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนโครงการพัฒนาของประเทศไทย รวมถึงการก่อสร้างทางรถไฟความเร็วสูงและการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษ การเพิ่มขึ้นของการลงทุนจากจีนดังกล่าวดำเนินมาซึ่งทั้งโอกาสและความท้าทายสำหรับประเทศไทย เนื่องจากประเทศไทย

ต้องเผชิญกับพลวัตที่ซับซ้อนของความร่วมมือและการแข่งขันในภูมิภาค (Sangsubhan & Basri, 2015)

ทุนการศึกษาและการศึกษาของชาวจีนมีบทบาทสำคัญในการหล่อหลอมชุมชนชาวจีน-ไทยและสังคมไทยโดยรวม ในอดีต การศึกษาถือเป็นสิ่งที่มีค่าอย่างยิ่งสำหรับชุมชนผู้อพยพชาวจีนในประเทศไทย โดยเน้นหนักไปที่การอนุรักษ์ภาษา วัฒนธรรม และค่านิยมเชิงจริยธรรมของจีน ผู้อพยพชาวจีนในยุคแรกๆ ก่อตั้งโรงเรียนของตนเองเพื่อให้แน่ใจว่าลูกหลานของตนจะได้รับการศึกษาที่เชื่อมโยงพวกเขากับมรดกของบรรพบุรุษ โรงเรียนเหล่านี้มักสอนเป็นภาษาจีนกลาง และเน้นที่วิชาภาษาจีนดั้งเดิม เช่น วรรณคดี ประวัติศาสตร์ และปรัชญาจริยธรรม การเน้นที่การศึกษาภายในชุมชนชาวจีนไม่เพียงแต่ช่วยส่งเสริมการอนุรักษ์วัฒนธรรมเท่านั้น แต่ยังช่วยให้แน่ใจว่ามีการเคลื่อนย้ายทางสังคมและความสำเร็จทางเศรษฐกิจในสังคมที่ประชากรส่วนใหญ่เป็นคนไทยอีกด้วย (Skinner, 2500) ในช่วงศตวรรษที่ 20 ทุนการศึกษาของชาวจีนในประเทศไทยเริ่มมีอิทธิพลต่อแนวโน้มการศึกษาโดยรวมภายในประเทศ เมื่อบุคคลเชื้อสายจีน-ไทยประสบความสำเร็จทางเศรษฐกิจ หลายคนก็แสวงหาโอกาสทางการศึกษาระดับสูงทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งส่งผลให้ชุมชนชาวจีน-ไทยมีความเป็นมืออาชีพมากขึ้น ความมุ่งมั่นของชุมชนต่อการศึกษายังนำไปสู่การจัดตั้งโรงเรียนเอกชนและสถาบันอุดมศึกษาที่ตอบสนองความต้องการของประชากรในวงกว้างขึ้น รวมถึงนักเรียนไทย สถาบันเหล่านี้มักจัดให้มีการศึกษาสองภาษา โดยผสมผสานหลักสูตรภาษาไทยและภาษาจีน ซึ่งดึงดูดทั้งครอบครัวที่มีเชื้อสายจีนและไม่ใช่ชาวจีน ความสำเร็จของบุคคลเชื้อสายจีนในแวดวงวิชาการและสาขาอาชีพต่างๆ แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของทุนการศึกษาและการศึกษาในการก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งที่สูงขึ้น จึงส่งผลต่อการรับรู้ของคนไทยที่มีต่อการศึกษาในฐานะปัจจัยสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม (Cheng, 2013) ในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา ความสำคัญของทุนการศึกษาและการศึกษาของชาวจีนในประเทศไทยได้ขยายตัวในบริบทของการบูรณาการทางเศรษฐกิจระดับโลกและการเติบโตของจีนในฐานะมหาอำนาจระดับโลก ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจที่เพิ่มมากขึ้นระหว่างประเทศไทยและจีนทำให้ความต้องการทักษะภาษาจีนและความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมจีนในหมู่นักเรียนไทยเพิ่มสูงขึ้น ส่งผลให้จำนวนนักเรียนไทยที่เรียนภาษาและวัฒนธรรมจีนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งในประเทศไทยและในมหาวิทยาลัยของจีน แนวโน้มนี้ได้รับการสนับสนุนจากความคิดริเริ่มต่างๆ เช่น สถาบันขงจื่อ ซึ่งส่งเสริมการศึกษาภาษาและวัฒนธรรมจีนทั่วโลก การให้ความสำคัญกับการศึกษาวิชาการของจีนยังนำไปสู่ความ

ร่วมมือทางวิชาการที่มากขึ้นระหว่างสถาบันของไทยและจีน ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนงานวิจัยและความร่วมมือทางการศึกษาที่เป็นประโยชน์ต่อทั้งสองประเทศ ความสนใจที่เพิ่มมากขึ้นในการศึกษาวิชาการของจีนสะท้อนให้เห็นถึงการรับรู้ที่กว้างขึ้นเกี่ยวกับอิทธิพลของจีนในภูมิภาคนี้ และเน้นย้ำถึงความสำคัญเชิงกลยุทธ์ของการศึกษาวิชาการของจีนในภูมิทัศน์การศึกษาของไทย (Zhou, 2017)

หนึ่งในประเด็นปัญหาหลักของผลกระทบจากทุนจีนต่อระบบการศึกษาไทยคือความเสี่ยงต่อความเป็นอิสระของสถาบันการศึกษา การเข้ามาของทุนจีนอาจทำให้เกิดการแทรกแซงในกระบวนการบริหารและการตัดสินใจของสถาบันการศึกษา เนื่องจากการลงทุนจากจีนมักมาพร้อมกับข้อกำหนดและความคาดหวังที่เฉพาะเจาะจง ซึ่งอาจทำให้การบริหารจัดการของสถาบันไม่สามารถดำเนินการได้ตามนโยบายของตนเองอย่างเต็มที่ นอกจากนี้ การพึ่งพาทุนจากต่างประเทศอาจทำให้เกิดความไม่สมดุลในการพัฒนาหลักสูตรและการวิจัย ซึ่งอาจทำให้ความต้องการของตลาดท้องถิ่นและความสนใจทางการศึกษาของชุมชนไทยถูกมองข้าม อีกประเด็นที่สำคัญคือความกังวลเกี่ยวกับการขาดความโปร่งใสและความเสี่ยงด้านการทุจริต การที่ทุนจีนมีบทบาทสำคัญในการจัดตั้งสถาบันการศึกษาหรือสนับสนุนกิจกรรมทางการศึกษาอาจทำให้เกิดข้อสงสัยเกี่ยวกับการใช้เงินทุนอย่างเหมาะสมและการตรวจสอบผลการลงทุน การขาดความโปร่งใสในกระบวนการบริหารจัดการทุนอาจนำไปสู่ปัญหาการทุจริตและการจัดสรรทรัพยากรที่ไม่เป็นธรรม ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษาและการพัฒนาทางวิชาการในระยะยาว การจัดการปัญหาเหล่านี้ต้องการการควบคุมและการกำกับดูแลที่เข้มงวดเพื่อให้มั่นใจว่าการลงทุนจะนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนและเป็นประโยชน์ต่อระบบการศึกษาไทย

การนำเสนอบทความเรื่อง "การเมืองและการปฏิรูปการศึกษาในประเทศไทย: การวิเคราะห์ผลกระทบของทุนจีนและกลยุทธ์การปรับตัวของมหาวิทยาลัยและนักศึกษา" ถือเป็นสิ่งจำเป็นเนื่องจากอิทธิพลของทุนจีนที่มีต่อภูมิทัศน์การศึกษาของประเทศไทยเพิ่มขึ้นอย่างมากในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา การเติบโตทางเศรษฐกิจของจีนส่งผลให้มีการลงทุนจำนวนมากในภาคส่วนต่างๆ ของเศรษฐกิจไทย รวมถึงการศึกษาด้วย บทความนี้วิเคราะห์อย่างวิพากษ์วิจารณ์ว่าทุนจีนไม่เพียงแต่มีอิทธิพลต่อโครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศไทยเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อการศึกษาโดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษาด้วย โดยการตรวจสอบมิติทางการเมืองของการปฏิรูปการศึกษาเหล่านี้ บทความนี้จะเผยให้เห็นถึงวิธีการลงทุนของจีนมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจด้านนโยบาย การพัฒนาหลักสูตร และลำดับความสำคัญของสถาบันภายในมหาวิทยาลัยของประเทศไทย การทำความเข้าใจพลวัตเหล่านี้ถือเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนัก

การศึกษา ผู้กำหนดนโยบาย และนักวิชาการที่กำลังเผชิญกับความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนมากขึ้นระหว่างเศรษฐกิจ การเมือง และการศึกษาในประเทศไทย (Sangsubhan & Basri, 2015) นอกจากนี้ บทความนี้มีความจำเป็นเนื่องจากกล่าวถึงกลยุทธ์การปรับตัวที่มหาวิทยาลัยและนักศึกษาไทยใช้ในการตอบสนองต่อการเพิ่มขึ้นของทุนและอิทธิพลของจีน ในขณะที่การลงทุนของจีนในระบบการศึกษาของไทยเติบโตขึ้น มหาวิทยาลัยต่างๆ จำเป็นต้องปรับตัวโดยปรับหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดโลกและความต้องการเฉพาะของนักลงทุนจีน ซึ่งรวมถึงการเน้นย้ำที่การเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมจีนมากขึ้น การสร้างความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยจีน และการปรับหลักสูตรการศึกษาเพื่อตอบสนองความคาดหวังของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียชาวจีน ในทำนองเดียวกัน นักศึกษาไทยต้องปรับตัวโดยการเรียนรู้ทักษะที่มีคุณค่าในบริบททางเศรษฐกิจใหม่ เช่น ความสามารถในการใช้ภาษาจีนกลางและความเข้าใจในแนวทางการดำเนินธุรกิจของจีน บทความนี้ให้การวิเคราะห์โดยละเอียดเกี่ยวกับกลยุทธ์การปรับตัวเหล่านี้ โดยให้ข้อมูลเชิงลึกว่าสถาบันการศึกษาและบุคคลต่างๆ ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงทางภูมิรัฐศาสตร์และเศรษฐกิจในวงกว้างที่ขับเคลื่อนโดยทุนจีนอย่างไร (Zhou, 2017) สุดท้าย บทความนี้มีความจำเป็นเนื่องจากมีส่วนสนับสนุนการอภิปรายในวงกว้างเกี่ยวกับจุดตัดระหว่างการเมือง เศรษฐกิจ และการศึกษาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในขณะที่ประเทศไทยยังคงร่วมมือกับจีนในฐานะหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจหลัก ผลกระทบจากความสัมพันธ์ดังกล่าวขยายออกไปไกลเกินกว่าผลประโยชน์ทางการเงินในทันที แต่ยังรวมถึงผลกระทบในระยะยาวต่อระบบการศึกษาและโครงสร้างสังคมของประเทศอีกด้วย การวิเคราะห์ผลกระทบทางการเมืองของการปฏิรูปการศึกษาเพื่อตอบสนองต่อทุนของจีนในบทความดังกล่าวให้มุมมองอันมีค่าสำหรับการทำความเข้าใจว่าพลังอำนาจในภูมิภาคส่งผลต่อนโยบายและกลยุทธ์ด้านการศึกษาของประเทศอย่างไร ซึ่งมีความเกี่ยวข้องโดยเฉพาะกับนักวิชาการและผู้กำหนดนโยบายในประเทศอื่นๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่กำลังประสบกับอิทธิพลที่คล้ายคลึงกันจากทุนของจีน บทความนี้จึงทำหน้าที่เป็นแหล่งข้อมูลสำคัญสำหรับผู้สนใจผลกระทบในวงกว้างของการขยายตัวทางเศรษฐกิจของจีนในภูมิภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทของการศึกษา (Cheng, 2013)

การศึกษา "การเมืองและการปฏิรูปการศึกษาในประเทศไทย: การวิเคราะห์ผลกระทบของทุนจีนและกลยุทธ์การปรับตัวของมหาวิทยาลัยและนักศึกษา" ถือเป็นสิ่งสำคัญ เพราะจะช่วยให้เข้าใจถึงอิทธิพลที่เพิ่มมากขึ้นของการลงทุนจากต่างประเทศ โดยเฉพาะจากจีน ในระบบ

การศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา จีนได้เพิ่มอิทธิพลทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมอย่างมีนัยสำคัญในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รวมถึงประเทศไทย ซึ่งทุนจีนได้กำหนดทิศทางการปฏิรูปการศึกษา ผลกระทบนี้สามารถมองเห็นได้จากหลักสูตรของมหาวิทยาลัย ความร่วมมือ และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งทั้งหมดนี้มีเป้าหมายเพื่อให้มหาวิทยาลัยของไทยสอดคล้องกับกลยุทธ์เศรษฐกิจระดับโลกของจีน เช่น โครงการหนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง การวิเคราะห์พลวัตนี้ถือเป็นสิ่งสำคัญในการทำความเข้าใจว่าการลงทุนจากต่างประเทศมีอิทธิพลต่อนโยบายการศึกษาระดับชาติและปรับเปลี่ยนภูมิทัศน์ทางวิชาการของประเทศไทยอย่างไร ยิ่งไปกว่านั้น การศึกษาวิจัยหัวข้อนี้ยังให้ข้อมูลเชิงลึกอันมีค่าเกี่ยวกับกลยุทธ์การปรับตัวของมหาวิทยาลัยและนักศึกษาเพื่อตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ มหาวิทยาลัยต้องปรับโปรแกรม โดยมักจะรวมการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับจีนหรือหลักสูตรภาษาจีนกลางมากขึ้น ขณะที่นักศึกษาพบว่าตนเองต้องเผชิญกับความคาดหวังใหม่ๆ ในด้านความสามารถในการแข่งขันในตลาดงานระดับโลกที่ได้รับอิทธิพลจากการเติบโตทางเศรษฐกิจของจีนมากขึ้น งานวิจัยนี้ช่วยระบุความท้าทายและโอกาสที่เกิดขึ้นจากการปฏิรูปเหล่านี้ ทั้งต่อสังคมไทยและระบบการศึกษา ในขณะเดียวกันก็มอบมุมมองที่กว้างขึ้นว่าการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจระดับโลกสามารถส่งผลกระทบต่อนโยบายการศึกษาระดับชาติและการพัฒนาสังคมได้อย่างไร

วัตถุประสงค์การศึกษา

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ผลกระทบของทุนจีนและกลยุทธ์การปรับตัวของมหาวิทยาลัยและนักศึกษา

บทวิเคราะห์ผลกระทบของทุนจีนและกลยุทธ์การปรับตัวของมหาวิทยาลัยและนักศึกษา

1. อิทธิพลของทุนจีนเข้าไปซื้อสถาบันการศึกษาไทย:

อิทธิพลของทุนจีนในการซื้อสถาบันการศึกษาของไทยนั้นเห็นได้ชัดเจนขึ้นในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา การลงทุนที่หลั่งไหลเข้ามานี้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในภูมิทัศน์ของการศึกษาไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผ่านการซื้อโรงเรียนเอกชนและมหาวิทยาลัย นักลงทุนจีนไม่เพียงแต่สนใจที่จะเจาะตลาดการศึกษาที่มีคุณภาพในประเทศไทยที่กำลังเติบโตเท่านั้น แต่ยัง

แสวงหาการสร้างระบบนิเวศทางการศึกษาที่ปรับให้เหมาะสมกับความต้องการของชาวจีนที่เข้ามาอยู่อาศัยในต่างแดนและครอบครัวของพวกเขาอีกด้วย แนวโน้มนี้สะท้อนถึงกลยุทธ์ที่กว้างขึ้นในการสร้างการศึกษาระดับนานาชาติในจีนและส่งเสริมความสัมพันธ์ทางการศึกษาที่มากขึ้นระหว่างจีนและไทย

การเข้ามาของทุนจีนในภาคการศึกษาของไทยทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในโครงสร้างการจัดการและการดำเนินงานของสถาบันที่ถูกซื้อกิจการ เมื่อมีเจ้าของใหม่ มักจะมาพร้อมกับชุดลำดับความสำคัญและนโยบายใหม่ๆ ที่สามารถส่งอิทธิพลต่อทุกสิ่งตั้งแต่การออกแบบหลักสูตรไปจนถึงแนวทางการจ้างงาน ซึ่งส่งผลให้ระบบการศึกษาของไทยมีผลกระทบที่หลากหลาย ในด้านบวก การลงทุนของจีนมีศักยภาพที่จะนำทรัพยากรทางการเงินที่จำเป็นอย่างยิ่งเข้ามา ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน และแนะนำแนวทางการศึกษาที่สร้างสรรค์ การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้สามารถยกระดับคุณภาพการศึกษาโดยรวมและเปิดโอกาสใหม่ๆ ให้กับนักเรียนไทยในการมีส่วนร่วมในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เป็นสากลมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม ยังมีข้อเสียที่อาจเกิดขึ้นซึ่งต้องพิจารณาด้วย อิทธิพลของนักลงทุนชาวจีนอาจนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในลำดับความสำคัญด้านการศึกษาของสถาบันต่างๆ ของไทย ซึ่งอาจทำให้สถาบันเหล่านี้สอดคล้องกับปรัชญาและแนวทางปฏิบัติด้านการศึกษาของจีนมากขึ้น ซึ่งอาจไม่สอดคล้องกับค่านิยมทางวัฒนธรรมและเป้าหมายด้านการศึกษาในท้องถิ่นเสมอไป นอกจากนี้ ยังมีความกังวลว่าการเป็นเจ้าของของชาวจีนที่เพิ่มขึ้นอาจส่งผลกระทบต่ออิสระของสถาบันเหล่านี้ลดลง โดยอิทธิพลภายนอกอาจกำหนดเนื้อหาทางการศึกษาและการตัดสินใจด้านการบริหาร สิ่งนี้ทำให้เกิดคำถามเกี่ยวกับผลกระทบในระยะยาวต่อนโยบายการศึกษาของไทย และความสามารถของสถาบันเหล่านี้ในการรักษาความเป็นอิสระและความสมบูรณ์ในขณะที่ปรับตัวเข้ากับอิทธิพลของทุนต่างชาติ

2. การอยู่รอดหรือการปรับตัวของมหาวิทยาลัยไทย:

มหาวิทยาลัยของไทยกำลังเผชิญกับช่วงเวลาท้าทายซึ่งมีลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาอย่างรวดเร็วและการแข่งขันที่เข้มข้นขึ้นทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับนานาชาติ รูปแบบดั้งเดิมของการศึกษาระดับสูงกำลังถูกรบกวนด้วยปัจจัยต่างๆ รวมถึงความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การเปลี่ยนแปลงทางประชากร และการศึกษาโลกาภิวัตน์ที่เพิ่มมากขึ้น ในบริบทนี้ มหาวิทยาลัยของไทยต้องปรับตัวอย่างรวดเร็วเพื่อให้ทันสมัย ซึ่งไม่เพียงแต่ต้องปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับมาตรฐานระดับโลกและความต้องการของตลาดเท่านั้น แต่ยังต้องนำ

วิธีการสอนที่สร้างสรรค์และแพลตฟอร์มการเรียนรู้แบบดิจิทัลมาเพื่อดึงดูดนักศึกษาที่หลากหลาย เนื่องจากทุนของจีนมีอิทธิพลต่อภูมิทัศน์การศึกษาของไทยมากขึ้น มหาวิทยาลัยต่างๆ ในประเทศไทยจึงต้องเผชิญกับแรงกดดันเพิ่มเติมในการปรับกลยุทธ์เพื่อความอยู่รอดและการเติบโต การลงทุนของจีนที่หลั่งไหลเข้ามาในสถาบันการศึกษาของไทยทำให้การแข่งขันทวีความรุนแรงขึ้น เนื่องจากสถาบันที่ได้รับการสนับสนุนจากจีนหลายแห่งอาจเสนอสิ่งอำนวยความสะดวกที่ทันสมัย โปรแกรมที่หลากหลาย และการเชื่อมต่อกับเครือข่ายการศึกษาของจีนและต่างประเทศ มหาวิทยาลัยของไทยต้องตอบสนองโดยปรับปรุงโปรแกรมการศึกษาของตนเพื่อให้สามารถแข่งขันได้ ซึ่งอาจรวมถึงการสร้างความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยต่างประเทศ รวมถึงสถาบันในจีน เพื่ออำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยนนักศึกษาและคณาจารย์ การริเริ่มการวิจัยร่วมกัน และโครงการปริญญาคู่ ซึ่งจะช่วยเพิ่มความน่าดึงดูดใจและชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยในระดับโลก

เพื่อให้มหาวิทยาลัยสามารถอยู่รอดและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน มหาวิทยาลัยของไทยจำเป็นต้องพัฒนาโครงการการศึกษาอย่างมีกลยุทธ์และใช้ประโยชน์จากจุดแข็งที่เป็นเอกลักษณ์ของตน การยอมรับความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านในพื้นที่ที่ประเทศไทยมีข้อได้เปรียบที่ชัดเจน เช่น การท่องเที่ยว การเกษตร และการศึกษาด้านวัฒนธรรม อาจทำให้สถาบันของไทยแตกต่างจากคู่แข่ง นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยสามารถมุ่งเน้นที่การส่งเสริมนวัตกรรมและผู้ประกอบการในหมู่นักศึกษา โดยปรับข้อเสนอการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดงานที่เปลี่ยนแปลงไป มหาวิทยาลัยของไทยสามารถวางตำแหน่งตัวเองให้เป็นสถาบันที่มีความยืดหยุ่นและปรับตัวได้ในภูมิทัศน์การศึกษาที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยการสร้างเครือข่ายระดับท้องถิ่นและระดับนานาชาติที่แข็งแกร่ง และตอบสนองต่ออิทธิพลของทุนจีนและพลังอื่นๆ ของโลกอย่างเชิงรุก

3. นักศึกษาจีนที่มาเรียนในไทยจบแล้วไม่กลับประเทศจีน:

ปรากฏการณ์ที่นักศึกษาจีนจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยในไทยแต่ไม่กลับจีนกำลังเกิดขึ้นบ่อยครั้งขึ้นเรื่อยๆ และนำมาซึ่งความท้าทายและโอกาสมากมายสำหรับทั้งประเทศไทยและจีน แนวโน้มดังกล่าวทำให้เกิดคำถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักศึกษาเหล่านี้ที่จะอยู่ในประเทศไทยหลังจากสำเร็จการศึกษา มีหลายสาเหตุที่ทำให้เกิดสถานการณ์นี้ เช่น โอกาสการทำงานที่เหมาะสมในประเทศจีนที่ไม่เพียงพอ โอกาสการจ้างงานที่ดีกว่าในประเทศไทย และความปรารถนาที่จะได้รับประสบการณ์การทำงานในต่างประเทศ นอกจากนี้

บัณฑิตบางคนยังพบว่าวิถีชีวิต วัฒนธรรม และสภาพการทำงานในประเทศไทยน่าดึงดูดใจกว่า ทำให้พวกเขาแสวงหาถิ่นที่อยู่หรือสัญชาติในระยะยาว

การตัดสินใจของบัณฑิตจีนที่จะอยู่ในประเทศไทยมีผลกระทบอย่างมากต่อการศึกษาและการบูรณาการเข้ากับสังคมไทย บัณฑิตเหล่านี้มักนำทักษะและความรู้ที่มีค่าซึ่งได้รับระหว่างการศึกษามาด้วย ซึ่งสามารถส่งผลดีต่อตลาดแรงงานของไทยได้ การมีส่วนร่วมของพวกเขาสามารถช่วยเติมเต็มช่องว่างในภาคส่วนต่างๆ ที่อาจประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงานหรือต้องการความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน โดยเฉพาะในอุตสาหกรรม เช่น การท่องเที่ยว เทคโนโลยี และการค้า ซึ่งให้ความสำคัญกับความสามารถด้านภาษาและวัฒนธรรมข้ามชาติเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม การมีอยู่ของพวกเขายังนำมาซึ่งความท้าทาย เช่น การแข่งขันกับบัณฑิตในท้องถิ่นเพื่อหางาน และความตึงเครียดที่อาจเกิดขึ้นเกี่ยวกับการผสมผสานทางวัฒนธรรมและการยอมรับภายในสังคมไทย

จากมุมมองที่กว้างขึ้น การรักษาบัณฑิตชาวจีนไว้ในประเทศไทยมีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อการพัฒนาสังคมไทย ในแง่หนึ่ง สามารถเพิ่มความหลากหลายของกำลังแรงงาน ส่งเสริมการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม และส่งเสริมความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นระหว่างประเทศไทยและจีน บัณฑิตเหล่านี้สามารถทำหน้าที่เป็นสะพานเชื่อมระหว่างทั้งสองประเทศอำนวยความสะดวกให้กับความสัมพันธ์ทางธุรกิจ การทูต และวัฒนธรรม ในทางกลับกัน หากไม่ได้รับการจัดการอย่างเหมาะสม การหลั่งไหลเข้ามาของบัณฑิตต่างชาติในตลาดงานของไทยอาจนำไปสู่ความกังวลเกี่ยวกับการสูญเสียบุคลากรจากประเทศจีนและการอพยพของแรงงานในท้องถิ่นในประเทศไทย การแก้ไขปัญหาเหล่านี้ต้องใช้แนวทางที่สมดุลซึ่งพิจารณาถึงประโยชน์ของกำลังแรงงานที่หลากหลาย ในขณะเดียวกันก็ให้แน่ใจว่าบัณฑิตในท้องถิ่นมีโอกาสมากมายในการจ้างงานและการเติบโตในอาชีพการงานการที่นักศึกษาจีนที่เรียนจบในไทยไม่กลับประเทศจีนเป็นปัญหาที่ต้องให้ความสำคัญ การศึกษานี้จะวิเคราะห์สาเหตุที่ทำให้นักศึกษาเลือกที่จะอยู่ในไทยต่อไปและผลกระทบต่อการศึกษาของไทย รวมถึงการมีส่วนร่วมในตลาดแรงงานและการพัฒนาสังคมไทย

4. การอยู่ปรับตัวของนักศึกษาไทยในอนาคต:

ความสามารถในการปรับตัวในอนาคตของนักศึกษาไทยมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นเนื่องจากนักศึกษาต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งในตลาดแรงงานและการศึกษาในระดับนานาชาติ โลกาภิวัตน์และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีกำลังเปลี่ยนรูปแบบทักษะที่

นายจ้างต้องการ ทำให้นักศึกษาไทยจำเป็นต้องพัฒนาทักษะที่หลากหลายเพื่อให้สามารถแข่งขันได้ ทักษะต่างๆ เช่น การคิดวิเคราะห์ การแก้ปัญหา ความรู้ด้านดิจิทัล และการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมมีความสำคัญมากขึ้นกว่าเดิม ดังนั้น นักศึกษาไทยจึงต้องเปลี่ยนโฟกัสจากการท่องจำเป็นวิธีการเรียนรู้ที่เน้นความคิดสร้างสรรค์ ความสามารถในการปรับตัว และความสามารถในการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์จริง

เพื่อเตรียมพร้อมรับมือกับความท้าทายในอนาคต นักศึกษาไทยต้องปรับกลยุทธ์การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับแนวโน้มระดับโลกมากขึ้น ซึ่งอาจรวมถึงการมีส่วนร่วมในโอกาสการเรียนรู้เชิงประสบการณ์มากขึ้น เช่น การฝึกงาน โครงการ และโครงการแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศ ซึ่งสามารถให้ประสบการณ์จริงและช่วยให้นักศึกษาสรางเครือข่ายการติดต่อทางอาชีพได้ นอกจากนี้ การเรียนรู้ตลอดชีวิตยังมีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นในยุคที่การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วสามารถทำให้ทักษะบางอย่างล้าสมัยได้ภายในระยะเวลาอันสั้น นักเรียนไทยควรได้รับการสนับสนุนให้ศึกษาต่อและฝึกฝนทักษะอย่างต่อเนื่องตลอดอาชีพการงาน เพื่อให้ปรับตัวและมีความยืดหยุ่นในตลาดงานที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

นอกจากนี้ สถาบันการศึกษาของไทยยังมีบทบาทสำคัญในการเสริมเครื่องมือที่จำเป็นเพื่อให้นักเรียนประสบความสำเร็จในอนาคต มหาวิทยาลัยและโรงเรียนของไทยสามารถช่วยให้นักเรียนพัฒนาความเข้าใจที่ครอบคลุมมากขึ้นเกี่ยวกับความซับซ้อนของเศรษฐกิจโลกได้ โดยการนำมุมมองระดับโลกมาผนวกเข้ากับหลักสูตรและส่งเสริมการศึกษาแบบสหวิทยาการ โรงเรียนยังสามารถส่งเสริมสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมนวัตกรรม การทำงานร่วมกัน และการคิดแบบผู้ประกอบการ ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญในตลาดงานในปัจจุบัน ในท้ายที่สุด ความสามารถของนักเรียนไทยในการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้จะไม่เพียงแต่เพิ่มโอกาสในการประกอบอาชีพของแต่ละคนเท่านั้น แต่ยังมีส่วนสนับสนุนต่อความสามารถในการแข่งขันโดยรวมของประเทศไทยและการพัฒนาเศรษฐกิจในโลกที่เชื่อมโยงกันมากขึ้นอีกด้วย

5. กลยุทธ์การร่วมทุนไทย-จีนเชิงได้เปรียบ:

การร่วมทุนระหว่างไทยและจีนในด้านการศึกษามีโอกาสอันเป็นเอกลักษณ์สำหรับทั้งสองประเทศในการใช้จุดแข็งของตนให้เกิดประโยชน์ร่วมกัน โดยการผสานทำเลที่ตั้งทางภูมิศาสตร์เชิงยุทธศาสตร์และความหลากหลายทางวัฒนธรรมของไทยเข้ากับอิทธิพลทางเศรษฐกิจที่เติบโตขึ้นของจีนและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การร่วมทุนเหล่านี้สามารถดึงดูดนักเรียนที่มีความหลากหลายจากทั่วเอเชียและทั่วโลกได้ ความร่วมมือเหล่านี้สามารถนำไปสู่การพัฒนาโปรแกรมการศึกษาที่สร้างสรรค์ เทคโนโลยีการเรียนรู้ใหม่ๆ และความคิดริเริ่มด้าน

การวิจัยที่สามารถให้ประโยชน์แก่นักเรียนและคณาจารย์จากทั้งสองประเทศได้ โดยการส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความรู้และทรัพยากรที่แข็งแกร่ง การร่วมทุนระหว่างไทยและจีนสามารถยกระดับคุณภาพและความสามารถในการแข่งขันของการศึกษาในภูมิภาคได้

เพื่อให้ได้รับประโยชน์สูงสุดจากการร่วมทุนเหล่านี้ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนากลยุทธ์การแข่งขันที่ใช้ประโยชน์จากจุดแข็งของแต่ละพันธมิตร ตัวอย่างเช่น การร่วมทุนสามารถมุ่งเน้นไปที่การสร้างโปรแกรมเฉพาะทางที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดโลก เช่น การจัดการธุรกิจ วิศวกรรมศาสตร์ และเทคโนโลยี การเสนอโปรแกรมปริญญาคู่ การฝึกงาน และโอกาสในการแลกเปลี่ยน ทำให้การร่วมทุนระหว่างไทยและจีนสามารถมอบการศึกษารอบด้านให้กับนักเรียนซึ่งรวมถึงการเรียนรู้ทางวิชาการและประสบการณ์จริง นอกจากนี้ ความร่วมมือเหล่านี้ยังสามารถใช้ประโยชน์จากเครือข่ายและการเชื่อมโยงของสถาบันการศึกษาทั้งของไทยและจีน เพื่ออำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยนนักศึกษาและคณาจารย์ ความร่วมมือด้านการวิจัย และการเข้าถึงโอกาสในการรับทุน ซึ่งจะช่วยเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของสถาบันเหล่านี้ต่อไป

อีกแง่มุมสำคัญของกลยุทธ์การแข่งขันที่ประสบความสำเร็จสำหรับกิจการร่วมค้าไทย-จีนในด้านการศึกษาก็คือ การสร้างการบูรณาการและความอ่อนไหวทางวัฒนธรรม เมื่อพิจารณาจากภูมิหลังที่หลากหลายของนักศึกษาและเจ้าหน้าที่ จึงมีความสำคัญที่จะต้องสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ครอบคลุมซึ่งเคารพและเฉลิมฉลองความแตกต่างทางวัฒนธรรม ขณะเดียวกันก็ส่งเสริมความรู้สึกเป็นชุมชนและการทำงานร่วมกัน กิจการร่วมค้ายังสามารถเน้นที่การบูรณาการมุมมองระดับโลกเข้ากับหลักสูตรของตนเพื่อเตรียมความพร้อมให้นักศึกษาสำหรับตลาดงานระหว่างประเทศได้ดีขึ้น โดยการให้ความสำคัญกับความสามารถในการปรับตัว นวัตกรรม และการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม กิจการร่วมค้าไทย-จีนสามารถสร้างสถาบันการศึกษาที่แข็งแกร่งซึ่งไม่เพียงแต่ตอบสนองความต้องการของนักศึกษาในปัจจุบันเท่านั้น แต่ยังมีส่วนสนับสนุนการพัฒนาในระยะยาวของทั้งประเทศไทยและจีนอีกด้วย

6. การจัดโซนนิ่งของทุนจีน:

การแบ่งเขตทุนจีนในสถาบันการศึกษาของไทยหมายถึงการจัดสรรและการลงทุนทรัพยากรโดยนักลงทุนชาวจีนในพื้นที่หรือภาคส่วนเฉพาะภายในระบบการศึกษาของไทย แนวทางนี้มักเกี่ยวข้องกับการมุ่งเน้นการลงทุนในโรงเรียน มหาวิทยาลัย หรือโปรแกรมการศึกษาเฉพาะที่สอดคล้องกับผลประโยชน์ของชาวจีน หรือในพื้นที่ที่มีความต้องการอย่าง

มากจากชาวจีนที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศ การลงทุนที่กำหนดเป้าหมายนี้สามารถนำไปสู่การสร้างเขตการศึกษาที่ได้รับอิทธิพลอย่างมากจากเงินทุนของจีน ซึ่งส่งผลกระทบต่อวิธีการดำเนินงานของสถาบันเหล่านี้ โครงสร้างการกำกับดูแล และข้อเสนอทางการศึกษาของสถาบันเหล่านี้ ด้วยการรวมเงินทุนไว้ในพื้นที่บางแห่ง นักลงทุนชาวจีนสามารถมีอิทธิพลต่อทิศทางและจุดเน้นของการศึกษาภายในเขตเหล่านี้ ซึ่งอาจก่อให้เกิดความแตกต่างระหว่างสถาบันเหล่านี้กับสถาบันอื่นๆ ที่ขาดเงินทุนในลักษณะเดียวกัน

ผลกระทบของการแบ่งเขตทุนจีนต่อการศึกษาของไทยอาจมีนัยสำคัญ ในด้านบวก มันสามารถนำไปสู่การพัฒนาสถาบันที่มีทรัพยากรมากมายซึ่งสามารถเข้าถึงเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก และวัสดุการศึกษาล่าสุด ซึ่งสามารถยกระดับคุณภาพการศึกษาและดึงดูดนักศึกษาที่หลากหลาย สถาบันเหล่านี้อาจได้รับประโยชน์จากหลักสูตรที่เน้นหนักไปที่การสร้างความเป็นสากลและการศึกษาสองภาษา เพื่อเตรียมความพร้อมให้นักศึกษาสำหรับโอกาสในระดับโลก อย่างไรก็ตาม การรวมตัวของทุนจีนดังกล่าวอาจสร้างความท้าทาย เช่น ความเสี่ยงจากการพึ่งพาการลงทุนจากต่างประเทศมากเกินไป และศักยภาพของปรัชญาทางวัฒนธรรมและการศึกษาของจีนที่จะบดบังค่านิยมและประเพณีท้องถิ่นของไทย ซึ่งอาจนำไปสู่ความกังวลเกี่ยวกับการสูญเสียอำนาจอธิปไตยด้านการศึกษา และความจำเป็นในการทำให้แน่ใจว่านโยบายด้านการศึกษาของไทยยังคงสอดคล้องกับลำดับความสำคัญของชาติ

การวิเคราะห์แนวทางที่ทุนจีนใช้ในการจัดตั้งและจัดการเขตการศึกษาดังกล่าวช่วยให้เข้าใจถึงผลกระทบที่กว้างขึ้นสำหรับความสัมพันธ์ระหว่างไทยและจีน การมีอยู่ของเขตการศึกษาที่ได้รับทุนจากจีนสามารถมองได้ว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของอำนาจอ่อน ซึ่งจีนใช้การลงทุนด้านการศึกษาเพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดยิ่งขึ้นกับไทยและส่งเสริมรูปแบบทางวัฒนธรรมและการศึกษาของไทย ซึ่งสามารถเสริมสร้างความสัมพันธ์ทางการทูตและความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างสองประเทศได้ อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้ยังทำให้เกิดคำถามเกี่ยวกับความสมดุลของอิทธิพลและการควบคุมในสถาบันการศึกษาของไทยและผลกระทบในระยะยาวที่อาจเกิดขึ้นต่อภูมิทัศน์การศึกษาของไทย การทำความเข้าใจพลวัตของการแบ่งเขตเมืองหลวงของจีนในระบบการศึกษาของไทยช่วยให้ผู้ถือผลประโยชน์สามารถพัฒนากลยุทธ์เพื่อเพิ่มผลประโยชน์สูงสุดจากการลงทุนเหล่านี้ ในขณะที่หลีกเลี่ยงการปกป้องผลประโยชน์และความสมบูรณ์ของระบบการศึกษาของไทย

บทวิเคราะห์ผลกระทบของทุนจีนและกลยุทธ์การปรับตัวของมหาวิทยาลัยและนักศึกษา"

- 1. อิทธิพลของทุนจีนเข้าไปซื้อสถาบันการศึกษาไทย:
- 2. การอยู่รอดหรือการปรับตัวของมหาวิทยาลัยไทย:
- 3. นักศึกษาจีนที่มาเรียนในไทยจบแล้วไม่กลับประเทศจีน:
- 4. การอยู่ปรับตัวของนักศึกษาไทยในอนาคต:
- 5. กลยุทธ์การร่วมทุนไทย-จีนเชิงได้เปรียบ:
- 6. การจัดโซนนิ่งของทุนจีน:

ภาพที่ 1 บทวิเคราะห์ผลกระทบของทุนจีนและกลยุทธ์การปรับตัวของมหาวิทยาลัยและนักศึกษา

สรุป

การลงทุนของจีนในสถาบันการศึกษาของไทยได้เปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์การศึกษาของไทยอย่างมีนัยสำคัญ ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งโครงสร้างการกำกับดูแลและเนื้อหาการศึกษา มหาวิทยาลัยของไทยต้องปรับตัวให้ทันสมัยและมีความสามารถในการแข่งขันมากขึ้น โดยอาจทำได้โดยการร่วมมือกับมหาวิทยาลัยต่างประเทศและพัฒนาหลักสูตรการศึกษาเฉพาะทาง นักศึกษาจีนที่สำเร็จการศึกษาในประเทศไทยและไม่กลับประเทศได้มีส่วนสนับสนุนให้ตลาดแรงงานของไทยมีความหลากหลายมากขึ้น แม้ว่าการแบ่งเขตการลงทุนของจีนในสถาบันการศึกษาของไทยจะมีประโยชน์ต่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการเชื่อมโยงทางวัฒนธรรม แต่ก็ทำให้เกิดความกังวลเกี่ยวกับการสูญเสียอิทธิพลและอำนาจอธิปไตยทางการศึกษาในประเทศไทยในระยะยาวด้วยเช่นกัน

เอกสารอ้างอิง

- Cheng, L. K. (2013). China's influence in Thailand: The rise of China and its impact on Thailand's education system. *Southeast Asian Studies*, 2(1), 23-45. <https://doi.org/10.15021/00003055>
- Cheng, L. K. (2013). China's influence in Thailand: The rise of China and its impact on Thailand's education system. *Southeast Asian Studies*, 2(1), 23-45. <https://doi.org/10.15021/00003055>
- Chua, A. L. (2003). *World on fire: How exporting free market democracy breeds ethnic hatred and global instability*. Doubleday.
- Sangsubhan, K., & Basri, C. M. (2015). China's infrastructure investment in Thailand: Challenges and opportunities. *Journal of Southeast Asian Economies*, 32(1), 52-68. <https://doi.org/10.1355/ae32-1e>
- Sangsubhan, K., & Basri, C. M. (2015). China's infrastructure investment in Thailand: Challenges and opportunities. *Journal of Southeast Asian Economies*, 32(1), 52-68. <https://doi.org/10.1355/ae32-1e>
- Skinner, G. W. (1957). *Chinese society in Thailand: An analytical history*. Cornell University Press.
- Skinner, G. W. (1957). *Chinese society in Thailand: An analytical history*. Cornell University Press.
- Zhou, Y. (2017). The expansion of Chinese language education in Thailand: Cultural diplomacy or soft power? *Journal of Contemporary Asia*, 47(4), 602-619. <https://doi.org/10.1080/00472336.2017.1322629>
- Zhou, Y. (2017). The expansion of Chinese language education in Thailand: Cultural diplomacy or soft power? *Journal of Contemporary Asia*, 47(4), 602-619. <https://doi.org/10.1080/00472336.2017.1322629>

การปกครองระบอบประชาธิปไตยกับสถาบันทางการเมืองไทยในยุค รัฐธรรมนูญ 2560*

DEMOCRACY AND THAI POLITICAL INSTITUTIONS IN THE CONSTITUTIONAL ERA 2560

อนันต์ คติยะจันทร์¹, พระกิตติศักดิ์ สีสาวโร², สามเณร ทรงพล ศรีบุญจุ³, สุขสุวรรณ สีทา⁴
และ วรัญญา บุตสะดี⁵

Anan katiyachan¹, Phrakitsak Silasaro², Novice Trongphohol Sribunchu³, Sakulmongkhon Gasee⁴
and Waranya Butsadee⁵

¹⁻⁵มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

¹⁻⁵Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Thailand

Corresponding Author's Email: 11anan@windowslive.com

Received 20 September 2024; Revised 2 October 2024; Accepted 3 October 2024

บทคัดย่อ

การปกครองระบอบประชาธิปไตยในประเทศไทยภายใต้รัฐธรรมนูญ 2560 ได้รับการ
ปรับโครงสร้างเพื่อเสริมสร้างเสถียรภาพทางการเมืองและลดความขัดแย้งในสังคม หลังจาก
การรัฐประหารในปี 2557 รัฐธรรมนูญฉบับนี้มีเป้าหมายในการสร้างระบบการเมืองที่เข้มแข็ง
แต่ก็มีข้อกำหนดที่จำกัดการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งนำไปสู่การตั้งคำถามเกี่ยวกับความ
เข้มแข็งของประชาธิปไตยในประเทศไทย

Citation:

* อนันต์ คติยะจันทร์, พระกิตติศักดิ์ สีสาวโร, สามเณร ทรงพล ศรีบุญจุ, สุขสุวรรณ สีทา และ วรัญญา บุตสะดี. (2567).
การปกครองระบอบประชาธิปไตยกับสถาบันทางการเมืองไทยในยุครัฐธรรมนูญ 2560. วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม,
2(5), 59-68.

Anan katiyachan, Phrakitsak Silasaro, Novice Trongphohol Sribunchu, Sakulmongkhon Gasee and Waranya
Butsadee. (2024). Democracy and Thai political institutions in the constitutional era 2560. Journal of
Interdisciplinary Social Development, 2(5), 59-68.;

DOI: <https://doi.org/10.14456/jisdiadp.2024.16>

Website: <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JISDIADP/>

การศึกษาในบทความนี้สำรวจความหมายและหลักการของประชาธิปไตย รวมถึงลักษณะและพื้นฐานของรัฐธรรมนูญ 2560 ที่มุ่งเน้นการแบ่งแยกอำนาจระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ เพื่อรักษาความยุติธรรมและความโปร่งใสในกระบวนการทางการเมือง นอกจากนี้ ยังวิเคราะห์บทบาทของสถาบันทางการเมืองไทย เช่น สภานิติบัญญัติและคณะกรรมการการเลือกตั้ง ที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินนโยบายและการตรวจสอบอำนาจ

อย่างไรก็ตาม ประชาธิปไตยในไทยยังเผชิญกับความท้าทายหลายประการ เช่น ความขัดแย้งทางการเมือง การควบคุมสื่อ และข้อจำกัดในการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่ออนาคตของประชาธิปไตยในประเทศ การแก้ไขปัญหาเหล่านี้จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนาระบบการเมืองที่มีเสถียรภาพและยั่งยืนในอนาคต

คำสำคัญ: การปกครองระบอบประชาธิปไตย, สถาบันทางการเมืองไทย, รัฐธรรมนูญ 2560

Abstract

The democratic governance in Thailand under the 2017 Constitution has undergone structural adjustments to enhance political stability and reduce societal conflicts following the 2014 coup. This constitution aims to create a robust political system, yet it includes provisions that limit public participation, raising questions about the strength of democracy in the country.

This study explores the meaning and principles of democracy, along with the characteristics and foundations of the 2017 Constitution, which emphasizes the separation of powers among the legislative, executive, and judicial branches to uphold justice and transparency in the political process. Additionally, it analyzes the role of Thai political institutions, such as the legislature and the Election Commission, which significantly influence policy implementation and power checks.

However, democracy in Thailand faces numerous challenges, including political conflicts, media control, and limitations on public participation, which may impact the future of democracy in the country. Addressing these issues is

essential for developing a stable and sustainable political system moving forward.

Keywords: Democratic governance, Political institutions of Thailand, Constitution of 2017

บทนำ

การปกครองระบอบประชาธิปไตยในประเทศไทยมีความเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 20 โดยการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้มีผลต่อการทำงานและความสามารถของสถาบันทางการเมือง โดยเฉพาะในช่วงที่มีการประกาศรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ในปี 2560 ซึ่งถือเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญในระบบการเมืองไทย

รัฐธรรมนูญ 2560 ได้รับการยอมรับว่าเป็นการปรับโครงสร้างทางการเมืองที่มุ่งหวังในการเสริมสร้างเสถียรภาพทางการเมืองและลดความขัดแย้งในสังคมไทย อย่างไรก็ตาม หลายฝ่ายได้ตั้งคำถามเกี่ยวกับความเข้มแข็งของระบอบประชาธิปไตยภายใต้กรอบรัฐธรรมนูญนี้ เนื่องจากมีข้อกำหนดที่จำกัดการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการตัดสินใจทางการเมือง (Khan, 2018)

ความสำคัญของปัญหานี้อยู่ที่การประเมินว่า การปกครองระบอบประชาธิปไตยในไทยสามารถบรรลุเป้าหมายในการสร้างความเป็นธรรมและการมีส่วนร่วมของประชาชนได้หรือไม่ นอกจากนี้ ยังส่งผลต่อการทำงานของสถาบันทางการเมือง เช่น รัฐสภาและรัฐบาล โดยเฉพาะในด้านการควบคุมอำนาจและการตรวจสอบ (Chaiyong, 2019)

การศึกษาในเรื่องนี้จึงเป็นการสำรวจความท้าทายและโอกาสที่สถาบันทางการเมืองไทยเผชิญในยุครัฐธรรมนูญ 2560 ซึ่งอาจมีผลกระทบต่ออนาคตของประชาธิปไตยไทยอย่างมาก

ความหมายและหลักการของระบอบประชาธิปไตย

ระบอบประชาธิปไตย (Democracy) หมายถึง ระบบการปกครองที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและมีสิทธิในการเลือกตั้งผู้แทนทางการเมือง ระบบนี้สามารถแบ่งออกเป็นหลายประเภท เช่น ประชาธิปไตยทางตรง (Direct Democracy) และประชาธิปไตยทางอ้อม

(Representative Democracy) โดยในประชาธิปไตยทางอ้อม ประชาชนจะเลือกผู้แทนเพื่อเข้ามาทำหน้าที่แทนในสภาและรัฐบาล (Dahl, 1989)

หลักการของระบอบประชาธิปไตย ประกอบด้วย

เสรีภาพ (Liberty) ประชาธิปไตยต้องรับรองสิทธิเสรีภาพของประชาชนในด้านต่างๆ เช่น เสรีภาพในการแสดงออก ความคิด และการชุมนุม ซึ่งช่วยให้ประชาชนสามารถมีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองได้อย่างเต็มที่ (Rawls, 1993)

ความเสมอภาค (Equality) ทุกเสียงของประชาชนมีความหมายเท่ากันในการเลือกตั้ง และการมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจ โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ (Rosenberg, 2006) ซึ่งเป็นการส่งเสริมความยุติธรรมในสังคม

การมีส่วนร่วม (Participation) ประชาชนควรมีโอกาสในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมือง ไม่ว่าจะเป็นการเลือกตั้ง การเข้าร่วมในการอภิปรายทางสังคม หรือการเป็นสมาชิกขององค์กรที่ทำงานในประเด็นสาธารณะ (Pateman, 1970)

การตรวจสอบและถ่วงดุล (Checks and Balances) ระบบการเมืองควรมีการแบ่งแยกอำนาจ เพื่อป้องกันการใช้อำนาจอย่างไม่เหมาะสม โดยมีการตรวจสอบระหว่างองค์กรต่างๆ เช่น รัฐบาล สภา และศาล เพื่อให้เกิดความโปร่งใสและรับผิดชอบต่อประชาชน (Madison, 1788)

การเคารพต่อกฎหมาย (Rule of Law) ทุกคนรวมถึงผู้มีอำนาจต้องปฏิบัติตามกฎหมาย ซึ่งช่วยให้มั่นใจว่าการตัดสินใจของรัฐมีความยุติธรรมและไม่ลำเอียง (Friedmann, 1969)

ระบอบประชาธิปไตยเป็นระบบที่มีความซับซ้อนและต้องการการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจทางการเมือง โดยมีหลักการสำคัญคือ เสรีภาพ ความเสมอภาค การมีส่วนร่วม การตรวจสอบและถ่วงดุล และการเคารพต่อกฎหมาย ซึ่งล้วนแต่เป็นปัจจัยที่ช่วยให้การปกครองมีความยั่งยืนและยุติธรรม

พื้นฐานและลักษณะของรัฐธรรมนูญ 2560

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 (2017) ถูกประกาศใช้เมื่อวันที่ 6 เมษายน 2560 โดยมีพื้นฐานมาจากความจำเป็นในการสร้างเสถียรภาพทางการเมืองในประเทศไทย ซึ่งเกิดขึ้นหลังจากการรัฐประหารในปี 2557 ที่นำโดยคณะรักษาความสงบ

แห่งชาติ (คสช.) การร่างรัฐธรรมนูญนี้มีเป้าหมายเพื่อให้เกิดระบบการเมืองที่มีความเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ โดยมุ่งหวังที่จะป้องกันความวุ่นวายทางการเมืองในอนาคต (Sukhumbhand, 2018)

ลักษณะของรัฐธรรมนูญ 2560

การแบ่งแยกอำนาจ รัฐธรรมนูญ 2560 มีการจัดตั้งโครงสร้างอำนาจที่ชัดเจน โดยมีการแบ่งแยกระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ ซึ่งมีกลไกการตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจกัน (Office of the Council of State, 2017) โดยมีรายละเอียดต่อไปนี้

ระบบสภานิติบัญญัติที่มีสองสภา รัฐธรรมนูญนี้กำหนดให้มีการจัดตั้งสภานิติบัญญัติที่ประกอบด้วยสองสภา ได้แก่ สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา โดยวุฒิสภาได้รับการแต่งตั้งจากการเลือกตั้งและการสรรหาจากกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งส่งผลให้เกิดการผสมผสานระหว่างการเลือกตั้งและการแต่งตั้งในระบบการเมือง (Chaturong, 2019)

การกำหนดอำนาจของคณะกรรมการการเลือกตั้ง รัฐธรรมนูญ 2560 มีการให้ความสำคัญกับการทำหน้าที่ของคณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) ในการดูแลและควบคุมการเลือกตั้งให้มีความเป็นธรรมและโปร่งใส (Elections Commission of Thailand, 2017)

การส่งเสริมสิทธิเสรีภาพของประชาชน รัฐธรรมนูญนี้ยังให้ความสำคัญกับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพของประชาชน โดยมีการระบุสิทธิเสรีภาพพื้นฐานที่ประชาชนควรได้รับ เช่น เสรีภาพในการแสดงออก การชุมนุม และการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร (Human Rights Watch, 2017)

บทบัญญัติเกี่ยวกับความมั่นคง รัฐธรรมนูญ 2560 มีการรวมบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของรัฐ ซึ่งมุ่งเน้นให้รัฐบาลมีอำนาจในการปฏิบัติการเมื่อเผชิญกับสถานการณ์ที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติ (Khaosod, 2017)

รัฐธรรมนูญ 2560 ของไทยมีพื้นฐานจากความต้องการสร้างเสถียรภาพทางการเมืองและมีลักษณะที่ชัดเจนในเรื่องการแบ่งแยกอำนาจ การจัดตั้งสภานิติบัญญัติที่มีสองสภา การกำหนดอำนาจของคณะกรรมการการเลือกตั้ง การส่งเสริมสิทธิเสรีภาพของประชาชน และการบังคับใช้บทบัญญัติเกี่ยวกับความมั่นคง

สถาบันทางการเมืองไทยในยุครัฐธรรมนูญ 2560

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 (2017) ได้นำเสนอการเปลี่ยนแปลงและการปรับโครงสร้างสถาบันทางการเมืองของไทย เพื่อให้เกิดเสถียรภาพและประสิทธิภาพในการบริหารจัดการประเทศ หลังจากประสบปัญหาความไม่สงบทางการเมืองในช่วงหลายปีที่ผ่านมา สถาบันทางการเมืองในยุครัฐธรรมนูญ 2560 ประกอบด้วยหลายองค์ประกอบที่สำคัญ เช่น

1. สถานิติบัญญัติ รัฐธรรมนูญ 2560 กำหนดให้มีนิติบัญญัติที่ประกอบด้วยสองสภา ได้แก่ สภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา สภาผู้แทนราษฎรเป็นสภาที่มีการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน ขณะที่วุฒิสภาประกอบด้วยสมาชิกที่ได้รับการแต่งตั้งจากการเลือกตั้งและการสรรหาจากกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งอาจทำให้การตัดสินใจในระดับนิติบัญญัติมีความหลากหลาย แต่ก็ส่งผลให้เกิดการปะทะกันระหว่างสมาชิกที่มาจากการเลือกตั้งและการแต่งตั้ง (Chaturong, 2019)

2. ฝ่ายบริหาร ฝ่ายบริหารมีบทบาทสำคัญในการดำเนินนโยบายของรัฐบาล โดยนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีได้รับการแต่งตั้งจากสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งทำให้มีความรับผิดชอบต่อการพิจารณาของสภา อย่างไรก็ตาม บทบาทของคณะรัฐมนตรียังมีการจำกัดในบางด้าน ทำให้การดำเนินนโยบายอาจได้รับผลกระทบจากความขัดแย้งทางการเมือง (Sukhumbhand, 2018)

3. ฝ่ายตุลาการ สถาบันตุลาการในรัฐธรรมนูญ 2560 มีการกำหนดบทบาทในการรักษาความยุติธรรมและการตรวจสอบอำนาจของสถาบันอื่น ๆ โดยมีศาลรัฐธรรมนูญที่มีอำนาจในการตีความรัฐธรรมนูญและตรวจสอบความชอบธรรมของกฎหมาย ซึ่งทำให้สามารถควบคุมและรักษาความเป็นธรรมในระบบการเมือง (Office of the Council of State, 2017)

4. คณะกรรมการการเลือกตั้ง คณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) มีบทบาทในการดูแลและควบคุมการเลือกตั้งให้เป็นธรรมและโปร่งใส ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการรักษาเสถียรภาพของระบบประชาธิปไตยในประเทศไทย (Elections Commission of Thailand, 2017)

5. การมีส่วนร่วมของประชาชน แม้รัฐธรรมนูญ 2560 จะมีการส่งเสริมสิทธิเสรีภาพของประชาชน แต่การมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจทางการเมืองยังคงมีข้อจำกัดเนื่องจากความเข้มงวดในการควบคุมการชุมนุมและการแสดงออกทางการเมือง (Human Rights Watch, 2017)

สถาบันทางการเมืองไทยในยุครัฐธรรมนูญ 2560 มีการจัดตั้งที่ชัดเจนและมีกลไกการตรวจสอบที่ซับซ้อน โดยมุ่งหวังให้เกิดความเสถียรภาพและประสิทธิภาพในการบริหารจัดการประเทศ แต่ยังคงมีความท้าทายในการรักษาความยุติธรรมและการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการทางการเมือง

ความท้าทายและอนาคตของประชาธิปไตยไทย

ประชาธิปไตยในประเทศไทยประสบกับความท้าทายหลายประการที่ส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพและการพัฒนาของระบบการเมืองในอนาคต ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นหัวข้อหลัก ๆ ดังนี้

1. ความขัดแย้งทางการเมือง ความขัดแย้งระหว่างกลุ่มการเมืองต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในอดีต ยังคงมีผลกระทบต่องานของสถาบันทางการเมืองในปัจจุบัน การแบ่งขั้วทางการเมืองที่รุนแรงทำให้เกิดความไม่สงบและการประท้วงที่ส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจทางนโยบาย (Chaturong, 2020) ความขัดแย้งนี้ยังทำให้ประชาชนมีความรู้สึกไม่มั่นใจในความเป็นธรรมและความเสถียรภาพของรัฐบาล

2. การควบคุมสื่อและการแสดงออก รัฐบาลมีการควบคุมสื่อและข้อจำกัดในการแสดงออกของประชาชน ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเสริมสร้างประชาธิปไตยที่แท้จริง การไม่สามารถแสดงความคิดเห็นอย่างเสรีทำให้ประชาชนรู้สึกถูกจำกัดและไม่สามารถมีส่วนร่วมในการตรวจสอบรัฐบาลได้ (Human Rights Watch, 2018)

3. การพัฒนาสถาบันทางการเมือง แม้รัฐธรรมนูญ 2560 จะมีการกำหนดบทบาทและหน้าที่ของสถาบันทางการเมืองอย่างชัดเจน แต่การพัฒนาสถาบันยังคงต้องเผชิญกับปัญหาความไม่โปร่งใสและการทุจริต ซึ่งทำให้เกิดความไม่เชื่อมั่นในประชาธิปไตย (Sukhumbhand, 2019)

4. การมีส่วนร่วมของประชาชน การมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจทางการเมืองยังคงมีข้อจำกัด การขาดการศึกษาและความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิของตนเองส่งผลให้ประชาชนไม่สามารถมีบทบาทที่สำคัญในระบบประชาธิปไตยได้ (UNDP, 2020)

อนาคตของประชาธิปไตยไทย

อนาคตของประชาธิปไตยไทยขึ้นอยู่กับหลายปัจจัยที่อาจช่วยเสริมสร้างเสถียรภาพและการพัฒนา รวมถึงองค์ประกอบต่อไปนี้

1. การเสริมสร้างการศึกษาและความตระหนักรู้ การให้ความรู้เกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของประชาชนจะช่วยให้ประชาชนมีส่วนร่วมมากขึ้นในกระบวนการทางการเมือง ซึ่งอาจนำไปสู่การสร้างสังคมที่มีการมีส่วนร่วมอย่างจริงจัง

2. การสร้างความเป็นธรรมในระบบการเมือง การแก้ไขปัญหาคอขวดที่ไม่เท่าเทียมและการทุจริตในระบบการเมืองจะช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นของประชาชนในสถาบันทางการเมือง

3. การเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับองค์กรสังคม องค์กรสังคมและกลุ่มประชาชนสามารถเป็นแรงขับเคลื่อนที่สำคัญในการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลและสร้างการมีส่วนร่วม

4. การส่งเสริมสิทธิมนุษยชน การเคารพและส่งเสริมสิทธิมนุษยชนจะช่วยสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการแสดงความคิดเห็นอย่างเสรีและการมีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมือง

ประชาธิปไตยไทยกำลังเผชิญกับความท้าทายที่หลากหลาย ซึ่งหากไม่สามารถแก้ไขปัญหาเหล่านี้ได้ อนาคตของประชาธิปไตยในประเทศอาจไม่สามารถพัฒนาไปได้ตามที่หวัง อย่างไรก็ตาม การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน การพัฒนาสถาบันทางการเมือง และการเคารพสิทธิมนุษยชนสามารถเป็นกุญแจสำคัญในการเสริมสร้างประชาธิปไตยที่มั่นคงและยั่งยืนในอนาคต

สรุป

การปกครองระบอบประชาธิปไตยในประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอย่างต่อเนื่องมาตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 20 โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากการประกาศรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ในปี 2560 ซึ่งถือเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญในระบบการเมืองไทย รัฐธรรมนูญ 2560 มุ่งหวังในการเสริมสร้างเสถียรภาพทางการเมืองและลดความขัดแย้งในสังคม แม้ว่าจะมีความพยายามในการปรับโครงสร้างทางการเมือง แต่หลายฝ่ายยังคงตั้งคำถามเกี่ยวกับความเข้มแข็งของประชาธิปไตยภายใต้กรอบรัฐธรรมนูญนี้ เนื่องจากมีข้อกำหนดที่จำกัดการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจทางการเมือง

การประเมินปัญหานี้มีความสำคัญต่อการสร้างความเป็นธรรมและการมีส่วนร่วมของประชาชนในระบบการเมืองไทย นอกจากนี้ยังส่งผลต่อการทำงานของสถาบันทางการเมือง

เช่น รัฐสภาและรัฐบาล ซึ่งมีบทบาทในการควบคุมอำนาจและการตรวจสอบ หน่วยงานต่าง ๆ ต้องเผชิญกับความท้าทายในการรักษา

ระบอบประชาธิปไตยเป็นระบบการปกครองที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและมีสิทธิในการเลือกตั้งผู้แทนทางการเมือง หลักการสำคัญของประชาธิปไตยประกอบด้วยเสรีภาพ ความเสมอภาค การมีส่วนร่วม การตรวจสอบและถ่วงดุล รวมถึงการเคารพต่อกฎหมาย เสรีภาพของประชาชนในด้านต่าง ๆ เช่น การแสดงออกและการชุมนุม เป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจทางการเมืองอย่างเต็มที่

รัฐธรรมนูญ 2560 มีพื้นฐานจากความจำเป็นในการสร้างเสถียรภาพทางการเมือง หลังจากประสบปัญหาความไม่สงบทางการเมืองในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ลักษณะสำคัญของรัฐธรรมนูญนี้ ได้แก่ การแบ่งแยกอำนาจระหว่างฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ การจัดตั้งสภานิติบัญญัติที่มีสองสภา รวมถึงการส่งเสริมสิทธิเสรีภาพของประชาชน

ในยุครัฐธรรมนูญ 2560 สถาบันทางการเมืองมีการปรับโครงสร้างเพื่อให้เกิดเสถียรภาพและประสิทธิภาพในการบริหารจัดการประเทศ มีองค์ประกอบสำคัญ เช่น สภานิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ ซึ่งแต่ละฝ่ายมีบทบาทในการรักษาความยุติธรรมและการตรวจสอบอำนาจของกันและกัน แม้ว่ารัฐธรรมนูญจะส่งเสริมสิทธิเสรีภาพ แต่การมีส่วนร่วมของประชาชนยังคงมีข้อจำกัด

ประชาธิปไตยไทยเผชิญกับความท้าทายหลายประการ เช่น ความขัดแย้งทางการเมือง การควบคุมสื่อ และการพัฒนาสถาบันทางการเมือง อนาคตของประชาธิปไตยไทยจะขึ้นอยู่กับ การเสริมสร้างการศึกษา ความเป็นธรรมในระบบการเมือง และการส่งเสริมสิทธิมนุษยชน หากสามารถแก้ไขปัญหาเหล่านี้ได้ อนาคตของประชาธิปไตยในประเทศไทยจะมีความมั่นคงและยั่งยืนมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

Chaturong, S. (2019). The New Constitution: A Review of the Legislative Structure. *Journal of Political Science*.

Dahl, R. A. (1989). *Democracy and Its Critics*. Yale University Press.

Elections Commission of Thailand. (2017). Annual Report on Election Management.

Friedmann, W. (1969). The Legal Theory of Democracy. Harvard University Press.

Human Rights Watch. (2017). World Report 2017: Thailand.

Khan, M. (2018). The State of Democracy in Thailand: An Analysis of the 2017 Constitution. Southeast Asian Affairs.

Khaosod. (2017). "The 2017 Constitution: Key Features and Implications." Khaosod English.

Madison, J. (1788). The Federalist Papers.

Office of the Council of State. (2017). Constitution of the Kingdom of Thailand B.E. 2560.

Pateman, C. (1970). Participation and Democratic Theory. Cambridge University Press.

Rawls, J. (1993). Political Liberalism. Columbia University Press.

Rosenberg, N. (2006). Equality and Democracy: A Theory of Change. Stanford University Press.

Sukhumbhand, K. (2018). Thai Politics and Constitutional Developments. Bangkok: Chulalongkorn University Press.

UNDP. (2020). Human Development Report: Participation and Inclusion in Thailand.

วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม

1. นโยบายการตีพิมพ์ในวารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม

วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม เป็นวารสารในกลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการศึกษาค้นคว้า และเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่บทความวิจัย บทความวิชาการ บทความปริทัศน์ บทวิจารณ์หนังสือ แก่นักวิชาการ นักวิจัย คณาจารย์ นักศึกษาทุกระดับ และผู้สนใจทั่วไป ในมิติทางด้านศาสนาและปรัชญา วัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ การศึกษา สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา รวมทั้งสหวิทยาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ บทความที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารได้ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ อย่างน้อย 2 ใน 3 ท่าน ในลักษณะปกปิดรายชื่อ (Double blind peer-reviewed) เปิดรับบทความทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยรับพิจารณาตีพิมพ์ต้นฉบับของบุคคลทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย ผลงานที่ส่งมาจะต้องไม่เคยตีพิมพ์หรืออยู่ระหว่างการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อตีพิมพ์ในวารสารอื่น ผู้เขียนบทความจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การเสนอบทความวิชาการหรือบทความวิจัยเพื่อตีพิมพ์ในวารสารอย่างเคร่งครัด รวมทั้งระบบการอ้างอิงต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของวารสารทัศนะและข้อคิดเห็นที่ปรากฏในบทความวารสาร ถือเป็นความรับผิดชอบของผู้เขียนบทความนั้น มิใช่ความคิดของคณะผู้จัดทำ และไม่ถือเป็นทัศนะและความรับผิดชอบของกองบรรณาธิการ ทั้งนี้กองบรรณาธิการไม่สงวนลิขสิทธิ์ในการคัดลอก แต่ให้อ้างอิงแสดงที่มา ทางวารสารกำหนดออกวารสารปีละ 6 ฉบับ (ราย 2 เดือน) ดังนี้ ฉบับที่ 1 เดือน มกราคม - กุมภาพันธ์, ฉบับที่ 2 เดือน มีนาคม - เมษายน, ฉบับที่ 3 เดือน พฤษภาคม - มิถุนายน, ฉบับที่ 4 เดือน กรกฎาคม - สิงหาคม, ฉบับที่ 5 เดือน กันยายน - ตุลาคม และ ฉบับที่ 6 เดือน พฤศจิกายน - ธันวาคม

2. ประเภทของผลงานที่ตีพิมพ์ในวารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม

1) บทความวิจัย (Research Article) เป็นบทความที่นำเสนอการค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับศาสนาและปรัชญา วัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น นิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ รัฐประศาสนศาสตร์ การศึกษา สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา รวมทั้งสหวิทยาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

2) บทความวิชาการ (Academic Article) เป็นบทความวิเคราะห์ วิจัยหรือเสนอแนวคิดใหม่

3) บทความปริทัศน์ (Review Article) เป็นบทความที่เขียนขึ้นจากการทบทวนเอกสารวิชาการ ทั้งทางด้านทฤษฎีและงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งที่กำหนดไว้ โดยมีการทบทวนวรรณกรรมค้นคว้า รวบรวม ข้อมูลที่มีอยู่แล้วจากแหล่งต่างๆ และนำมาประมวลเรียบเรียงในรูปบทความ

4) บทวิจารณ์หนังสือ (Book Review) เป็นการค้นหาข้อดีและข้อไม่ดีของเรื่องที่จะวิจารณ์ชี้ให้เห็นข้อบกพร่อง พร้อมทั้งเสนอแนวทางแก้ไขให้ดีขึ้น เป็นการวิจารณ์เพื่อสร้างสรรค์

3. รูปแบบของการจัดเตรียมต้นฉบับ

1) ต้นฉบับบทความต้องมีความยาว 8 - 12 หน้ากระดาษ A4 (ไม่รวมเอกสารอ้างอิง) พิมพ์บนกระดาษหน้าเดียว ใช้ตัวอักษรแบบ THSarabunPSK ตั้งค่าหน้ากระดาษโดยเว้นขอบบน ขอบซ้าย 1 นิ้ว และขอบขวา ขอบล่าง 1 นิ้ว กำหนดระยะห่างระหว่างบรรทัดเท่ากับ 1 และเว้นบรรทัดระหว่างแต่ละย่อหน้า การนำเสนอรูปภาพและตาราง ต้องนำเสนอรูปภาพและตารางที่มีความคมชัดพร้อมระบุหมายเลขกำกับรูปภาพไว้ด้านล่าง พิมพ์เป็นตัวหนาเช่นตารางที่ 1 หรือ Table 1 และ ภาพที่ 1 หรือ Figure 1 รูปภาพที่นำเสนอต้องมีรายละเอียดของข้อมูลครบถ้วนและเข้าใจได้โดยไม่ต้องกลับไปอ่านที่เนื้อความอีก ระบุลำดับของรูปภาพทุกรูปให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่อยู่ในต้นฉบับ โดยคำอธิบายต้องกระชับและสอดคล้องกับรูปภาพที่นำเสนอ

2) ชื่อเรื่องต้องมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พิมพ์ไว้ตรงกลางหน้าแรก

3) ชื่อผู้เขียน ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ พร้อมระบุชื่อสังกัดหรือหน่วยงาน

4) มีบทคัดย่อภาษาไทย จำนวนคำอยู่ที่ 250-300 คำ

5) กำหนดคำสำคัญ (Keywords) 3-5 คำ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

6) การเรียงหัวข้อ หัวข้อใหญ่สุด ให้พิมพ์ชิดขอบด้านซ้าย หัวข้อย่อยเว้นห่างจากหัวข้อใหญ่ 3-5 ตัวอักษร และหัวข้อย่อยขนาดเดียวกัน ต้องพิมพ์ให้ตรงกัน เมื่อขึ้นหัวข้อใหญ่ให้เว้นระยะห่าง 1 บรรทัด

7) การใช้ตัวเลข คำย่อ และวงเล็บ ควรใช้ตัวเลขอารบิกทั้งหมด ใช้คำย่อที่เป็นสากลเท่านั้น (ระบุคำเต็มไว้ในครั้งแรก) การวงเล็บภาษาอังกฤษ ควรใช้ดังนี้ (Student centred learning)

บทความวิจัย ให้เรียงลำดับสาระ ดังนี้

- 1) ชื่อเรื่องภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- 2) ชื่อผู้เขียนและผู้ร่วมเขียนบทความ
- 3) สถาบันภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- 4) Corresponding Author's Email (อีเมลผู้ติดต่อประสานบทความ)
- 5) บทคัดย่อ (Abstract) เสนอวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัยและผลการวิจัยโดยสรุป สั้นกะทัดรัดได้ใจความ
- 6) บทนำ (Introduction) ระบุความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาในการวิจัยและระบุวัตถุประสงค์ของการวิจัย
- 7) วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methodology) ระบุแบบแผนการวิจัย การได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างและการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล
- 8) ผลการวิจัย (Results) เสนอผลที่พบตามวัตถุประสงค์การวิจัยตามลำดับอย่างชัดเจน ควรเสนอในรูปตารางหรือแผนภูมิ
- 9) อภิปรายผล (Discussion) เสนอเป็นความเรียง ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของผลการวิจัยกับกรอบแนวคิด และงานวิจัยที่ผ่านมา ไม่ควรอภิปรายเป็นข้อ ๆ แต่ชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของตัวแปรที่ศึกษาทั้งหมด
- 10) องค์ความรู้ใหม่ (ถ้ามี) (Originality and Body of Knowledge) ระบุองค์ความรู้อันเป็นผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการวิจัย สังเคราะห์ออกมาในรูปแบบโมเดล พร้อมคำอธิบายรูปแบบ/โครงสร้างของโมเดลอย่างกระชับ เข้าใจง่าย
- 11) สรุป (Conclusion) /ข้อเสนอแนะ (Recommendation) ระบุข้อสรุปที่สำคัญและข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ และประเด็นสำหรับการวิจัยต่อไป
- 12) เอกสารอ้างอิง (References) ต้องเป็นรายการอ้างอิงที่มีปรากฏในบทความเท่านั้น

บทความวิชาการ ให้เรียงลำดับสาระ ดังนี้

- 1) ชื่อเรื่องภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- 2) ชื่อผู้เขียนและผู้ร่วมเขียนบทความ
- 3) สถาบันภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- 4) Corresponding Author's Email (อีเมลผู้ติดต่อประสานบทความ)
- 5) บทคัดย่อ (Abstract)
- 6) บทนำ (Introduction)
- 7) เนื้อเรื่อง (Content) แสดงสาระสำคัญที่ต้องการนำเสนอตามลำดับ
- 8) สรุป (Conclusion)
- 9) เอกสารอ้างอิง (Reference)

บทความปริทัศน์และบทวิจารณ์หนังสือ ให้เรียงลำดับสาระ ดังนี้

- 1) ชื่อเรื่องภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- 2) ชื่อผู้เขียนและผู้ร่วมเขียนบทความ
- 3) สถาบันภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
- 4) Corresponding Author's Email (อีเมลผู้ติดต่อประสานบทความ)
- 5) ข้อมูลส่วนประกอบของหนังสือที่วิจารณ์ ดังนี้
 - 5.1 ภาพปกหนังสือ
 - 5.2 แปลจากหนังสือ:
 - 5.3 ผู้เขียน:
 - 5.4 ผู้แปล:
 - 5.5 สำนักพิมพ์:
 - 5.6 ปีที่พิมพ์:
 - 5.7 จำนวนหน้า:
- 6) บทนำ (Introduction)
- 7) เนื้อเรื่อง (Content)
- 8) บทวิจารณ์
- 9) สรุป (Conclusion)
- 10) เอกสารอ้างอิง (Reference)

4. ระบบการอ้างอิงและเอกสารอ้างอิงทางวิชาการ

เอกสารที่นำมาใช้ในการอ้างอิงบทความ ควรมีที่มาจากแหล่งตีพิมพ์ที่ชัดเจน และมีความน่าเชื่อถือ สามารถสืบค้นได้ เช่น หนังสือ วารสาร หรืองานวิจัย เป็นต้น ผู้เขียนบทความจะต้องตรวจสอบความถูกต้องของรายการอ้างอิง เพื่อป้องกันความล่าช้าในการตีพิมพ์บทความ เนื่องจากบทความที่มีการอ้างอิงไม่ถูกต้อง จะไม่ได้รับการส่งต่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณา จนกว่าการอ้างอิงเอกสารจะได้รับการแก้ไขให้สมบูรณ์

การอ้างอิงในเนื้อหาบทความ

รูปแบบการอ้างอิงในเนื้อเรื่องและท้ายเล่มใช้วิธีการอ้างอิงระบบนาม – ปี ตามรูปแบบของ American Psychological Association (APA) ให้ใช้ระบบตัวอักษรโดยใช้วงเล็บ เปิด-ปิด แล้วระบุชื่อ-นามสกุลของผู้เขียนและปีที่ตีพิมพ์ กำกับท้ายเนื้อความที่ได้อ้างอิง ตัวอย่างเช่น การปฏิวัติทางอุตสาหกรรมครั้งที่ 4 (Industry 4.0) ภาครัฐและภาคอุตสาหกรรมจะต้องเตรียมพร้อมในหลาย ๆ ด้านและสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ การเตรียมพร้อมด้านทรัพยากรมนุษย์ เพื่อรองรับอุตสาหกรรมใหม่และเศรษฐกิจยุคใหม่ เป็นการพัฒนาค้นอุตสาหกรรมอนาคต เชื่อมโยงทรัพยากรบุคคล ความรอบรู้ นวัตกรรมทางความคิด และเทคโนโลยีดิจิทัล เป็นหนึ่งเดียวกับการขับเคลื่อนอุตสาหกรรม (ธนิต โสรัตน์, 2559) โดยเอกสารอ้างอิงที่ใช้ในการอ้างอิงในบทความ จะต้องปรากฏในเอกสารอ้างอิงท้ายบทความทุกรายการ โดยรูปแบบของเอกสารอ้างอิง มีดังนี้

อ้างอิงจากเอกสารภาษาไทย

1) พระไตรปิฎกและอรรถกถาให้อ้างชื่อคัมภีร์ / เล่มที่/ข้อที่/เลขหน้า แล้วตามด้วยชื่อหน่วยงานผู้จัดทำ ตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) พร้อมปีที่พิมพ์ ตัวอย่าง เช่น “ภิกษุทั้งหลาย รูปเวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาณ เป็นอนัตตา ภิกษุทั้งหลาย ถ้ารูปเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณนี้จักเป็นอนัตตาแล้วไซ้รูปเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณนี้ไม่พึงเป็นไปเพื่ออาพาธ” (วิ.ม. 4/20/27) (มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2539)

2) ผู้แต่งหนึ่งราย ให้อ้างชื่อ-นามสกุลผู้แต่ง แล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และตามด้วยปีที่พิมพ์ เช่น (เกสวดี เชี่ยวชาญ, 2557)

3) ผู้แต่งสองราย ให้อ้างอิงชื่อ-นามสกุลของผู้แต่งทั้งสองรายโดยใช้คำว่า “และ” ในการเชื่อมผู้เขียนทั้งสองแล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ เช่น (นิรมัย คัมรักษา และอัจฉิมา ศิริพิบูลย์ผล, 2560)

4) ถ้ามีผู้แต่งมากกว่า 2 รายให้อ้างอิงชื่อ-นามสกุลของผู้แต่งรายแรก แล้วเพิ่มคำว่า “และคณะ” แล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และตามด้วยปีที่พิมพ์ เช่น (ทศพร คำผลศิริ และคณะ, 2560)

5) กรณีที่เนื้อความเป็นเรื่องเดียวกัน หรือผลการวิจัยเหมือนกัน แต่มีผู้อ้างอิงหลายคน ให้ใช้รายการอ้างอิงที่ใกล้เคียงกับปีปัจจุบันมากที่สุด (ค้นพบล่าสุด) หรือหากเป็นแนวคิดทฤษฎี ก็ควรอ้างอิงเจ้าของแนวคิดทฤษฎี หรือบุคคลผู้เป็นที่ยอมรับของวงการวิชาการส่วนใหญ่เป็นสำคัญ

อ้างอิงจากเอกสารภาษาอังกฤษ

1) ถ้ามีผู้แต่งหนึ่งราย ให้อ้างอิงนามสกุลของผู้แต่ง ตามด้วยอักษรตัวย่อของชื่อภาษาอังกฤษ ตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ เช่น (Phathong, K., 2007)

2) ถ้ามีผู้แต่งสองราย ให้อ้างอิงนามสกุลของผู้แต่งรายแรก ตามด้วยอักษรตัวย่อของชื่อภาษาอังกฤษ ตามด้วยเครื่องหมายแอนด์ (&) คั่นกลาง ตามด้วยนามสกุลของผู้แต่งรายที่สอง และตามด้วยอักษรย่อของชื่อภาษาอังกฤษ แล้วตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ เช่น (Werker, J. F. & Desjardins, R. N., 2004)

3) ถ้ามีผู้แต่งมากกว่า 2 รายให้อ้างอิงนามสกุลของผู้แต่งรายแรก ตามด้วยอักษรตัวย่อของชื่อภาษาอังกฤษตามด้วย et al. ตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และปีที่พิมพ์ เช่น (Bloom, B. S., et al.)

เอกสารอ้างอิงท้ายเล่ม

(1) พระไตรปิฎก อรรถกถา

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อพระไตรปิฎกอรรถกถา.// สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

ตัวอย่าง :

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

(2) หนังสือ

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อหนังสือ.// (ครั้งที่พิมพ์).// สถานที่พิมพ์:/ สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

ตัวอย่าง :

เกษภา ผาทอง. (2548). ระเบียบวิธีวิจัยทางรัฐศาสตร์ : แนวคิด ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: พิสิษฐ์ ไทย ออฟเซต.

(3) บทความในหนังสือ

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อบทความ.// ใน ชื่อบรรณาธิการ (บรรณาธิการ).// ชื่อเรื่อง/(เลขหน้าที่อ้าง).// สถานที่พิมพ์:/ สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

ตัวอย่าง :

ชลิตา บัณฑุงศ์. (2556) ข้าวและชาวนาไทยในกระแสการเปลี่ยนแปลง ใน พจนก กาญจนจันทร์ (บรรณาธิการ), คน ข้าว นา ควาย ในวัฒนธรรมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (หน้า 39-68). กรุงเทพมหานคร: อัมรินทร์.

(4) บทความจากวารสาร

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อบทความ.// ชื่อวารสาร.// ปีที่/(ฉบับที่), /เลขหน้าแรก ที่ตีพิมพ์-เลขหน้าสุดท้ายที่ตีพิมพ์.

ตัวอย่าง :

เกษภา ผาทอง และคณะ. (2562). พระพุทธศาสนากับการเมือง. วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทรรศน์, 3(2), 16-31.

(5) บทความในสารานุกรม

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อบทความ.// ใน ชื่อสารานุกรม,/(เล่มที่อ้าง, หน้า เลขหน้าที่อ้าง).
สถานที่พิมพ์: /สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์.

ตัวอย่าง :

สนิทอาจพันธ์. (2537). หม้อคอคควาย. ใน สารานุกรมของใช้พื้นบ้านไทยในอดีตเขต หัวเมือง
ฝ่ายเหนือ, (หน้า 274-275). กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์พริ้น.

(6) หนังสือพิมพ์

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.//(วันที่ เดือน ปีที่พิมพ์).//ชื่อบทความ.//ชื่อหนังสือพิมพ์./เลขหน้า.

ตัวอย่าง :

สุชาติ เมือกสกนธ์. (9 มิถุนายน 2549). ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง. ผู้จัดการรายวัน, น.13.

(7) สารนิพนธ์, วิทยานิพนธ์, ดุษฎีนิพนธ์, รายงานการวิจัย

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.//(ปีที่พิมพ์).// ชื่อวิทยานิพนธ์.//ใน/ ระดับวิทยานิพนธ์ สาขา./ชื่อมหาวิทยาลัยที่พิมพ์.

ตัวอย่าง :

พรไทย ศิริสาธิตกิจ. (2558). การพัฒนารูปแบบการปรับตัวของชาวนาอย่างยั่งยืนในพื้นที่ลุ่ม
น้ำทะเลสาบสงขลา. ใน ดุษฎีนิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษา.
มหาวิทยาลัยศิลปากร.

นายมนัส ภาควณิ. (2540). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของเจ้าอาวาสในการพัฒนาวัดให้เป็น
ศูนย์กลางชุมชน. ใน รายงานการวิจัย. มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

(8) สัมภาษณ์

รูปแบบ:

ชื่อผู้ที่ได้รับการสัมภาษณ์.//(วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์).//ชื่อเรื่องที่สัมภาษณ์.// (ชื่อผู้สัมภาษณ์)

ตัวอย่าง :

ไชยศิริ ลีศิริกุล. (5 พ.ย. 2562). วิธีการพัฒนาห่วงโซ่อุปทานข้าว. (พระมหาปรัชญ์ อดิเทพ,
สัมภาษณ์)

(9) สื่อออนไลน์

รูปแบบ :

ผู้แต่ง.// (ปีที่เผยแพร่).// ชื่อเรื่อง.// เรียกใช้เมื่อ/ จาก แหล่งที่มาของข้อมูล (URL)

ตัวอย่าง :

ฤทัยชนก จริ่งจิตร. (2555). กลยุทธ์ข้าวไทยบนฐาน AEC เพื่อก้าวสู่การเป็น Trading Nation เรียกใช้เมื่อ 1 สิงหาคม 2563 จาก <http://www.tpsoc.moc.go.th/sites/default/files/862-img.pdf>

สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ. (2561). เลื่อนข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งประเภททั่วไป ระดับชำนาญงาน คำสั่งสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ ที่ 593/2562 . เรียกใช้เมื่อ 15 มกราคม 2562 จาก <http://www.onab.go.th/category/news/คำสั่ง-ประกาศ/>

(10) ราชกิจจานุเบกษา

รูปแบบ:

ชื่อกฎหมาย.// (ปีที่พิมพ์).// ชื่อเรื่อง(ถ้ามี).// ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่/ตอนที่/หน้า/(วันเดือนปี).

ตัวอย่าง:

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 4). (2562). ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 136 ตอนที่ 57 ก หน้า 49 (1 พฤษภาคม 2562).

ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. (2562). เรื่อง กำหนดประเภทและขนาดของโครงการหรือกิจการซึ่งต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และหลักเกณฑ์ วิธีการ ระเบียบปฏิบัติ และแนวทางการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 129 ตอนพิเศษ 97 ง หน้า 1 (20 มิถุนายน 2555).

ตัวอย่างเอกสารอ้างอิง

เอกสารอ้างอิง

- เกษภา ผาทอง. (2564). ระเบียบวิธีวิจัยทางรัฐศาสตร์ : แนวคิด ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. ปทุมธานี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- ประภัสสร ปรีเอี่ยม และธรรมบุญ รวีผ่อง. (2554). ผลการส่งเสริมพัฒนาการ กล้ามเนื้อมัดเล็ก สำหรับเด็กพัฒนาการช้าโดยพ่อแม่ของเด็กที่มีความต้องการพิเศษใน จังหวัด มหาสารคาม. ใน รายงานการวิจัย. สถาบันราชภัฏมหาสารคาม.
- พระสุรภักษ์ วิสุทโธ และเดชชาติ ตรีทรัพย์. (2561). บทบาทของผู้สูงอายุในการพัฒนาชุมชน ในตำบลทรายขาว อำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช. วารสารสังคมศาสตร์และ วัฒนธรรม, 2(2), 8-13
- พระสถาพร ปุณณนนโท (ร่ำจวนจร) และคณะ. (2562). การวิเคราะห์การประยุกต์ใช้หลักพุทธ ธรรมในการทำงานจิตอาสา ของชุมชนวัดสระเกษ อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา. วารสารสังคมศาสตร์และวัฒนธรรม, 3(2), 16-31.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 4). (2562). ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 136 ตอนที่ 57 ก หน้า 49 (1 พฤษภาคม 2562).
- มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.(2535). พระไตรปิฎกฉบับภาษาบาลี ฉบับมหาจุฬาเตปิฎก 2500. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- สำนักงานสาธารณสุขอ่างทอง. (2560). รายงานการก้น้ำหนักน้อยกว่า 2,500 กรัม ได้รับการ คัดกรองพัฒนาการ DSPMปีงบประมาณ 2560 (อินเทอร์เน็ต). เรียกใช้เมื่อ 15 มิถุนายน 2562 จาก <http://atg.hdc.moph.go.th>
- สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดพัทลุง. (2563). ศิลปะการแห่งโนราห์. เรียกใช้เมื่อ 9 กุมภาพันธ์ 2563 จาก https://www.m-culture.go.th/phetthalung/ewt_news.php?nid=508&filename=index.
- Elizabet, B. (1990). Ecotourism: The Potentials and Pitfalls. Vol.1 and 2. World Wildlife Fund. Washington, D.C.
- Dunst, C. J. & Triette, C. M. (1996). Empowerment, effective helpgiving practices and family-Centered care. *Pediatr Nurs*, 22(2), 334-337.

5. หลักเกณฑ์การส่งต้นฉบับบทความเพื่อได้รับการตีพิมพ์

การส่งในระบบ (Online Submission) สามารถส่งเข้าระบบออนไลน์ได้เว็บไซต์ของวารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม ได้ที่ <https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JISDIADP/> เมื่อส่งเข้าระบบสำเร็จให้แจ้งข้อมูลเพิ่มเติมทาง Email : journalsocialdevelopment@gmail.com

6. ขั้นตอนการนำบทความลงตีพิมพ์ลงในวารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม

ต้นฉบับบทความที่เสนอเพื่อพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารให้อยู่ในรูปแบบของไฟล์เอกสาร *.docx ของ Microsoft Word Version 2010 หรือมากกว่า หากต้นฉบับประกอบด้วยภาพ ตาราง หรือสมการ ให้ส่งแยกจากไฟล์เอกสาร ในรูปแบบไฟล์ภาพ สกุล *.PDF*.JPG*.GIF หรือ *.bmp ความยาวของต้นฉบับต้องไม่เกิน 12 หน้า (ไม่รวมเอกสารอ้างอิง) กองบรรณาธิการจะพิจารณาบทความเบื้องต้น เกี่ยวกับความถูกต้องของรูปแบบทั่วไป ถ้าไม่ผ่านการพิจารณาจะส่งกลับไปแก้ไข ถ้าผ่านจะเข้าสู่การพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิเมื่อผลการประเมินผ่านหรือไม่ผ่านหรือมีการแก้ไข จะแจ้งผลให้ผู้เขียนทราบ โดยการพิจารณาบทความเพื่อลงตีพิมพ์ได้จะคำนึงถึงความหลากหลายและความเหมาะสม

7. สิทธิของบรรณาธิการ

ในกรณีที่กองบรรณาธิการหรือผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งได้รับเชิญให้เป็นผู้ทรงคุณวุฒิผู้ตรวจประเมินบทความมีความเห็นว่าควรแก้ไข กองบรรณาธิการจะส่งคืนเพื่อให้เจ้าของบทความแก้ไข โดยจะยึดถือข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิผู้ตรวจประเมินเป็นเกณฑ์หลัก และหรือขอสงวนสิทธิ์ที่จะพิจารณาไม่ตีพิมพ์ ในกรณีที่รายงานการวิจัย บทความทางวิชาการหรือบทความวิจัยไม่ตรงกับแนวทางของวารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม หรือไม่ผ่านการพิจารณาของกองบรรณาธิการหรือผู้เชี่ยวชาญเมื่อบทความที่ได้รับการตีพิมพ์ผู้เขียนจะได้รับวารสารถึงฉบับที่นำบทความลงตีพิมพ์ พร้อมกับหนังสือรับรองการตีพิมพ์บทความในวารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม

ตัวอย่างการเตรียมต้นฉบับบทความวิจัย

ชื่อบทความ (ไทย) (20 pt)

ชื่อบทความ (อังกฤษ) (18 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน¹ (ไทย) (14 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน¹ (อังกฤษ) (12 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด¹ (ไทย) (14 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด¹ (อังกฤษ) (12 pt)

Corresponding Author's Email: (12 pt)

บทคัดย่อ (18 pt) (300 คำ)

(16 pt).....วัตถุประสงค์ของการวิจัย ระบุประเภทของวิจัย ประชากรกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัย ที่พบ (เลือกนำเสนอเฉพาะผลการวิจัยที่มีความน่าสนใจมากที่สุด)

.....

.....

.....

.....

.....

คำสำคัญ: 3-5 คำ

Abstract (18 pt)

.....(16 pt) ให้ตรงตามบทคัดย่อภาษาไทย

.....

.....

.....

.....

Keywords: 3-5 words

บทนำ (18 pt) (ไม่ควรเกิน 4 ย่อหน้า)

...(16.pt) 1. กล่าวถึงความเป็นมาแล้วความสำคัญของปัญหา โดยกว้าง ๆ (อ้างนโยบาย กฎหมาย หรือแนวคิดทฤษฎีมารองรับ).....

2. กล่าวถึงสภาพปัญหาปัจจุบันที่เกิดขึ้น (อ้างงานวิจัยหรือทฤษฎีมารองรับ).....

3. กล่าวถึงสภาพปัญหาของประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา.....

4. สรุปความเป็นมาทั้งหมดชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการวิจัยและประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (18 pt)

1.....(16.pt).....

2.....(16.pt).....

3.....(16.pt).....

วิธีดำเนินการวิจัย (18 pt)

(16.pt).....ระบุรูปแบบของการวิจัย.....ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....วิธีการได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง.....การสร้างเครื่องมือและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....การเก็บรวบรวมข้อมูล.....การวิเคราะห์ข้อมูล.....

ผลการวิจัย (18 pt)

(16 pt).....ผลการวิจัยต้องตอบวัตถุประสงค์ทุกข้อ

ภาพที่ 1 (ชื่อภาพ) (ถ้ามี)

ตารางที่ 1 (ชื่อตาราง) (ถ้ามี)

อภิปรายผล (18 pt)

(16 pt) อภิปรายผลการวิจัยที่พบตามวัตถุประสงค์ ผลการวิจัยสอดคล้องหรือไม่
สอดคล้องกับผลการวิจัยของใคร สามารถนำมาอภิปรายได้ทั้งหมด

This image shows a full page of white paper with ten horizontal dashed lines, typical of primary school handwriting practice paper. The lines are evenly spaced and extend across the entire width of the page. There is no text or other markings on the paper.

องค์ความรู้ใหม่ (18 pt) (ถ้ามี)

(16 pt).....ระบุนองค์ความรู้อันเป็นผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการวิจัย สักระยะที่ออกมาในรูปแบบโมเดล พร้อมคำอธิบายรูปแบบ/โครงสร้างของโมเดลอย่างกระชับ เข้าใจง่าย.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

สรุป/ข้อเสนอแนะ (18 pt)

(16 pt) สรุปผลการวิจัยทั้งหมด สั้น ๆ กระชับรัดกุมได้ใจความ.....พร้อมข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย.....และการนำผลการวิจัยไปใช้.....รวมถึงเสนอแนะแนวทางในการวิจัยครั้งต่อไป.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

กิตติกรรมประกาศ (18 pt) (ถ้ามี) (ให้ใส่เฉพาะกรณีที่ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัย หรือ
กรณีซื้อบทความมีชื่อเรื่องไม่ตรงกับงานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์)

...(16.pt) ตัวอย่าง เช่น ขอขอบคุณทุนสนับสนุนวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการ
วิจัยแห่งชาติ ปีงบประมาณ 2559 และข้อมูลจากโครงการวิจัยย่อย เรื่องสภาพปัญหาและ
ความต้องการดูแลสุขภาพของผู้สูงอายุในบริบทภาคใต้ตอนล่าง.....

.....
.....

เอกสารอ้างอิง (18 pt)

(16.pt).....

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ตัวอย่างการเตรียมต้นฉบับบทความวิชาการ

ชื่อบทความ (ไทย) (20 pt)

ชื่อบทความ (อังกฤษ) (18 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน¹ (ไทย) (14 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน¹ (อังกฤษ) (12 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด¹ (ไทย) (14 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด¹ (อังกฤษ) (12 pt)

Corresponding Author's Email: (12 pt)

บทคัดย่อ (18 pt) (300 คำ)

(16 pt)

คำสำคัญ: 3-5 คำ

Abstract (18 pt)

(16 pt)

Keywords: 3-5 words

สรุป (18 pt)

(16 pt)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เอกสารอ้างอิง (18 pt)

(16 pt)

.....

.....

.....

.....

.....

ตัวอย่างการเตรียมต้นฉบับบทความปริทัศน์และบทวิจารณ์หนังสือ

ชื่อบทความ (ไทย) (20 pt)

ชื่อบทความ (อังกฤษ) (18 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน¹ (ไทย) (14 pt)

ชื่อ-นามสกุลผู้เขียน¹ (อังกฤษ) (12 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด¹ (ไทย) (14 pt)

หน่วยงานต้นสังกัด¹ (อังกฤษ) (12 pt)

Corresponding Author's Email: (12 pt)

(14 pt)

แปลจากหนังสือ:

ผู้เขียน:

ผู้แปล:

สำนักพิมพ์:

ปีที่พิมพ์:

จำนวนหน้า:

บทนำ (18 pt)

(16 pt) บริบท ความเป้นมา ของหนังสือหรือประเด็นที่ศึกษา.....

.....

.....

.....

.....

เนื้อเรื่อง (18 pt)

...(16.pt) องค์ประกอบของหนังสือหรือประเด็นที่ศึกษา บท หมวดหมู่ ลักษณะ ชนิด ประเภท วัตถุประสงค์ สาระ ประเด็น แง่คิด มุมมอง ฯลฯ

บทวิจารณ์ (18 pt)

...(16.pt) นำเสนอหลักการ แนวคิด ผ่านการวิเคราะห์ สังเคราะห์ วิจัยที่ สะท้อนมุมมองเหตุผลความคาดหวัง ผลกระทบ สาระสำคัญ ตามหลักทฤษฎีเชิงวิชาการ พร้อมเสนอแนะแนวทางเพื่อการแก้ไข การส่งเสริมและพัฒนาต่อยอด (อ้างอิงตาม)

จุดเด่น

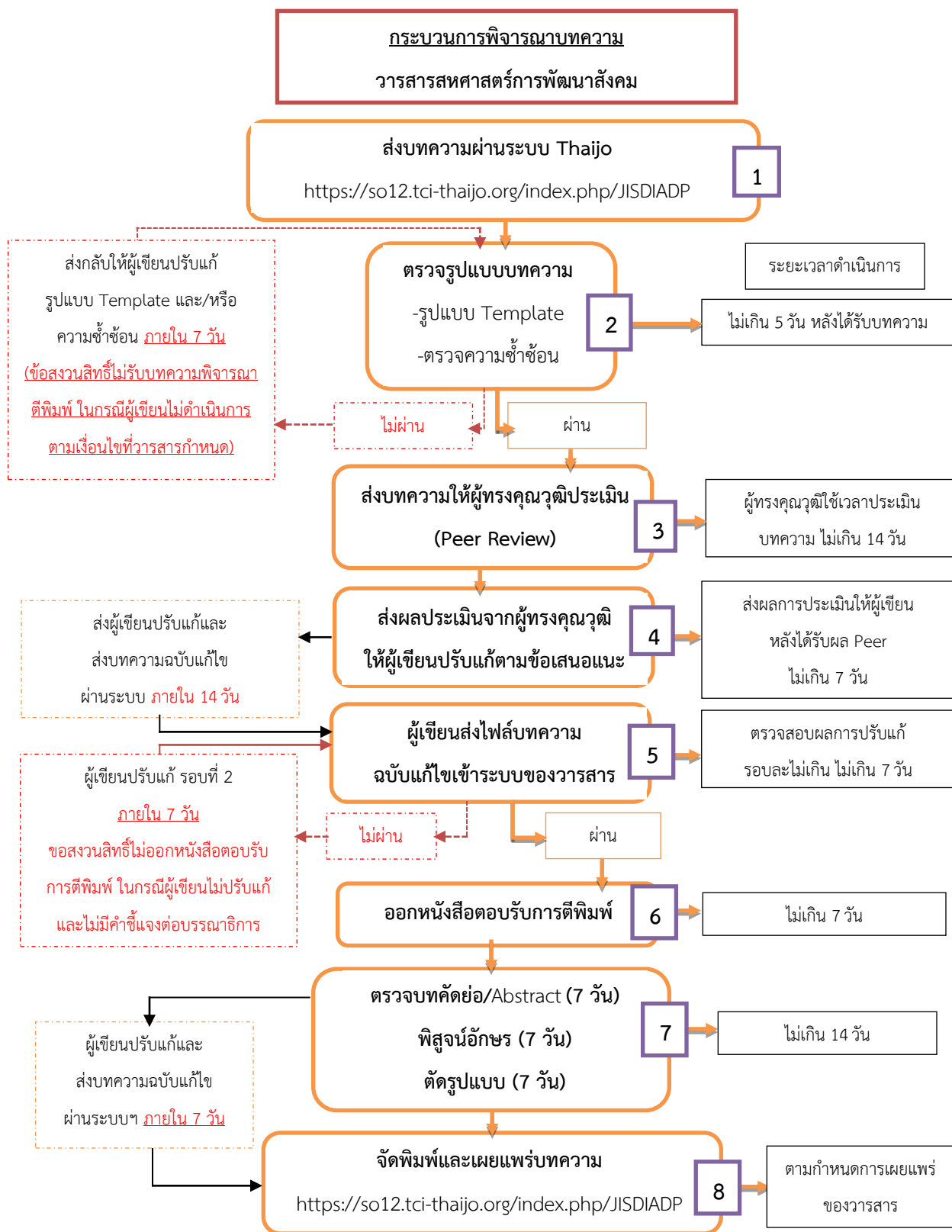
จุดด้อย

สรุป (18 pt)

(16.pt) สรุปภาพรวมครอบคลุมผลการศึกษาที่นำเสนอ สะท้อนคุณค่า การนำไป ใช้ประโยชน์ เป็นความเรียงไม่ใส่เลขเป็นขอมাত্রา ไม่เอียง ไม่หนา ไม่แทรกภาพโมเดล สะท้อนคุณค่าทางวิชาการ

เอกสารอ้างอิง (18 pt)

(16.pt)

หมายเหตุ: ระยะเวลาของกระบวนการพิจารณาบทความตั้งแต่ผู้พิมพ์ส่งบทความเข้าระบบ ขั้นตอนที่ 1-6 ใช้ระยะเวลาประมาณ 1 เดือน ในการออกหนังสือตอบรับการตีพิมพ์ (ผู้พิมพ์บทความต้องปรับแก้บทความตามกำหนด)